

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΕΥΡΥΤΑΣΙΜΟΣ

9

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΑΡΙΣΣΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ, ΚΑΙ ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΤΑΩΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΕΡΟΝ
ΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΔΟΥΣΙΚΟΥ.

Ἡ προσετέθη καὶ Κανὼν παρακλητικὸς πρὸς τὸν
Ἅγιον ὑπὲρ τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν.

Διορθωθεῖσα δὲ νῦν ἀκριβῶς, καὶ καλλωπισθεῖσα

ὁ π ς

ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΥ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

Ἐξεδῆθη

Δαπάνη ἐλευθερίῳ τῶν φιλογενῶν καὶ εὐσεβῶν ἀγαθέλφων

ΒΡΗΓΙΑΚΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, ΙΩΑΝΝΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ,

ἐκ Καλαρρύτης τῆς Ἠπείρου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ

EN VENETIA

Διὰ τῶν τύπων τῆς Ἑλληνικῆς Τυπογραφίας

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΑΤΚΗ

1846.

Ἐπειὰ δὲ τοῖς πιστεύουσι ταῦτα παρακολουθήσει: Ἐν
τῷ ὀνόματί μου Δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι
καυκῶς ὄφεις ἀροῦσι· καὶ θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐμὴ αὐ-
τοὺς βλάβη· ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς
ἔξουσιν.

Μάρκ. 15'. 17.

Ἕμνοι δεδεξο εὐμεκῶς τούτους, μάκαρ
Βησσαρίων, οὗς σὴ Μοῦνη σοὶ προσφέρει.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

168423

Τῷ Πανιερωτάτῳ, σοφωτάτῳ, θεοκοσμητῷ καὶ σεβασμι-
 ωτάτῳ μοι πατρὶ καὶ δεσπότῃ, Ἀρχιερεῖ τε καὶ Μητρο-
 πολίτῃ ἀξιαγιάστῳ Λαρίσσης, κυρίῳ Διονυσίῳ, τῷ καὶ
 κτίτορι τῆς κατὰ Λάρισσαν περιωνύμου ἐκκλησίας, τὴν
 ὀφειλομένην ἐδαφιαίαν προσκύνησιν, καὶ τὸν πανευλαβῆ
 ἄσπασμόν τῆς θυηφόρου ἀρχιερατικῆς δεξιᾶς.

Μέχρι τοῦ νῦν, οὔτε τὸν ἐν Ἀγίοις πατέρα ἡμῶν καὶ Θαι-
 ματουργὸν προκατόχον καὶ συμποίμενα τῆς ὑμετέρας ἀξιαγιάστου
 Πανιερότητος, τὸν ἐνδοξόν φημι Βισσαρίωνα, τὸν τῆς μονῆς ἡμῶν
 κτίτορα καὶ προστάτην, ὡς ἔδει ἐν πράξει ἐγέραρα, καὶ κατὰ χρέος
 ἐτίμησα· οὔτε τῇ ὑμετέρᾳ ἀξιαγιάστῳ Πανιερότητι, ὅτι μάλιστα
 εὐλαβῶς ἐχούσῃ εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ μυριάκις ἀρωγῇ φανείσῃ τῷ ἱερῷ
 Μοναστηρίῳ αὐτοῦ κατὰ πάσας καὶ παντοίας ἀνάγκας καὶ χρείας,
 προσέφερόν τι, καὶ μικρὸν χρῆμα, εἰς εὐγνωμοσύνης τεκμήριον.
 Καὶ ταῦτα ἐποίησα, οὐκ ἐξ ἀμελείας, οὔτε ἐκ σκαιότητος, μὴ γέ-
 νοιτο, ἀλλ' ἐκ τῶν μυρίων φροντίδων, καὶ ἀνυποίστων περιφορῶν, αἷς
 συνεσχέθη ἐν πᾶσι τοῖς ἔτεσι τῆς ἧς ἐνεχείρησέ μοι ἐπιστασίας ἡ
 πατρικὴ αὐτῆς πρόνοια, καὶ αἷς μάλιστα ἦδη ἐνέχομαι. Ἴσως γὰρ
 τυγχάνει ἀκκουῖα, ὅτι παλαίῳ ἀδιακόπως οὐκ εὐαρίθμοις περιστά-
 σεσιν, οἷον λησταῖς αἰμοβόροις, ἐπιβουλαῖς, κινδύνοις ζωῆς, ζημίαις
 ἐσχάταις, ἀπειλαῖς φοβεραῖς θανάτου αἰσχίστου καὶ ἀπηνούς. Τοι-
 οῦτων γὰρ κακῶν γέμουσι τὰ τῆδε, καὶ τοιαῦτα κακὰ πλουτοῦμεν,
 κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος. Διὸ καὶ ἄκων ἀχάριστος ᾤφθη καὶ τῷ
 ἀγίῳ πατρὶ Βισσαρίωνι, καὶ τὴν ὑμετέραν ἀξιαγιάστον Πανιερότητα
 ἀγέραςτον εἶασα, πλείστην τὴν φροντίδα καταβαλοῦσαν ἐπὶ τῇ συ-
 στάσει καὶ διοικήσει τῆς ὑμετέρας μονῆς, ἥτις, εἰμὴ προελάμβανεν ἡ
 ὑμετέρα ἐπίσκεψις καὶ ἀντίληψις, ἦν ἂν τοπαράπαν ἠφανισμένη ἐξά-
 παντος. Ἦδη οὖν καίτοι οὐκ ἀνανήψας ἐκ τῶν ἀτυχημάτων (ἀνανήψω
 ἴσως ἐν μνήματι ταφεῖς) ἐφρόντισα εἰς δόξαν τοῦ ἀγίου πατρὸς καὶ
 προστάτου Βισσαρίωνος, τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς ἱεράς ἀκολουθίας τε
 καὶ βιογραφίας αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ ἐκδοθῆναι ταύτην εἰς τύπον γένου,
 ἀναλώμασι τῶν εὐσεβῶν καὶ εὐλαβῶν τέκνων τοῦ ἀγίου, ἵνα ἔχωσιν

οὐκ εὐλαβῶς ἔχοντες ἀλλὰ ἰσχυρῶς τὸν Ἅγιον, φέροντες εὐ-
 ανάγνωστον τὴν ἱεράν τοῦ Ἁγίου ἀκολουθίαν τε καὶ βιογραφίαν. Εἰς
 τίνα δὲ ἄλλον ἔδει με ἀναθεῖναι, Πανιερώτατε, καὶ ἀξιάγαστε αὐθέντα
 καὶ Δέσποτα, τουτονί μου τὸν κόπον; Ἄλλ' εἰς μόνην καὶ μόνην τὴν
 σὴν ἀξιάγαστον Πανιερότητα, τὸν συμποίμενα τοῦ πατρὸς ἡμῶν
 Βησσαρίωνος, τὸν τούτου διάδοχον καὶ μιμητὴν καὶ ὁμότροπον, τὸν
 κατ' αὐτὸν πρᾶον, ἰλαρὸν, ἐπιεικῆ, εὐσυνπαθέτην, ὄσιον, ἄκακον,
 πληρωτὴν τῶν τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ ἐντολῶν, τὸν θεήμονα,
 τὸν φιλάνθρωπον, τὸν διδακτικόν, καὶ κανόνα πάσης ἀρετῆς ἀκριβέ-
 στατον. Αὐτὸς τυγχάνεις γνήσιος ἐκείνου διάδοχος, καὶ τῆς μελιστα-
 γοῦς διαθήκης ἐκείνου πληρωτῆς θερμότατος, ἐν ἧ καὶ ὑπέγραψας τὸ
 σὸν ἐξάκουστον ὄνομα· καὶ σὺ μόνον καθυπέσχου λόγῳ καὶ γράμ-
 ματι, ἀλλὰ καὶ πράγματι ἔδειξας, καὶ ὁσημέραι δεικνύεις τὴν περὶ
 τὴν ἱεράν Μοῆν τούτου ἐπίσκεψιν, ἄλλος Βησσαρίων χρηματίζων
 θερμότατος ἐν πάσαις ταῖς ἐμπιπτούσαις χρείαις αὐτῆς. Οὐδέποτε
 ἀπήτησας οὐδὲ ἐν ἄνθος ἐκ τοῦ Μοναστηρίου ἡμῶν λόγῳ δεσποτείας,
 οὐδὲ παρακληθεῖς λαθεῖν παρ' ἡμῶν ἐδέξω οὐδὲ ἐνὸς ὄβολου δῶρον,
 ἀνθ' ὧν εὐηργέτησας. Ἀντὶ τοιγαροῦν τῶν πολλῶν μου πρὸς αὐτὴν
 ἐφλημάτων δέξαι εὐμενῶς, εὐσπλαγχνικώτατε καὶ συμπαθέστατε
 Δέσποτα, τοῦ συμποίμενός σοι καὶ προκατόχου τὴν δι' ἐμῆς ἐπιμε-
 λείας ἀνακαινισθεῖσαν ἱεράν ἀκολουθίαν τε καὶ βιογραφίαν, καὶ ὡς
 ὁμόφρων ἐκείνου καὶ ὁμότροπος εὗξαι, ἵνα καὶ ἄλλα ἔργα ἀγαθὰ
 ἐκτελέσω, εἰς δόξαν τοῦ θαυματοουργοῦ πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος,
 καὶ ἵνα ῥυσθῶ τῶν ἐπισυμβαλλόντων μοι δυσχερῶν καὶ ἀνιαρῶν πε-
 ριστάσεων, ὧν με ἡ πείρα δεινῶς ἀποκναίει. Αἱ πανίεροι καὶ Θεο-
 ποιεῖς αὐτῆς εὐχαὶ εἴησαν μετ' ἐμοῦ ποδηγέτιδες ἐν παντὶ ἔργῳ
 ἀγαθῷ. Ἀμήν.

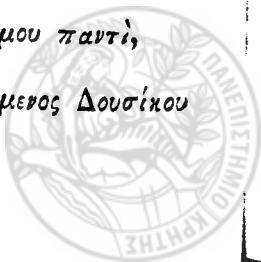
αψυγή. κατὰ μῆνα Ἰούλιον.

Τῆς ὑμετέρας Θεοκοσμῆτου καὶ ἀξιαγᾶστου Πανιερότητος

δοῦλος καὶ τέκνον πειθήνιον ἐν βίῳ μου παντὶ,

ταπεινὸς ἀρχιμανδρίτης καὶ ἡγούμενος Δουσίπου

Ἰερέθεος.

Πανοσιώτατε Ἀρχιμανδρίτα καὶ Καθηγούμενε τῆς ἀρχιερατικῆς μονῆς τῶν μεγάλων Πυλῶν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, κύρ Ἱερόθεε, τέκνον ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀγαπητόν καὶ περὶπόθητον, πατρικῶς εὐχόμενοι, εὐλογοῦμεν τὴν σὴν Πανοσιότητα.

Εὐμενῶς ἐδεξάμεθα τὴν διὰ τῆς σῆς συνδρομῆς καὶ ἐπιμελείας ἱεράν δέλτον τῆς ἀκολουθίας καὶ βιογραφίας τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος τοῦ Θαυματουργοῦ, καὶ ἐπηνέσαμεν τὸν ἔνθεον ζῆλόν σου, καὶ τὴν περὶ τὰ καλὰ σπουδὴν καὶ φιλοπονίαν σου, καὶ εὐχήμεν σοι ἐκ καρδίας, καὶ εὐχόμεθα, ἵνα καὶ ἄλλων ἔργων θεαρέστων καὶ ἐπαινετῶν φανῆς συντελὴς τελεστής. Περὶ ᾧ δὲ ὀδυνᾶσαι ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς σου ἐπιστολῇ, ἥκιστα ἀδημόνει· πᾶς γὰρ ἀπείραστος, ἀδόκιμος· μέμνησο δὲ καὶ τοῦ κυριακοῦ λόγου τοῦ "Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε". Ἐχεις προκείμενον ὑπόδειγμα τὸν ἐν ἱεράρχαις Βησσαρίωνα· οὐ γὰρ ἀπλῶς ἐκτίσαστο τὴν ἀγιότητα, καὶ τὸ ἐναρίθμιος εἶναι τοῖς πάλαι ἀγίοις καὶ θεοφόροις πατράσι, καὶ τὸ ποιεῖν θαύματα, εἰμὴ διὰ πολλῶν κόπων καὶ πόνων, καὶ διὰ πολλῶν θλίψεων καὶ ἀρετῶν. Ταῦτα μελετῶν ἔσο, καὶ σπουδαζε καὶ πράττε πᾶν συμφέρον τῇ ἱερᾷ Μοσῇ, καὶ ἔξεις τὸν μισθὸν τῶν πόνων σου θεόθεν καὶ παρὰ τοῦ Ἀγίου, γινόμενος παράδειγμα ἐπαινετὸν τοῖς μετὰ σέ. Ἐξεις δὲ καὶ ἡμᾶς ἐκάστοτε ἀρωγούς καὶ εὐχέτας, καὶ τῶν καλῶν ἔργων σου ἐπαινέτας. Εἴης ἐρρωμένος ψυχῆτε καὶ σώματι.

Τῆς Πανοσιότητός σου εὐχέτης Θερμός

✠ ὁ Λαρίσσης Διοπίσιος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΙΑΜΒΙΚΑ

Εἰς τὴν ἀγίαν κάραν τοῦ θαυματουργοῦ
Βησσαρίωνος.

Ἀνώυμον.

Λοιμοῦ κάρῳ πάσχουσι σὴν κάραν, Πάτερ,
Οὐ τὴν κάραν ἔστεφαν ἄκανθαι πάλαι,
Κάρας ἐλέθρῳ τοῦ βροτοκτόνου, ξένως
Χριστὸς ξένον δίδωσι τοῖς πιστοῖς ἄκος.

Νεοφύτου.

Ὅπου καλοῦμαι, ὦ Πανώλης μὴ πάρει·
Ταύτην γὰρ ἔσχον πρὸς Θεοῦ μου τὴν χάριν,
ΠΑΪΕΙΝ σε δεινῶς, καὶ βροτῶν ἀφίσταειν.
Δέδοικα, φησὶ, σὴν σεβασμίαν κάραν.
Ταύτης γὰρ ὀσμὴν μὴδ' ὅλως ἔχω φέρειν.
Εἰς μυχίους οὖν φεύζομαι Ἄδου τόπους.

ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Φεῦγε πανώλης Λοιμὲ, τάχος φεῦγ' εἰς Ἀΐδαο,
Βησσαρίωνος ἐλᾷ θεσπεσίην σε κάρη.
Εἰ γὰρ καὶ ἀμενηρὸν, ἄπνου τε κάρηνον ἰδέσθαι,
Ἀλλὰ ζῶον ἔει Πνεύματος ἐν χάριτι.

ΙΑΜΒΙΚΑ.

Εἰς τὸν Ἅγιον ἐκ προσώπου τοῦ Ἡγουμένου Ἱεροθέου,
ὡς ὁράται ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι.

Ἱεράρχα ἔνδοξε Χριστοῦ θαράπων,
Ἐκκλησιῶν ἔρεισμα τῆς Θεσσαλίας,
Ρύου Μοιρὴν σὴν, Πάτερ, ἐκ πάσης βλάβης,
Ὅλον τε στίφος Χριστιανῶν ζητούντων
Θεῖαν σὴν κάραν, Βησσαρίων θεόφρον,
Ἐνεκεν φθορᾶς λοιμικῆς ἀσθενείας.
Ὅτι σὺ χάριν ἐκ Θεοῦ, μάκαρ, ἔσχες
Σῴζειν τοὺς βροτούς, καὶ τὰς νόσους πατάσσειν.

Βεβαίως πέλω ῥύστης τε καὶ προστάτης,
 Εὐμενῶς τε σὴν δέχομαι ἰκεσίαν,
 Σάζω ἀληθῶς βροτούς ἐξ ἀσθενείας,
 Σωμάτων ῥῶσιν παρέχω τοῖς ζητοῦσιν.
 Ἀλλὰ παραινῶ σοί τε καὶ πᾶσιν ἄλλοις:
 „Ῥύπους ἐκπλύνειν ψυχικούς διὰ τάχους,
 „Ἴνα τὸ Θεῖον δέχηται τὰς πρεσβείας,
 „Ὡς τέκνον ἐμόν. Τὸ Θεῖον γὰρ οὐ θέλει
 „Ναίειν ἀνθρώπους βυθῶ τῆς ἁμαρτίας„.

Εἰς τὸν πανάλην λοιμὸν, ἐκ προσώπου τοῦ Ἁγίου.
 Ἰωσήφ Ἀρχιμανδρίτου.

Νόσημα δεινὸν, φθειρὸν ἀνθρώπους τάχος,
 Σκοτεινόμορφον, καὶ γέμον δυσοσμίας,
 Ἐχον τε κλῆσιν, ἣν τρέμει βροτῶν φύσις,
 Ἀκμή ἰατρῶν κερτομοῦν σοφῶν λίαν,
 Φοιτῶσαν εἰς σέ τὴν ἐμὴν ἰδὸν κάραν,
 Κρύθηθι, ἔρρε, φεῦγε εἰς Ἄδου τόπον.
 Χριστοῦ διώκει καὶ πατάσσει γὰρ χάρις,
 Λοιγὲ βροτῶν, σέ. Βησσαρίων σοὶ λέγω.

Εἰς τοὺς λοιμῶ συσχεθέντας.

Λοιμοὺ κάρῳ πάσχοντες, ὄντες τ' ἐν κλίνῃ,
 Ἀναβλέποντες τὴν τρισόλβιον κάραν
 Τοῦ θαυματουργοῦ Βησσαρίανος πέθῳ,
 Καὶ προσκυνοῦντες εὐλαδῶς ἐκ καρδίας,
 Ἀπαλλαγὴν λήψετε τοῦ δεινοῦ πάθους.
 Λοιμὸς τρέμει γὰρ τὴν παρουσίαν κάρας
 Τοῦ τῆς Λαρίσσης προστάτου καὶ Δουσίκου,
 Τοῦ θαυματουργοῦ Βησσαρίανος λέγω.

Φίλος ὧν ἐγὼ πάντοτε εἰλικρινῆς, καθὼς πλείστοι ἄλλοι, τοῦ καλοῦ, τοῦ τε μερικοῦ καὶ τοῦ κοινοῦ, καὶ ἐχθρὸς τοῦ φθόνου ἄσπονδος, διὰ τὸν ὁποῖον πολλοὶ πολλάκις κρύπτουσι τῶν ἀγαθῶν τὰς ἐναρέτους πράξεις, δὲν ὤκησα ποτὲ, ὡςάκις ἔλαβον ἀφορμὴν, ἀλλὰ προθύμως καὶ μετὰ χαρᾶς καὶ τὸ στόμα ἠνοιξα, καὶ κάλαμον ἐκίνησα εἰς ἔπαινον τῶν εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Τοῦτο πρῶτον εἶναι τὸ ὁποῖον εἰς τὴν πράξιν ταύτην μὲ κινεῖ. Δεύτερον δέ, ὅτι τὸ νὰ ἐπαινῶνται οἱ ἀγαθοὶ εἶναι πράγμα καὶ δίκαιον, καὶ λυσιτελές· δίκαιον μὲν, ὅτι ὁ κατορθώσας τὸ ἀγαθὸν λαμβάνει ὅ,τι τῷ πρέπει· λυσιτελές δέ, ἐπειδὴ καὶ οὗτος, βλέπων τὴν εὐεργεσίαν του στεφανωμένην ὑπὸ τῆς εὐγνωμοσύνης, χαίρει, ἐμψυχοῦται, καὶ εἰς προσθήκην νέων εὐεργεσιῶν κινεῖται, καὶ ἄλλος, ἐραστὴς τοῦ καλοῦ, διεγείρεται διὰ τοῦ ἐπαίνου εἰς τὴν μίμησιν ὁμοίων πράξεων. Ἴδου τοῦ ἐπαίνου τῶν γενναίων πράξεων τ' ἀποτελέσματα: πληθύνουσι μὲν τὰ ἀγαθὰ, τὰ δὲ κακὰ ἐλαττοῦνται, καὶ οἱ ἄνθρωποι εὐδαιμονοῦν.

Ἡ δὲ εὐεργεσία ἐκτελεῖται μὲν πολυτρόπως, κυρίως δὲ διὰ τριῶν μέσων· ἢ διὰ τοῦ λόγου, τῆς διδασκαλίας δηλαδή, καὶ ἱερᾶς παραϊέσεως, ἢ διὰ τοῦ σώματος, ἢ διὰ πλουσίας συνεισφορᾶς χρημάτων. Πᾶσα δὲ μία τούτων, ἐκτελουμένη ἐν καιρῷ τῷ δέοιτι, εἶναι ἐπίσης καρποφόρος καὶ σωτήριος, καὶ ἐπομένως ἀξία ἐπαίνου καὶ βραβεῖου.

Εὐεργέτας δὲ διὰ χρηματικῆς δαπάνης τὸ γένος ἡμῶν ἔλαβε κατὰ Θεῖαν Πρόνοιαν καὶ πάλαι καὶ τὴν σήμερον πολλοὺς καὶ λαμπροὺς· τελευταῖον δὲ βλέπει μὲ βαθεῖαν εὐχαρίστησιν νέους ἄλλους εὐεργέτας, ἐξ οἰκειᾶς προαιρέσεως ὀρμαμένους εἰς ὠφέλειαν τοῦ ἔθνους, τοὺς ἀδελφοὺς Βριγιάκου. Οὗτοι, μαθόντες τὴν παντελῆ ἔλλειψιν τῆς τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος Ἀκολουθίας, περιεχομένης εἰς τὴν παρούσαν Φυλλάδα, καὶ ὅτι θερμῶς ζητεῖται ὑπὸ πολλῶν Ὀμογενῶν, ἐξαιρέτως δὲ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου, ἀπεφάσισαν κοινῇ γνώμῃ, μὲ ἀξίεπαινον ἐλευθεριότητα, ν' ἀναπληρώσωσι τὴν ἔλλειψιν ταύτην· καὶ δὴ δαπανήσαντες ἰκανὸν μέρος τῆς περιουσίας των, ἐπολυπλασίασαν διὰ τοῦ τύπου τὴν μετὰ πάθου ζητούμενην τοῦ Ἁγίου Ἀκολουθία, καὶ τὴν προσφέρουσι δωρεὰν εἰς τοὺς ζητοῦντας αὐτὴν Ὀμογενεῖς.

Ἡ ἀδελφικὴ αὐτὴ τετραὰς διὰ τοῦ γενναίου τούτου ἔργου ἔδειξε τραυῶς φιλογένειαν, εὐσέβειαν, ἀδελφικὴν ὁμόνοιαν, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὅτι ἠξεύρει νὰ μεταχειρίζεται ἐπωφελῶς τὸν πλοῦτον, καὶ νὰ τὸν κάμνῃ χρήματα, τουτέστι χρήσιμον καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν ἀπόλαυσιν, καθὼς σοφός τις ἔνδοξος ἀρχαῖος παραινεῖ (1), καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πλησίον.

Δόξῃ τὸ Θεῖον νὰ ἴδωμεν πολλοὺς ἐν τῶν Ὁμογενῶν μιμητὰς τῶν φιλοτίμων Βριγιάκων κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον μάλιστα, καθ' ὃν ἡ Ἑλλάς, ἀναλαβοῦσα τὴν παμπόθητον ἐλευθερίαν, προσπαθεῖ ν' ἀναποκτήσῃ τὰ ὅσα ἀγαθὰ ἢ ἀποτρόπαιος δουλεία πρότερον, καὶ τελευταῖον ὁ κατ' αὐτῆς ἔγδοξος πόλεμος τὴν ἐστέρησε!

Ο ΔΙΟΡΘΩΤΗΣ

τῆς Φυλλάδος.

(1) Περὶ τὸν πλοῦτον χρήματα καὶ κτήματα κατασκευάζειν ἔστι δὲ χρήματα μὲν τοῖς ἀπολύειν ἐπισταμένοις, κτήματα δὲ τοῖς κτᾶσθαι δυναμένοις. Ἰσχυρ. Πρὸς Δημ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΑΡΙΣΣΗΣ

Ο ΘΑΥΜΑ

ΤΟΥΡΤΟΣ

Ο ΚΥΗΤΩΡ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ

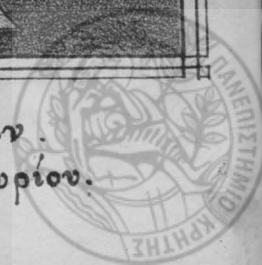
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΥΛΩΝ.

Κάχιστε χοιρέ

ἔρρε εἰς ἄδου Ἰσάου.

Πάνη σαλίσας Βησσαρίων σπίν χάριν.
Λοιμὸν σαθεῖν νῦν λαμβάνεις ἐκ Κυρίου.

Εκ νεότητος σαυτὸν πάσης ὑλικῆς προσπαθείας ἐκκαθάρας, Βισσαρίων μακάριε, τῶν ἀρετῶν ἐπλεξας τὴν ὄντως χρυσοῦν σειρὰν, καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἄπλοκον. Ἀποταγὴν γὰρ πρῶτον τῶν πάντων ποιησάμενος, ἐκ ταύτης ὑποταγὴν τελείαν ἐπλούτισας· ἐκ τῆς ὑποταγῆς τὴν πραότητα· ἐκ τῆς πραότητος τὴν ταπεινώσιν· ἐκ τῆς ταπεινώσεως τὸν φωτισμόν· ἐκ τοῦ φωτισμοῦ τὴν διαίρησιν· ἐκ τῆς διαίρησεως τὴν διόρασιν· ἐκ τῆς διοράσεως τὴν προόρασιν, καὶ τὴν τελείαν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἕγγιστα· δι' ὧν ἕσποτρον ἀκηλίδωτον ἐγένου τῆς Θείας χάριτος, πάσης κατὰρτυρον γήϊνης ἐμφάσεως. Ἀλλὰ μετὰδος καὶ ἡμῖν τῶν ἀρετῶν σου τρισμάκαρ, τοῖς ἐκ πόθου τελοῦσι τὴν Θεῖαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. *Προεόρτιον τοῦ Σταυροῦ.*

Τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου, Χριστέ, τὴν ἐέργειαν. *κτλ.*
Εἶδ' ἐν ἄλλῳ καιρῷ τύχοι, λέγει Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ Στίχῳ.

Στιχηρὰ προσόμοια πρὸς τό: Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Αρμα τῆς παντουργοῦ χάριτος ἀνεδείχθης, ἱερὲ Βισσαρίων, καὶ οἶκος τῆς Τριάδος, Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Πνεύματος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Επλήσθῃ ἀληθῶς δρόσου Θεῶν χαρίτων ἢ κἀρα σου, τρισμάκαρ, κατὰ τὸ γεγραμμένον· δι' ὃ καὶ βλύζει θαύματα.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Εν γῆ καὶ οὐρανῷ Χριστὸς ἐδόξασέ σε, Βισσαρίων θεόφρον, ὡς ἔργοις τε καὶ λόγοις αὐτὸν πρῶτον δοξάσαντα.

Δόξα, πρὸς ἤχον Α'.

Πάτερ Βισσαρίων, ἀρχιερεῦ τοῦ Χριστοῦ ὅσι καὶ ἄκακ, σὺ τὸν Θεὸν ὀλοκαρδίως ἀγαπήσας, τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ πάσας ἀμέμπτως ἐφύλαξας. Ἀγαπήσας δὲ καὶ τὸν πλησίον ὡς σεαυτὸν, τὸν ἔλεον πᾶσι τοῖς δεομένοις ἀφθότως δίνεις. Καὶ τῆς μὲν πρὸς Θεὸν ἀγάπης δεῖγμα μετὰ θάνατον τῷ βίῳ κατέλιπες τὴν περίφημον ταύτην Μονήν, ἣν εἰς δόξαν Χριστοῦ ἀποδόμησας· τῆς δὲ πρὸς τὸν

μέγα τῶν ἐν ἀνάγκῃ, www.tezaur.liturgic.ro τὸ κῦδος, καὶ στερρόν προπύργιον, δι' οὗ Χριστὸς ὁ Θεὸς βραβεύει τοῖς χηρῶσι τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἔτερα πρὸς τὸ: Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Θεῶ παντοκράτορι σαυτὲν ἔλον ἀνατέθεικας ἀπὸ νεότητος Ἅγιε· καὶ χρίσμα ἅγιον ἱερῶς ἐδέξω, λαοῦ προηγούμενος, καὶ ποιμνῆς εὐσεβοῦς προϊστάμενος. Καὶ νῦν ἐσκήνωσας πρὸς τὴν μάνδραν τὴν οὐράνιον, Βισσαρίων ἱεράρχα ὅσιε.

Γεραρχικώτατος ποιμὴν τῶν πιστῶν γενόμενος, πολλῶν καρδίας ἐφώτισας, χρίων ἐν Πνεύματι ἱερεῖς παμμάκαρ, λειτουργῶν ὡς Ἄγγελος Κυρίῳ ἀληθῶς παντοκράτορι. Ὁν, ἱερώτατε, καταπέμψαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, σοφέ, ἐκδυσώπησον.

Η πάνσεπτος κἀρα σου ἡμῖν, Βισσαρίων ἅγιε, οἶά περ κήνη τὰ θαύματα πηγάζει πάντοτε, πάθῃ τε δυσώδη ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἐκπλύνει καὶ καθαίρει τῇ χάριτι Χριστοῦ, οὗ γέγονας μιμητῆς ἐιλικρινέστατος. Ὁν δυσώπει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, πρὸς ἦχον Πλ. Β'.

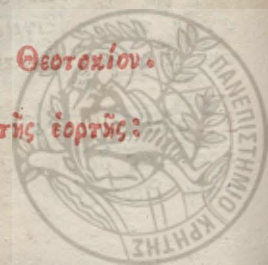
Βισσαρίων πατὴρ ἡμῶν, σὺ καὶ λόγοις καὶ ἔργοις διδάσκαλος γενόμενος σωτήριος ἡμῖν, ἐδίδαξας ἡμᾶς, καὶ πρὸς φῶς ἀδήγησας Χριστοῦ τῶν ἐντολῶν. Διὸ καὶ πρὸς ὃν ἐπόθεις Ἰησοῦν μεταστάς, μὴ εἰς τέλος ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, ἀλλὰ συμπαραῶν ἡμῖν αἰεὶ τῷ πνεύματι Ἅγιε, καὶ διδάσκων ἀοράτως, καὶ καθοδηγῶν ἡμᾶς πρὸς τὰς ὁδοὺς τῶν ἀρετῶν, ἀξίους τῶν ἐπουρανίων ἀναδείξον μουῶν, ἵνα, ἐν τῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ σου ἐμφανείας ἡμέρᾳ, σὺ μὲν χαίρων κραυγάζῃς πρὸς αὐτόν: "Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παῖδια, ἃ μοι δέδωκας ὁ Θεός," ἡμεῖς δὲ πάλιν βοῶμεν: "Οὗτος, Κύριε, ὁδηγὸς τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ὁ φιλόστοργος πατὴρ, ὃν δέδωκας ἡμῖν, ὁ ἰατρός τῶν ἡμετέρων ψυχῶν· μετ' οὗ καὶ νῦν ἀξιώσῃς ἡμᾶς αὐτὴν ἐξελθεῖν, Δέσποτα, ἐν ταῖς ἀειφάτοις σου σκιναῖς, καὶ σὲ δοξολογεῖν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ σου Πνεύματι.

Καὶ νῦν. **Τοῦ Σταυροῦ:**

Σήμερον προέρχεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου.

Ἡ Θεοσεκίον.

Εἰσόδος. Τὸ Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἑορτῆς:
Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ.

www.tezaurilurgic.ro

Στίχ. Εν ἐξοδῷ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγυπτου.**Στίχ.** Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν.**Στίχ.** Τί σοι ἐστὶ θάλασσα ὅτι ἔφυγες.

Τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ωφθη τῷ Ἀβραάμ ὁ Θεὸς πρὸς τῇ δρυὶ τῇ Μαμβρῇ, καθήμενου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ μεσημβρίας. Αναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ εἶδε, καὶ ἰδοὺ τρεῖς ἄνδρες εἰστήκεισαν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἰδὼν αὐτούς, προσέδραμεν εἰς συνάντησιν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ εἶπε: Κύριε, εἰ ἄρα εὔρον χάριν ἐναντίον σου, μὴ παρέλθῃς τὸν παῖδά σου, ληφθῆτω δὴ ὕδωρ, καὶ νιψάτωσαν τοὺς πόδας ὑμῶν, καὶ καταψύσατε ὑπὸ τὸ δένδρον· καὶ λήψομαι ἄρτον, καὶ φάγεσθε· καὶ μετὰ τοῦτο παρελεύσεσθε εἰς τὴν ὁδὸν ὑμῶν, οὗ ἔνεκεν ἐξεκλίνατε πρὸς τὸν παῖδα ὑμῶν. Καὶ εἶπον: Οὕτω ποίησον, καθὼς εἴρηκας. Καὶ ἔσπευσεν Ἀβραάμ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πρὸς τὴν Σάρραν, καὶ εἶπεν αὐτῇ: Σπεῦσον καὶ φύρασον τρία μέτρα σιμιδάλευς, καὶ ποίησον ἐγκρυφίας· καὶ εἰς τὰς βόας ἔδραμεν Ἀβραάμ, καὶ ἔλαβεν ἀπαλὸν μοσχάριον καὶ καλόν, καὶ ἔδωκε τῷ παιδί, καὶ ἐτάχυνε τοῦ ποιῆσαι αὐτό· ἔλαβε δὲ βούτυρον καὶ γάλα καὶ τὸ μοσχάριον ὃ ἐποίησε, καὶ παρέθηκεν αὐτοῖς, καὶ ἔφαγον· αὐτὸς δὲ παρείστηκει αὐτοῖς ὑπὸ τὸ δένδρον. Ἐξαναστάντες δὲ ἐκείθεν οἱ ἄνδρες, κατέβλεψαν ἐπὶ πρόσωπον Σοδόμων καὶ Γομορράς. Ἀβραάμ δὲ συνεπορεύετο μετ' αὐτῶν, συμπροπέμπων αὐτούς. Ὁ δὲ Κύριος εἶπε: Μὴ κρύψω ἐγὼ ἀπὸ Ἀβραάμ τοῦ παιδός μου, ἃ ἐγὼ ποιῶ. Ἀβραάμ δὲ γενόμενος ἔσται εἰς ἔθνος μέγα καὶ πολὺ· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς· ἦδειν γὰρ ὅτι συντάξει τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ μετ' αὐτόν, καὶ φυλάξουσι τὰς ὁδοὺς Κυρίου, ποιεῖν δικαιοσύνην καὶ κρίσιν, ὅπως ἂν ἐπαγάγῃ Κύριος ἐπὶ Ἀβραάμ πάντα ὅσα ἐλάλησε πρὸς αὐτόν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υιέ, ἐμῶν νομίμων μὴ ἐπιλανθάνου, τὰ δὲ ῥήματά μου τηρεῖται σὴ καρδία· μῆκος γὰρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς, καὶ εἰρήνην προσθήσουσί σοι. Ἐλεημοσύνη καὶ πίστις μὴ ἐκλείπεταισάν σε· ἀφαφαὶ δὲ αὐτὰς ἐπὶ σῶ τραχήλῳ· γράψον αὐτὰς ἐπὶ πλακὸς καρδίας σου, καὶ εἰρήσεις χάριν. Καὶ προνοῦ καλὰ ἐνώπιον Κυρίου καὶ ἀνθρώπων· ἴσθι πεποιθὼς ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐπὶ Θεῷ. Ἐπὶ δὲ σὴ σοφία μὴ ἐπαίρου· ἐν πάσαις ὁδοῖς σου γνωρίζε αὐτήν, ἵνα ὀρθοτομῇ τὰς ὁδοὺς σου. Μὴ ἴσθι φρόνιμος παρά σεαυτῷ. Φοβοῦ δὲ τὸν Θεόν, καὶ ἔκλιπε ἀπὸ

παντός κακοῦ· τότε ἔτι ἐπιμέλεια ἐν τοῖς ὀντέοις σου. Τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ σῶν δικαίων πόνων, καὶ ἀπάρχου αὐτῶ ἀπὸ σῶν καρπῶν δικαιοσύνης, ἵνα πληθῶνται τὰ ταμεῖά σου πλησμονῆς σίτου, οἶνω δὲ αἱ λινοὶ σου ἐκβλύζωσιν. Ἰὲ, μὴ ὀλιγάροι παιδείας Κυρίου, μὴδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει· μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱόν, ὃν παραδέχεται. Μακάριος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς· τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ· μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς ἐμπορεύεται δικαιοσύνη. Νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαὶ, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ. Ἐύλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐτὴν ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς. Ὁ Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐδεμελίωσε τὴν γῆν, ἠτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρονήσει· ἐν αἰσθήσει αὐτοῦ ἄβυσσοι ἐρράγησαν, κέφι δὲ ἐρρύη δρόσῳ. Ἰὲ, μὴ παραρρύῃ, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἔννοϊαν, ἵνα ζήσῃ ἡ ψυχὴ σου, καὶ χάρις ἢ περὶ σῶ τραχήλῳ· ἐστὶ δὲ ἰασις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σοῖς ὀντέοις, ἵνα πορεύῃ πεποιθῶς ἐν εἰρήνῃ, πάσας τὰς ὁδοὺς σου· ὁ δὲ ποὺς σου οὐ μὴ προσκόψῃ. Ἐὰν γὰρ κάθῃ, ἄφοβος ἔσῃ· ἐὰν δὲ καθεύδῃς, ἠδέως ὑπνώσεις, καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθοῦσαν, οὐδὲ ὄρμας ἀσεθῶν ἐπερχομένας· ὁ γὰρ Κύριος ἐστὶ ἐπὶ πασῶν ὁδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ σαλευθῆς. Μὴ ἀπόσχῃ εὐ ποιεῖν ἐνδεῆ, ἠνίκα ἂν ἔχη ἡ χεὶρ σου βοηθεῖν· μὴ εἴπῃς· Ἐπανελθὼν ἐπάνηκε, καὶ αὐριον δάσω, δυνατοῦ σου ὄντος εὐ ποιεῖν· οὐ γὰρ οἶδας τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Μὴ τεκτῆνῃ ἐπὶ σὸν φίλον κακῶ, παροικούντα καὶ πεποιδότα ἐπὶ σοί. Μὴ φιλεχθρήσῃς πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μήτι εἰς σὲ ἐργάσῃται κακόν. Μὴ κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν ὄνειδι, μὴδὲ ζηλώσῃς τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ἀκάθαρτος γὰρ ἔναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις οὐ συνεδριάζει. Κατάρτα Θεοῦ ἐν οἴκοις ἀσεθῶν. Ἐπαύλεις δὲ δικαίων εὐλογοῦνται. Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἐστὶ· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ ὁδὸς ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότιτος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ

αυτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπυραν ἐκ μέσου ποικιλίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θεήτες ἐπὶ διαστά τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἐν τῇ Λιτῇ.

Ἰδιόμελα τοῦ Ἀγίου πρὸς ἦχον Α΄.

Πιστεύσας τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη, δούλος εὐγνώμων τούτου γέγονας, τῷ τούτου φόβῳ στοιχειωθείς. Φοβηθεῖς δὲ, εἰς ἄκραν ταπεινώσιν ἔφθασας. Ταπεινώθεις δὲ, ἐπραῦνθης, τὴν τῶν παρὰ φύσιν κινήματων ἀνερέργητον ἔξιν λαβὼν, θυμοῦ καὶ ἐπιθυμίας. Πραῦν-θεῖς δὲ, τὰς ἐντολάς ἐτήρησας. Ταύτας δὲ τηρήσας, ἐκαθάρθης. Καθάρθηίς δὲ, ἐνελάμφθης. Ἐλλαμφθῆίς δὲ, ἀκούεις παρὰ Χριστοῦ: “Οὐκ ἔτι εἶ δούλος, ἀλλὰ φίλος· δεῦρο σὺν ἐμοὶ ἐν τῷ ταμίῳ τῆς ἀνῶ κλήσεως”.

Πρὸς ἦχον Δ΄.

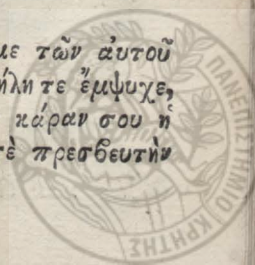
Ως καλὸς ἱεράρχης, καὶ τῆς εὐσεβείας διδάσκαλος, τῇ δραστηῇ δυνάμει τῶν θεοφθόγγων ῥημάτων σου, πολλοὺς πεπλανημένους εἰλκυσας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας. Καὶ ἀγλάσμα ἀρχιερέων ἀναδειχθεῖς, τοὺς μετὰ σὲ τῇ πολιτείᾳ σου ἔπειθες, τοῖς τοῦ Κυρίου βαίνειν ἴχνεσιν. Ἄλλὰ καὶ μοναζόντων γενόμενος ὁδηγός, καὶ κανὼν ἀκριθέστατος, πρῶτος αὐτὸς ἀρετὴν πᾶσαν ἐπιδέδειξαι. Διὸ ἀπαύστως ἐν οὐρανοῖς τοῖς Ἀγγέλοις συγχορεύων, ἱκετηρίαν ποιῶν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν μετὰ πόθου ἑορταζόντων τὴν πανσεβάσμιον μνήμην σου.

Πρὸς ἦχον Πλ. Β΄.

Εὐ δούλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! εὐ ἐργάτα τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ, Βησσαρίων μακαριώτατε! Σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐβάστασας, σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον ἐπνύξησας, καὶ τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσιν οὐκ ἐφθόνησας. Διὸ πύλι σοι οὐρανοῦν ἠνέφκται· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρόσθευε ὑπὲρ ἡμῶν Πάτερ ἀγιώτατε.

Ὅμοιον.

Ανθρώπε τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστὲ θεράπων, καὶ οἰκονόμη τῶν αὐτοῦ μυστηρίων, καὶ ἄνερ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, στήλη τε ἔμφυχε, καὶ ἔμπνους εἰκὼν, ὡς θεῖον θησαυρὸν τὴν πάνσεπτον κάραν σου ἢ τῶν Λαρισσαίων Ἐκκλησία ἀγαμένη προσήκατο, καὶ σὲ πρεσβευτὴν θερμὸν πρὸς Κύριον προβάλλεται.

Οσσε τρισμάκαρ, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μαθητὴς, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Αὐτὸς καὶ νῦν, πανευφήμε Βισσαρίων πατὴρ ἡμῶν, αἰτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Πρὸς ἦχον Πλ. Δ'.

Τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως μιμητὴς, Βισσαρίων, γενόμενος, χρίσματος ἀγαλλιᾶσεως τετέλεσαι ὅσσε. Καὶ εὐδία τούτου γενόμενος, κατ' ἦχος ἠκολούθησας, ἐλαίῳ συμπαθείας φαιδρῦνας τὴν λαμπάδα σου. Ὅθεν σὺν αὐτῷ νῦν εὐφραίνῃ εὐωχοῦμενος, μετὰ πάντων τῶν ἀγίων. Μεθ' αὐτῶν μὴ διαλίπῃς, συναπολαύσαι καὶ ἡμᾶς τῆς θείας βασιλείας, τοὺς εἰλικρινῶς αἰτουμένους σε, καὶ ἐπιτίως εορτάζοντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα, πρὸς ἦχον Πλ. Α'.

Σαλπίζωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων, καὶ ψάλλωμεν γηθόμενοι, εὐσήμεως πανηγυρίζοντες ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱεράρχου καὶ Θεοφόρου πατρός. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συγκροτείτωσαν, καὶ τὸν παιδιόθεν Χριστοῦ ἀναδειχθέντα ὄρθρὸν θεράποντα ἐν τῷ τούτου ἀμπελῶνι, μέχρις ἐσχάτης ἐκδημίας, ἀνυμνεύτωσαν. Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι τὸν τοῦ καλοῦ ποιμένος ἀκόλουθον ποιμένα συνδραμόντες ἐπαινείτωσαν. Αἱ παρθένοι τὸν φροντιστὴν ἢ συζυγία τὸν ζυγόν ἢ οἱ τῆς ἐρημίας τὸν πτερωτὴν ἢ οἱ μιγάδες τὸν νομοθέτην ἢ ἐοῦς τὴν παιδαγωγίαν ἢ εὐπορία τὸν οἰκονόμον ἢ τὸν ποριστὴν ἢ πενία ἢ οἱ πάντες τὸν γενόμενον τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα κερδήσῃ πάντας, ἢ τοὺς πλείονας, οὕτω προσεῖπωμεν: Βισσαρίων θαυμάσιε, πρέσβευε τῷ Σωτῆρι, τῆς ἐφεστῶσης ἀνάγκης ρυσθῆναι τὴν ποιμνὴν σου ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς:

Ὁν περ πάλαι Μαῦσῆς. Ἡ Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ Στίχῳ.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου, πρὸς τό: Ὀλην ἀποθέμενοι.

Ολον ἀπὸ βρέφους σε ἀνατεθέντα Κυρίῳ, Πατὴρ ὁ οὐράνιος, καὶ τὸ Πνεῦμα ὅσσε τὸ πανάγιον, ἱερῶς ἔχρισεν ἀρετῶν κάλλεσι, παραδόξως καὶ ἐλάμπρυνε, καὶ ὠραιότατον καὶ Θεοειδῆ χρηματίσαντα,

ἀγγέλοις συνηρίθμισε, www.tezauriliturgic.ro Οἷς συναγελάζων,
ὡς ὄντως ἀληθῆς Ἀρχιερεὺς, ἐν παρήρσιᾳ ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Ωφθῆς, ἱερώτατε, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, ἐκβλαστήσας ἔνδοξε
ἀρετῶν τοὺς βότρυας, κλῆμα πάγκαρπον· ἱερά νάματα ἱερῶν σου
λόγων θεοσόφως προχεόμενος· ὧν περ γευόμενοι, θείας εὐφροσύνης
πληρούμεθα, καὶ μέθης ἐκλυτρούμεθα τῆς ἐκ τῶν παθῶν ἡμῶν
πάντοτε, οἱ τὴν παναγίαν, καὶ πλήρη χαρμονῆς πνευματικῆς, μνή-
μην σου πόθῳ γεραίροντες, Πάτερ ἱερώτατε.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν.

Αστρον ὡς πολύφατον, καταφωτίζεις τοὺς πόθῳ, μάκαρ ἱερώτατε,
τὴν σεπτὴν γεραίροντας θείαν μνήμην σου. Οἰκτιρῶν πέλαγος, τοῦ
ἐλέους χύσις ὡς ὑπάρχων ἀδαπάνητος, ἀδικουμένων τε πρόμαχος
στερρὸς καὶ ἀκλόνητος, πενήτων τε παράκλησις, καὶ τῶν ἐν κινδύνῳ
ἀνάψυξις, ὀρφανῶν προστάτης, χηρῶν ἐπικουρία ἀσφαλῆς, ἐκ τῆς
μελλούσης κολάσεως πάντας ἡμᾶς λύτρωσαι.

Δόξα, πρὸς ἦχον Δ'.

Αγιώτατε πάτερ, Βησσαρίων Θεοῦ λειτουργέ, Χριστοῦ σε τῆς ἀ-
γάπης ἐχώρησεν οὐδὲν, οὐ δόξα, οὐ τρυφαί καὶ ἡδοαί, ἀλλ' οὐδ' ἀν-
θρώπων ἔπαινοι, οὐδὲ ὕψι θρόνων. Διὸ καὶ μεταστάντα τῆς προσ-
καίρου ζωῆς, ἐδέξαντό σε οὐράνιαι σκηναί, καὶ πλοῦτον ἔχεις ἐν
οὐρανοῖς ἀφθαρτον, καὶ δόξαν αἰδίου, τρυφῆς ἀκηράτου καὶ ἡδονῆς
ἐμφορούμενος, καὶ τὸν παρ' Ἀγγέλων δεχόμενος ἔπαινον. Ἄλλα καὶ
ἡμεῖς χρεωστικῶς ἐκτελοῦντές σου τὴν μνήμην, τύχοιμεν ταῖς πρὸς
Θεὸν ἀκοιμήτοις πρεσβείαις σου βασιλείας οὐρανῶν, ἀξιομακάριστε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱεράρχου, πρὸς ἦχον Πλ. Δ'.

Εν τῇ ὑπομονῇ σου ἐκτίσω τὸν μισθόν σου Πάτερ ὅσιε, ταῖς
προσευχαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκατεθήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγαπήσας, καὶ
τούτοις ἐπαρκέσας. Ἄλλα πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Βησσαρίων
ἱεράρχα μακάριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

www.tezaurilurgic.ro

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, ἢ Θεοτοκίον.

Ἔτερον νέον Ἀπολυτίκιον πρὸς ἦχον Πλ. Δ'.

Εν σοί, Πάτερ, ἀκριβῶς ἐτήρηθη τὸ κατ' εἰκόνα ἐκ παιδός γὰρ ἀνετέθης Θεῷ, καὶ πράξει ἐναρέτου ζωῆς, θεαρέστως ἐδίδασκες. Ὅθεν θαυμάτων χάριν πεπλουτηκώς, τῇ πανσέπτῳ σου κάρᾳ λοιμὸν πανάλῃ ἐλαύνεις, ἱεράρχα Βισσαρίων μακάριε, καὶ ὑπὲρ πάντων προσθεύεις τῷ Κυρίῳ ἐκάστοτε.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῳ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Πρὸς: Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν τοῦ βίου πλημμύραν διαφυγών, καὶ τῆς δόξης τοῦ κόσμου καταφρονῶν, Πάτερ ἠκολούθησας ὃν ἐπόθησας Κύριον, καὶ τὴν τρίβον τούτου τὴν θείαν διήνυσας· τῆς αὐτοῦ ἀγάπης οὐδέν σε ἐχάρισεν. Ὅθεν κληρονόμος βασιλείας ἐδείχθης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ἱεράρχα μακάριε. Πρέσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι τοῖς εορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἢ Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Πρὸς: Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Εἰς τὸ ὄρος ἀνῆλθες τὸ νοητὸν, καὶ τὸν γνόφον ὑπέδυς τοῦ μυστικόν, τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος ἐμυθήθης θεόσοφε, μυστικῶς ἐκτυπώσας Τριάδος τὴν ἔνωσιν ἐν πλαξί σῆς καρδίας, δακτύλῳ Θεότητος. Ὅθεν Βισσαρίων, Λαρισσαίων ἐδείχθης φωστὴρ τηλαυγέστατος, καὶ διδάσκαλος ἄριστος. Πρέσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι τοῖς εορτάζουσι πόθῳ τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισματα.

Πρὸς τό: Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Α. γγελικὸν βιώσας ἐπὶ γῆς βίοτον, τὴν σὴν ὀλκάδα τοῦ φόρτου ἐκένωσας· καὶ ἰστίῳ πτερώσας εὐποίας, λιμένα κατέλαβες τῶν ζώντων. Ποιμαίνῃ δὲ ἐν ὑδάτι ἀναπαύσεως, Παράδεισον σὺν Ἀγίοις τοῖς ἀπ' αἰῶνος οἰκῶν, καὶ τῷ Κυρίῳ ἐκβοῶν αἶνον ἄπαυστον.

Δόξα. Πρὸς: Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν ὠραιότητα τῆς πολιτείας σου, καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς σωφροσύνης σου, τίς ἐξισχύσειεν εἰπεῖν, μακάριε Βησσαρίων; Τίς δὲ τὰ θαυμάσια, ἐκ σῆς κάρας χεόμενα πᾶσι τοῖς προστρέχουσι, διατόρας κηρύξει; Διὸ ἀπόρῳ γλώττῃ δοξάζομεν τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. ἤχου.

Προκείμενον: Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Τὸ Εὐαγγέλιον: Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας. Ὁ Ν'.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον τοῦ Ἱεράρχου,

πρὸς ἤχον Πλ. Β'.

Βησσαρίων ἱεράρχα, συμπολίτα τῶν Ἀγγέλων, βασιλείας κληρονόμος τοῦ Χριστοῦ, παρέστᾶς τῇ Τριάδι, πρεῦσθευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν φιλάτων σου τέκνων, χρεωστικῶς ἐκτελούντων τὴν πανίερον μνήμην σου.

Ὁ Ἱερεὺς: Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. κτλ.

Οἱ κανόνες, ὁ τοῦ Σταυροῦ, καὶ τοῦ Ἱεράρχου οἱ δύο παρέντες.
Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

“Ὑμνον παράσχου, Βησσαρίων, σοὶ πλέκειν.”

Ποίημα Παχωμίου ἱερομονάχου.

᾿Ωδὴ Α΄. πρὸς: Θαλασσης τὸ ἐρυθραῖον. Ἦχου Δ΄.

Υπῆρξας χωρητικὸς τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ πάνσοφε, τὸ τῆς φυγῆς ἰστίον τοῖς αὐτοῦ ὑποτάξας ὀρμήμασι, καὶ πρὸς λιμένας ἐφθασας τοὺς ἀκυμάντους ἱερώτατε.

Μανίαν τοῦ μαμωνᾶ ἀπέσεισας, εἰδώλων σέβασμα, ἐκ σῆς φυγῆς, καὶ ὡς καλὸς οἰκονόμος τὸ σοὶ πιστευθὲν εἰς δεομένων τράπεζαν ἐπολυπλασιάσω τὸ τάλαντον.

Ναὸς ὧν τοῦ παναγίου Πνεύματος, ταῖς ἐπιθάσει ταῖς ἱεραῖς λαμπόμενος, Χριστῷ ναὸν τῷ παντάνακτι ὠποδομήσω Ἄγιε, εἰς ἐμψωδῖαν ἀκατάπαυστον.

Θεοτοκίον.

Ο Λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ Πατάμωμε ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ σαρκοφόρος ὤφθη ἐπὶ γῆς, ἀλογίας λυτρούμενος τοὺς πλανηθέντας δόγμασι καὶ συμβουλίᾳ τοῦ ἀλάστορος.

Κανὼν δεύτερος.

Πρὸς: Ἀρματηλάτην Φαραώ. Ἦχου Πλ. Δ΄.

Ανθρωπος μὲν ὁ παρ' ἡμῶν ὑμνούμενος οὗτος οὐράνιος· ὁ δὲ αὐτοῦ βίος Ἄγγελον ἐν σώματι τοῦτον ἡμῖν ἀνέδειξε· διὰ τοῦτο ὑμνεῖσθαι καὶ ὡς ἐπίγειος ἄγγελος, καὶ ὡς ἐπουράνιος ἄνθρωπος.

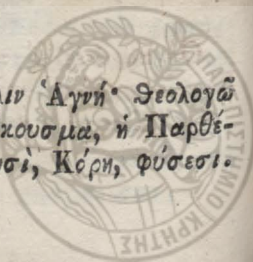
Ποίαν ὁδὸν τῶν ἀρετῶν οὐχ ὤδευσας, ἄνθρωπε σὺ τοῦ Θεοῦ; τῶν ἀγαθῶν ἔργων ποῖον σε διέφυγε; πάσης καὶ γὰρ διδάσκαλος θεωρίας ἐγένου, καὶ θαυμασῶν τύπος πράξεων, πάτερ Βισσαρίων τρισμέγιστε.

Ζῆς καὶ θανῶν, ὦ Βισσαρίων ἔνδοξε· μὴ καταλείπῃς ἡμᾶς· καὶ ζῶν λοιπὸν Πάτερ, μεθ' ἡμῶν τῶν τέκνων σου δεῦρο στῆθι σήμερον, εὐλογῶν ἀοράτως τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, καὶ χαροποιῶν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Θεγορεῖν με τὸ ἐν σοὶ μυστήριον πείθει καὶ πάλιν Ἀγνή· θεολογᾷ τοῖνον, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτω σοι: Χαῖρε τὸ ξέρον ἄκουσμα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ· Θεὸν ἀσπάρως γὰρ ἔτεκες ἕνα ἐν δυσὶ, Κόρη, φύσει.

Καταδασία: Σταυρὸν χαράξας.

Κανὼν Α'.

ᾠδὴ Γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Νοῦν ἔχων Θεολαμπῆ, καὶ μετὰ σώματος ζηλῶν, Ἅγιε, νόων σε-
πτῶν τάγματα, τούτοις ἐκδημῶν συνηρίθμισαι.

Πολίτευμα ἰσχυρῶς ἐν οὐρανοῖς, ἐξ οὗ Χριστὸν Κύριον πάντες ἀ-
πεκδεχόμεθα, τούτον ἐξιλίου τοῖς δούλοις σου.

Α'νάψας σε νοητὸν, τῇ Ἐκκλησίᾳ ὃ Χριστὸς ἔθηκε, λύχρον πιστοῖς,
πάντοτε τούτων διανοίας φωτίζοντα.

Θεοτοκίον.

Ρωννύων τὴν τῶν βροτῶν ἐξασθενήσασαν φύσιν Κύριος, ταύτην ἐκ
σοῦ, Πάναγνε, ἀνευ αμαρτίας προσέλαβε.

Κανὼν Β'.

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Χοροβατῶν ἐν οὐρανοῖς, καὶ τῇ πανσέπτῳ Τριάδι μετὰ πάντων
παρεστῶς τῶν Ἁγίων, πάντων μέμνησο ἡμῶν διὰ παντός ἀειμνηστε,
Πάτερ πατέρων Θεῶν, ἱεραρχῶν τε ἀγλάισμα.

Σὺ πάντων ὠφθης μιμητὴς τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἁγίων, ἐκμαζόμενος
αὐτῶν πάσας, Πάτερ, ἀκριβῶς τὰς ἀρετὰς, ὧν περ καὶ νῦν ὁμόσκη-
τος ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχεις, ὦ Βησσαρίων θεόπνευστε.

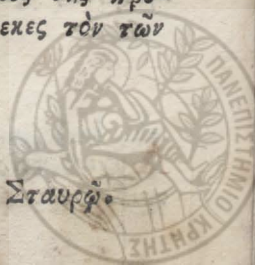
Σὺ ἀπὸ βρέφους ἱερὸς ψυχὴν ὁμοῦ τε καὶ σῶμα, καὶ ἀγνός ἐν ἀμ-
φοτέροις ὑπάρχων, λειτουργὸς ὠφθης Θεοῦ· διὸ καὶ μετὰ θάνατον
ἱερατεύεις ἄνω, ὦ Βησσαρίων θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Εὐρυχωρότατον Θεοῦ τοῦ ἀχωρήτου δοχεῖον, ἢ τὸ χρέος τῆς προ-
μήτορος Εὐας ἀποδοῦσα μόνη σύ· δίχα φθορᾶς γὰρ ἔτεκες τὸν τῶν
ἀπάντων κτίστην, οὐ κατὰ φύσιν ἢ ἕκστασιν.

Καταβασία: Ῥαβδος εἰς τύπον.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς: Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴν ωραιότητα τῆς πανιέρου σου ψυχῆς, αείμνηστε, ὁρῶντες Ἄγγελοι, ταῦτα ἐβόων ἐν τῇ σῇ ἐξόδῳ ἐν εὐφροσύνῃ: “Δεῦρο οὖν ἀνάβηθι πρὸς Θεὸν ὃν ἐπόθησας· δεῦρο εἰς αἰώνιον, Βισσαρίων, πανηγυριν· λιπὼν τὰ κάτω, ἀνω πορεύου, καὶ συναγάλλου τοῖς Ἀγγέλοις,.”

Δόξα. Πρὸς τό: Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Επιστήσας σου τὸν νοῦν ὥσπερ ἡνίοχον σοφῆ, καθυπέταξας ψυχῆς τὰ ἥττω μέρη, θυμικὸν, ἐπιθυμίαν· καὶ ταῦτα παιδαγωγήσας, συνήγαγες ἐν σοὶ τὴν τετράριθμον πασῶν τῶν ἀρετῶν τὴν γενήτριαν· καὶ τὰς ψυχῆς αἰσθήσεις σου καθάρας, τῶν σαρκικῶν στήσας φύλακας, διήλθες βίον ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἢ Θεοτοκίον.

Κανὼν Α'.

ᾠδὴ Δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Απαστράφας ἐν τῷ κόσμῳ ὡς Ἑωσφόρος, οὐκ ἐν κρυπτῷ δυόμενος, ἀλλ' ἐν ἀκρωρείᾳ πάντοτε ἰστάμενος, ὑμνεῖν πάντας Κύριον τὸν δοξάσαντά σε ἡτοίμασας.

Στρατιώτης ἀνεδείχθης, ὦ Βισσαρίων, σὺ τοῦ Χριστοῦ, συνείδησιν ἀγαθὴν καὶ πίστιν ἔχων ἐν καρδίᾳ σου· διὸ καὶ ἠγάμισαι τὸν καλὸν ἀγῶνα, μακάριε.

Κεχρισμένος ἀνεδείχθης ὡς ἱεράρχης, παρὰ Χριστοῦ χριόμενος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τούτου, ἦν ἐκτίσαστο πλευρᾶς αὐτοῦ αἵματι, ὡς ἀρχιεράρχης καὶ πρύτανις.

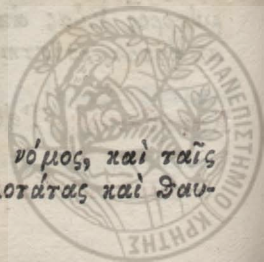
Θεοτοκίον.

Ολωλότα με εἰς πᾶσιν τῆς ἀτιμίας, καὶ εἰς βυθὸν ποντοῦμενον τὸν τῆς ἀμελείας, Πάναγνε ἀνέλκυσον, ὡς κτίστην κυήσασα τὸν τὰς ἀμαρτίας ἐξαίροντα.

Κανὼν Β'.

Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Αύχος τοῖς σοῖς ποσὶ τρώντι γερόμενος ὁ Κυρίου νόμος, καὶ ταῖς τρίβοις σου φῶς αἰ αὐτοῦ ὄντως ἐντολαί, πρὸς ὑψηλοτάτας καὶ θαυ-

μαστάς ἐπανήγαγε τὰ ἴδια ἑξαιριστικά σου, ἐκβοῶντα: Τῆ
 δυνάμει σου δόξα φιλόφρωνε.

Τὸν Ἡλιοῦ ἄριστα ζῆλον πραότητι Μωϋσέως μίξας, ὁ αἰόδιμος
 οὗτος πατήρ ἦν ὡς ἀληθῶς ὁ αὐτὸς Ἡλίας καὶ Μωϋσῆς, ὅτε ἐπρε-
 πειν, ἐν Θεοῦ πλήρης ζήλου καὶ πραότητος ἅμα, Βησσαρίων, καὶ πί-
 στεως πρόμαχος.

Σὺ τῶ Χριστῷ ἐπικολούθησας ἔνδοξε· καὶ νεκρώσας, Πάτερ, τὰ
 σπιρτήματα τὰ τῆς σαρκός, ὠφθης ἐπὶ γῆς ἄλλος ὡς Ἡλίας, τῷ
 Θεῷ ζῆλῳ πυρούμενος, κατὰ τῶν ἀνομούντων ἐπικείμενος μάκαρ,
 διδαχαῖς τῶν ἁγίων ρημάτων σου.

Θεοτοκίον.

Ο πλαστουργός εὐρατο ἐκ τοῦ αἰῶνός σε ἐν κοιλάδι κρίνον καθα-
 ρώτατον, ταῖς ἀρεταῖς λάμπουσαν σεμνή, βάθει τῆς ἀγνείας, εὐρύ-
 τητι τῆς σεμνότητος, καὶ ἀνύψωσε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· διόσε
 ὡς Μητέρα τοῦ Κτίστου δοξάζομεν.

Καταβασία: Εἰσακήκοα Κύριε.

Κανὼν Α'.

Ὡδὴ Ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ ὕλην κοσμικὴν καὶ τὴν τύρβην ἀπέρριψας σῆς, Ἄγιε, διανοίας,
 καὶ προσῆλθες Κυρίῳ ἐν πάσῃ ὁσιότητι.

Σὺ βύσας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, Ὅσιε, αἰσθήσεις τῆ ἀπα-
 θεῖα, ὡς καλῶ κυβερνήτη τῷ πνεύματι ὑπέταξας.

Σὺ ἦρθης ἱερῶς ὡς ἐλαία κατάκαρπος, ὡς φοῖνιξ καὶ ὡσεὶ κέδρος
 τοῦ Θεοῦ ἐξανθήσας, καὶ πάντας εὐωδίασας.

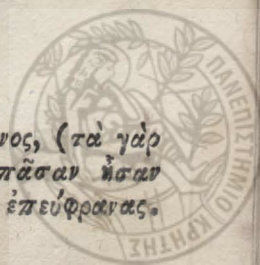
Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην καθαρὰν εὐρηκῶς ὁ ὑπέρθεος, ἐν μήτρᾳ σου σωματοῦται
 ἀπαθῶς καὶ ἀρρέυστως, Ἄγνη, ὁ παντοδύναμος.

Κανὼν Β'.

Ἦνα τί με ἀπόσω.

Μυστικῶν ἀρωμάτων, Βησσαρίων ἔνδοξε, σκεῦος γενόμενος, (τὰ γὰρ
 ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ ἁγίου σου στόματος ῥήματα ὑπὲρ πᾶσαν ἕσαν
 μύρων ὁσμὴν παντοίων πατέρ) τῶν πιστῶν τὰς αἰσθήσεις ἐπεύφρανας.

www.tezaurilurgic.ro

Σὺ καὶ λόγοις καὶ ἔργοις τὸν Θεὸν ἐδόξασας Θεομακάριστε· διὰ τοῦτο δόξης παρ' αὐτοῦ αἰωνίου τετύχηκας. Ἄλλ' οἰκῶν, ὦ Πάτερ, τοὺς οὐρανοὺς, μὴ ἐπιλάθῃ τῶν ἐν γῆ ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Α'οράτῳ δυνάμει, Πάτερ, δυναμούμενος τοῦ Θείου Πνεύματος, ἐπὶ γῆς ἐφάνης ὡς ἀσώματος ἄλλος αἰοῖδιμε· τῷ γὰρ Θεῷ πρόσω τοῦ Λυτρωτοῦ σαυτὸν ἐνώσας, ἱεράρχης ἐδείχθης πανάριστος.

Θεοτοκίον.

Φεῦ! καινότερον, Κόρη, τοῦ ἀσπύρου τόκου σου οὔποτε γέγονεν· οὐδὲ ἀπ' αἰῶνος φρικωδέστερον ὄφθη μυστήριον τοῦ ἐν σοὶ Παρθένε. Βαβαὶ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ βάρους τῶν ἀρρήτων καὶ ξένων θαυμάτων σου!

Καταβασία: ὦ τρισμακάριστον ξύλον.

Κανὼν Α'.

Ὠδὴ 4'. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Σώφρονι συλλογισμῷ χρησάμενος Ὅσσι, ἐν ταῖς πενήτων κοιλάσιν ἐσκορπίσω πλοῦτον· διὸ θερίζεις εὐφροσύνην, ἐπαπολαύων πόνων τὰ ἐπαθλα.

Α'νω σοι πρὸς οὐρανὸν ἠτοίμασται γέφυρα, μισθὸς τῷ ἐν Ἀχελῷῳ, τοῖς δεινῶς προτέρῳ τοῦτον περῶσι, τοῦ ῥαδίως νῦν διαβαίνειν, πῆξαντι γέφυραν.

Ρ'ύστην σε τῶν αἰχμαλώτων Πάτερ γινώσκομεν, καὶ ἐν εἰρητῇ κεκλεισμένων, καὶ ἐν θλίψει πάσῃ κεκακωμένων καὶ ἀνάγκῃ· διὸ ἡμᾶς κακώσεως λύτρωσαι.

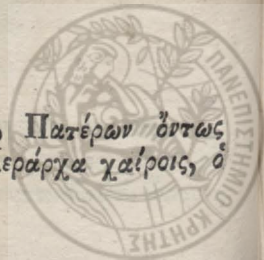
Θεοτοκίον.

Γ'θυνον πρὸς σωτηρίους ὄρμους με Δέσποινα, τῶν λογισμῶν καταγιγίδι, καὶ παθῶν τῇ θλίψει ἀπεγνωσμένων, ἡ Σωτῆρα τῶν σὲ τιμῶντων ἀποκνήσασα.

Κανὼν Β'.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Γ'εραρχῶν καλλονή, καὶ Θεῖον χαίροις ἀγλαΐσμα, Πατέρων ὄντως ὄφθεις Βησσαρίων ἵδυσμα. Ναὶ, χαίροις αἰοῖδιμε· Ἱεράρχα χαίροις, ὁ κανὼν πάσῃς εὐθύτητος.

Καινοφανῶν ἀρετῶν δημιουργός ὢν ὁ μέγιστος Ἀρχιερεὺς ἀληθῶς, Βησσαρίων ἐνθεός, ταχίστην ἀνάβασιν δι' αὐτῶν ποιεῖται, πρὸς Θεὸν ὄντως τὴν φέρουσαν.

Διδασκαλίαις ταῖς σαῖς ἡμεῖς, ὦ Πάτερ, ἐπόμενοι, ὡς ἐπὶ γῆς μετα' σοῦ, καὶ ἄνω τὴν οἰκισιν ὀφθείημεν ἔχοντες, οὐρανοπολίτα Βησσαρίων ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Αρρήτου χαῖρε Θεοῦ μεγαλουργίας διάκονος ὀφθείσα, Κόρη ἀγνή, πᾶσαν τῷ τόκῳ σου τὴν φύσιν θεώσασα τῶν βροτῶν Παρθένε· τὸν Θεὸν βροτὸν γάρ ἔτεκες.

Καταδασία: Νοτίου θηρός.

Κοντάκιον πρὸς: Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τῷ ἰσαγγέλῳ ἱεράρχῃ Βησσαρίωνι τὰ ὑμνητήρια συμφάνως ἀναμέλφωμεν. Απαστράπτει γὰρ τοῖς θαύμασιν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ λοιμοῦ ἀποδιώκει τὴν σκοτόμαναν, καταπέμπων οὐρανόθεν δρόσου βρώσεως τοῖς κραυγάζουσι: Χαίροις Πάτερ Θεσπέσιε.

Ἔτερον.

Κατὰ Δαιμόνων ἐκ Θεοῦ τὰ νικητήρια ἐκ βρέφους Πάτερ εὐληθῶς πανιερώτατε, καὶ ἰσαγγελος γενόμενος ἐν ἀνθρώποις, εἰς οὐράνια μετέστις νῦν σκηνώματα. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμῖν τοῖς κάτω μένουσι δεῖ κραυγάζειν σοι: Χαίροις Πάτερ Θεσπέσιε.

Ὁ Οἶκος.

Αγγελοι καθορώντες τὴν ἀγίαν ψυχὴν σου ἐκ γῆς ἀνερχομένην, ὦ Πάτερ, πρὸς τὰς ἐπουρανίους μονάς, ἀρετῶν ἐνθέων ἀστραπαῖς λάμπουσαν, ἐχόρευον καὶ ἔκραζον, τρισόλβιε, πρὸς σὲ τοιαῦτα:

Χαῖρε πασῶν ἀρετῶν ἐργάτα.

Χαῖρε πασῶν κακιῶν διώκτη.

Χαῖρε σωτηρίας πολλῶν ὀφθεὶς πρόξενος.

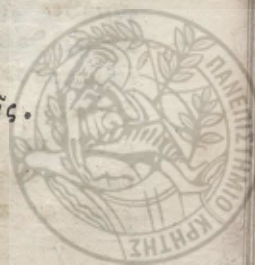
Χαῖρε ἀπωλείας πολλοῦς ὁ ρυσάμενος.

Χαῖρε φόβου Θεοῦ πάντοτε πλήρης ὢν ἐν προσευχαῖς.

Χαῖρε λόγου Θεοῦ πάντοτε πλήρης ὢν ἐν διδαχαῖς.

Χαῖρε, ὅτι θρεμμάτων λογικῶν ποιμὴν ὦφθης.

Χαῖρε, ὅτι διώκτης νοτιῶν λύκων ὦφθης.

Χαῖρε κλεινῶν Πατέρων διάδοχε.
 τοῦτ Χαῖρε Ἀγίων πάντων συμμετοχε.
 Χαῖρε τῶν κάτω καλὲ οἰκονόμε.
 Χαῖρε τῶν ἄνω Θεοῦ κληρονόμε.
 Χαίροις Πάτερ Θεσπέσιε.

Τὸ Συναξάριον τῆς ἡμέρας, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ ΙΕ'. Σεπτεμβρίου Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς
 ἡμῶν Βησσαρίωνος Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσσης.

Ἐπίγραμμα.

Γῆθεν μεταστάς Βησσαρίων ἐν πόλῳ,
 Κάκει ἀριτῆρ ἔστι σὺν θυπόλοις.
 Πέμπτη καὶ δεκάτῃ θάνε Θεσσαλίας σκοπὸς Ἑλλάδος.

Ἔτερον εἰς τὴν ἁγίαν κάραν.

Αὕτη τίς ὄσμη; οὐ γενράτις πέλει·
 Ἀρωμάτων θ' ἥκιστα ὡς τέτι ξένον.
 Ἀρρητος ὄσμῃ θαυματοδρύτου κάρας
 Βησσαρίωνος τοῦ Λαρίσσης ποιμενος.
 Γνοὺς προσκύνησον, καὶ κατασπάζου πόθῳ.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Βησσαρίων ἐκ κάμης ἦν τῶν
 περὶ τὰ τέρματα Μακεδονίας, μᾶλλον δὲ Θεσσαλίας μεγάλων Πολῶν,
 ἐξ ὀρθοδόξων γονέων καὶ ἱερῶν γεννηθεὶς τε καὶ ἀνατραφεὶς. Γράμ-
 ματα δὲ μεμαθηκᾶς, καὶ ἦδη που δεκαετῆς γενόμενος, ἐν ἔρωτι γενό-
 μενος τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ σχήματος, τῷ ὄντι μοναχικωτάτῳ
 Μάρκῳ μητροπολίτῃ Λαρίσσης φοιτᾶ, καὶ συχνὸν χρόνον μετ' αὐτοῦ
 διαμείνας, καὶ κανονικῶς τοὺς ἱερατικούς βαθμοὺς διαμείψας, ἐπί-
 σκοπος παρ' αὐτοῦ Δομενίκου καὶ Ἐλασσόνος προχειρίζεται. Ἄλλ' ὁ
 τῆς πόλεως δῆμος, ἔκτινος ἔριδος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν οἰήσεως καὶ ἀ-
 παιδευσίας, τοῦτον οὐ προσδέχονται· ἢ δὲ πρόφασις, ὅτι ἦν ποτε
 τιμηθὲν εἰς ἀρχιεπισκοπὴν τὸ τούτων πόλισμα. Διὸ καὶ ἀνοήτως
 προσελθόντες τῷ τότε Πατριάρχῃ χρυσολίπτῳ μᾶλλον ἢ θεολίπτῳ,
 ἐπίσκοπόν τινα λαμβάνουσι παρ' αὐτοῦ, Νεόφυτον τοῦνομα, μετὰ
 θάνατον ἄλυτον εὔρεθέντα. Οὗτος δὲ ὁ τοῦ Χριστοῦ μιμητὴς εἰς
 οὐδὲν τὸ πρᾶγμα θέμενος, μάλιστα δὲ καὶ λαβὴν ἰσυχίας τοῦτο
 δραξάμενος, προσέμενε τῷ κατὰ πνεῦμα αὐτοῦ πατρὶ Μάρκῳ, θε-
 ραπεύων κατὰ πάντα τοὺς προσμένοντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πταχούστε

καὶ ἀσθενεῖς, ἔργῳ καὶ λόγῳ. Οὕτως οὖν καρτερήσας ἐν αὐτοῖς τέσσαρας, τῆς τῶν Σταγῶν ἐπισκοπῆς ποιμένος χηρευσάσης, ἐξαιτεῖται παρὰ τοῦ λαοῦ εἰς τὸ ἐξάρχειν αὐτῶν ἐπιτροπικῶς· οὐ τις γενομένου, καὶ χρόνους προσμεινας ἔξ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐπισκοπῇ, πολλὰς ἐπιρρείας καὶ ὑπερορίας ὑπέμεινε, διὰ τινος χαιρεκάκου καὶ ἀνιέρου Δομετίου καλουμένου. Τοῦ δὲ ἱερωτάτου Μάρκου τὸν βίον ἀπολιπόντος, καὶ πρὸς τὰς ἐκεῖσε ἀπάραντος μακαρίους μονὰς, ψήφῳ καὶ αἰτήσῃ τῶν τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόπων, τῶν τε κληρικῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ, διάδοχος τοῦ Λαρισσαίων θρόνου παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου καθίσταται. Ἀλλὰ τίς τὰς μετὰ ταῦτα θεαρέστους αὐτοῦ πράξεις ἐξαγγελεῖ; τὰς τῶν αἰχμαλώτων ἀναρρύσεις, τὰς εἰς τοὺς λιμᾶντοντας καὶ δεομένους ἐπικουρίας καὶ χρημίας, τὰς ἐν ποταμοῖς γεφύρας· καὶ μαρτυρεῖ εἰσέτι τὸ τούτου ἀξιόλογον ἔργον ἐν Λευκοποτάμῳ, ὅς τις ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Λευκοπόταμος, ἐκ Πίνδου εἰς Αἰταλίαν κατερχόμενος, ὀνομάζεται, ὑπὸ δὲ τῶν ποιτῶν, ἀργυροδίνης Ἀχελῶος. Ὡς ἔργῳ οὐδεὶς πρὸ τούτου τοῦ Ἁγίου ἐν τοιοῦτῳ χαρίῳ ἐπεχείρησε, διὰ τὸ ῥαγδαῖον ἐν τοῖς ὄμβροις τοῦ ρεύματος, καὶ τὸν συρφετόν. Ἀλλὰ καὶ τὴν νῦν ὀραμένην περικαλλῆ μονὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πλησίον τῆς αὐτοῦ κώμης ἐν τῷ ὄρει, αὐτὸς πρῶτος συνεστήσατο, καὶ τὰ θεμέλια ταύτης ἐπήξατο, εἰ καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀδελφίδου Νεοφύτου ἀρχιερέως, καὶ ἐτέρων ἐπισκόπων τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, καὶ τῶν παρόντων ἀδελφῶν εἰς τὸ κρεῖττον ὑστερον μετεσκευάσθη. Εἶχε δὲ συναντιλαμβανόμενον ἐν ἅπασι καὶ τὸν ὀμαίμονα, τὸν ὀσιώτατον Ἰγνάτιον ἐπίσκοπον Καππούας καὶ Φαναρίου. Καὶ οὕτω καλῶς καὶ θεοφιλῶς τὰ κατ' αὐτόν, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτόν διαθεῖς καὶ οἰκονομήσας, καὶ πεντηκοντούτης ἐγγύς που γενόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν τῷ 1541 τῇ 15. Σεπτεμβρίου.

Οὐ ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

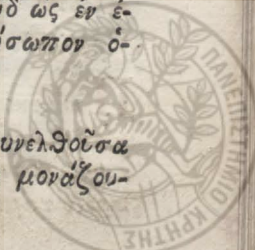
Κανὼν Α΄.

Ὡδὴ Ζ΄. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμαιοι.

Ως ἱεράρχης, ὡς τοῦ Χριστοῦ διάκονος πεφυκῶς, πίστεως τοῖς λόγοις τρέφων τὴν σὴν ψυχὴν, ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐν πνεύματι, πιστοῖς μετέδωκας τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος ἱεράτατε.

Νῦν κατοπτεύεις οὐκ ἐν αἰνίγματι δόξαν τὴν θεϊκὴν, οὐδ' ὡς ἐσόπτρῳ βλέπεις τὰ μυστικά, ἀλλὰ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ὁρᾷς τὰ ἄδυστα, Εὐλογημένος, κράζων, σὺ Κύριε.

Συνεορτάζει ἡ Λαρισσαίων πόλις ἡ Θεσσαλῶν, πιστεὶ συνελθοῦσα θεῖαν ἐπὶ τὴν σὴν τῶν λειψάνων τὴν μυρίπνοον, σὺν τοῖς μονάζουσιν, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, ὃν ἐπήξας.

Ολολαμπή σε και φωτοφέρων θεῖον σκῆνωμα πόρρωθεν εἰδώς ὁ θείσος Προφητῶν, ἐμπνεόμενοι ἐκραύγαζον: Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Κανὼν Β'.

Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Οὐ τέθνηκας Ἅγιε • Θεῶ γὰρ ζῶν τις, οὐκ ἀποθνήσκει ποτέ. Διὰ τοῦτο, ὦ Πάτερ, ἡμῶν τῶν τέκνων μὴ ἐπιλάθῃ τῶν σῶν, ἀλλ' ἰκεσίαις ταῖς σαῖς καταξίωσον, τυχεῖν και πάντας ἡμᾶς τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Σὺ σπείρας ἐν δάκρυσιν, ἐν εὐφροσύνῃ ζωῆς συνάγεις καρπούς. Ἀποθήκας αὖν, Πάτερ, ἐπουρανίους πληρώσας πόνων ἐκ σῶν, τρυφᾶς ἀλήπτως, και ψάλλεις συμφάλλουσιν: Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ανίστακτον ἔχων σου τὸ ὄμμα, Πάτερ, διὰ παντός τῆς ψυχῆς, ἠνωμένος ὑπῆρχες, και κάτω μένων, τῷ ἐν ὑψίστοις Θεῷ. Διὸ και ψάλλων ἀπαύστως ἐκραύγαζες: Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νοῦσαι οὐ δύνανται τὸν ξένου τρόπον τῆς σῆς λοχείας ποτέ, οὐχ οἱ ἄνθρωποι μόνου, ἀλλ' οὐδ' αἱ ἀνα δυνάμεις πᾶσαι ἀγνή. Βαβαί, Παρθένε, τοῦ ὕψους τῆς δόξης σου! Εὐλογητός ὁ ἐκ σου τεχθεὶς ἀσπύρωσ Θεός.

Καταβασία: Ἐκνοου πρόσταγμα.

Κανὼν Α'.

ᾠδὴ Η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Γνα θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ κομίση ἄσυλου και ἀδαπάνητον, ἐν γῆ σὸν πλοῦτον διένειμασ πενομένοις ἀναπήροις τε, ὡς τῷ Κυρίῳ τὰ αὐτοῦ παρέχων Ὅσσι, Εὐλογεῖτε, κράζων, τὰ ἔργα τὸν Κυρίου.

Πλήκτης οὐδαμῶς τ' αἰσχροκερδῆς, οὐδόλως πάρονος, αὐθαδέης ἠκιστα, ἀλλ' ἐργάτης ἀνεπαίσχυντος, ἀνεπίληπτος και ἄμαχος, διδακτικὸς, ἐπιεικὴς και ἀφιλάργυρος ἀνεδείχθης, τῆς Ἐκκλησίας καλῶς προϊστάμενος.

Λόγω σου τὸν βίον παραθεῖς, ἐμπρέπων ἄριστα, καὶ κατ' ἀμφοτέ-
ρα, ἐφάνης δίκαιος, ὅσιος, ζυγοστάτης σοφώτατος, τῆς εὐσεβείας
διδασχὰς πᾶσι προθέμενος, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, κραυγάζων,
τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ενα τῆς Τριάδος ἐν γαστρὶ ἐδέξω, πάναγνε, καὶ ἀπεκύσας· δι' ὃ
ψυχῆς ἐμὴν δύναμιν τριμερῆ, τῷ Δεῖῳ Πνεύματι, ταῖς σαῖς πρεσβεΐ-
αις, κρατεράν πᾶσιν ἀνάδειξον τοῖς ἐχθροῖς μου, ἐπιτιθεμένοις μοι
μάτην ἐκάστοτε.

Κανὼν Β'.

Ἑπταπλασίως κάμινον.

Εκ θησαυρῶν τοῦ Πνεύματος, καὶ αὐτὸς Πάτερ ἀνωθεν πλούτον
εἴληφώς παρὰ Θεοῦ ἀκένωτον, πεινώσας μὲν ἔδρεψας διὰ τοῦ Δεῖου
λόγου ψυχὰς· σώματα δὲ πάλιν, τῷ λιμῷ ἐκτακέντα, πανσόφως ἀ-
νεκτήσω, χορηγῶν κατ' ἐκάστην, ὡς Δεῖος οἰκονόμος, ἅπαν αὐτοῖς
χρειῶδες.

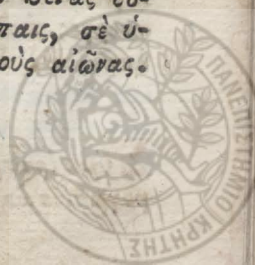
Πάντων πατὴρ γενόμενος, Ἀβραάμ ὠφθης δεύτερος, τοῦ Μελχισεδέκ
κατὰ τὴν τάξιν, Ἁγιε, προσφέρων ἀναίμακτον ἀρχιερεῖ Ψυσίαν
Χριστῷ, καί γε μετὰ πάντων, καὶ τοῦ Δεῖου σου οἴκου ἐχθροῦς
ὡς ἀλλοφύλους ἐκδιώκων δικαίως, τοὺς ἀποσχίζοντάς σου καὶ φθει-
ροντας τὴν ποίμνην.

Τῆς Λαρισσαίων πέλεως, ψήφω Δεῖα, γενόμενος σὺ ἀρχιερεὺς ἃ
Βησσαρίων ἄριστος, κανὼν ἀκριδέστατος δικαιοσύνης ὠφθης ὁμοῦ,
καὶ ὑπογραμμὸς τῶν ἀρετῶν πασῶν Πάτερ, ἐπιτιμῶν, ἐλέγχων, ὡς
ὁ Παῦλος διδάσκει, πάντα ποιῶν, ὡς πάντας κερδήσης, ὡς ἐκεῖνος.

Θεοτοκίον.

Ημυροθήκη Δέσποινα, ἢ τὸ μῦρον ἐκβλύζουσα τὸ ὑπερφυῆς καὶ
μυστικὸν τῆς χάριτος, ὃ πᾶσαν ἐπλήρωσε τὴν οἰκουμένην Δείας ὀδ-
μῆς, ἢ φιλοτιμία ἢ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων, Μαρία ἢ Θεόπαις, σέ ὑ-
μνοῦσιν αἱ τάξεις ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία: Εὐλογεῖτε παῖδες τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι.

Ὡδή Θ΄. Λίθος ἀχειρότμητος.

Κύκλος ἀρετῶν ἀνεδείχθης ἐκ διαφόρων θεομάκων, παρ' ἀγωνοθέτου ἐστέφθης Χριστοῦ τὴν κάραν ἀμαραντίνῳ στέφει. Διὸ καὶ ἡμῶν μέμνησο τῶν ἐορταζόντων τὴν μνήμην σου.

Εχων τὸν Χριστὸν ἐνοικοῦντα, θεοειδὴς ὅλος ἐδείχθης, ἐλεημοσύνην καὶ κρίσιν ὀρθῶς συνάψας ἐν σεαυτῷ ὡς μάκων. Διὸ ἐπαγαλλόμενος, νῦν ἀπολαύεις τῆς ἀλήκτου τρυφῆς.

Ιλεων τὸν Κύριον, Πάτερ, ἀπεργασάμενος ἰκέταις, ἐν εἰρηνικῇ καταστάσει ἡμῶν τὸν βίον διακυβέρνησον, καὶ ἐπιρρείας δράκοντος τῆς τοῦ νοητοῦ ἐλευθέρωσον.

Θεοτοκίον.

Νύξ μοι τῶν παθῶν ἐπανεστῆ, καὶ νυσταγμῷ τῆς ἀμελείας ὅλος συνεσχέθην ὁ τάλας, κακῶς διάγων ὅλον τὸν βίον μου· ἀλλ' ἢ τὸ φῶς κηύσασα, φάτισον Κόρη τὴν καρδίαν μου.

Κανὼν Β΄.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

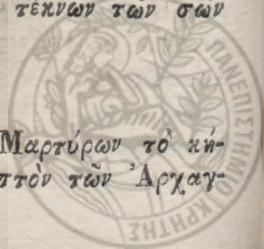
Εμὲ τὸν ὑμνογράφον Πάτερ τὸν σὸν, σὺν ἐμοὶ δὲ καὶ πάντας τοὺς ψάλλοντας, ὃν ἐκ ψυχῆς ὑμνον σοι προσάγω τοῦτον ἐγὼ, ταῖς πρὸς θεὸν πρεσβείαις σου, ἐνθα παμμακάριστε νῦν οἰκεῖς, συνάγαγε καὶ δεῖξον υἱούς καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας, ἧς περ' ἔτυχες.

Ων ἔτυχες στεφάνων παρὰ Θεοῦ καὶ γερῶν, Βησσαρίων πανθαύμαστε, δὸς καὶ ἡμᾶς, διὰ πρεσβειῶν σου Πάτερ, τυχεῖν, τῇ ἀοράτῳ πάντοτε πάντας ἐπισκέψει σου συντηρῶν, ἀπάσης ἀνωτέρους κακίας ἀοράτων καὶ ὀρατῶν ἐχθρῶν, τοὺς δούλους σου.

Ο ὕμνος εἰ καὶ πέρας ἔσχεν ὁ σὸς, ἀλλ' ἡμῶν ὁ πρὸς σὲ πόθος, Ἄγιε, διηνεκής. Παῖδες φιλοπάτορες γὰρ ἡμεῖς· σὺ δὲ πατὴρ φιλόστοργος πάλιν ἱερώτατε πεφυκώς, ἀχώριστος τῶν τέκνων τῶν σῶν ἡμῶν καὶ ᾧδε καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἔσο κρίσεως.

Θεοτοκίον.

Συμπέρασμα θεόλεκτον Προφητῶν, Ἀποστόλων, Μαρτύρων τὸ κήρυγμα, τῶν Ἀσκητῶν τύπος καθαρότητος, καὶ σεπτὸν τῶν Ἀρχαγ-

γέλων καύχημα, καὶ τῶν ἁγίων λειτουργιῶν ὁπρωχῆς ἐκ διανοίας προσδέχου, Θεοτόκε, μετ' εὐμενείας τὸ ἐφύμνιον.

Κατάβασις: Μυστικῶς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος.

Ἐξαποστειλᾶριον πρὸς τὸ: Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Πανήγυρις χαρμόσυτος καὶ ἱερά ἐφέστηκε, τοῦ Ἱεράρχου σήμερον ἢ πανσεβάσμιος μνήμη, ἀσματικὴν εἰς χορείαν συγκαλοῦσα ἅπαντα τὰ στίφη τῆς Ἐκκλησίας. Ὕμνοις, ψαλμοῖς τε καὶ ᾠδαῖς συναθροίσθητε φαιδρῶς, πνευματικῶς ἑορτάσαι.

Ἔτερον πρὸς τὸ: Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν μέγαν Βησσαρίωνα, Λαρίσσης τὸν ὑπέρμαχον, καὶ Θετταλίας ἀπάσης φρουρὸν καὶ ὄντως προστάτην, Ἑλλάδος τε τὸ καύχημα, καὶ τῆς Ἠπείρου ἀκουσμα, καὶ τὸ τῆς Τρίκκης τείχισμα, ἀνευφημήσωμεν πάντες, καὶ καταστέφωμεν ὕμνοις.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς: Σταυρὸς ὁ φύλαξ.

Ἐν τοῖς Αἰνοῖς.

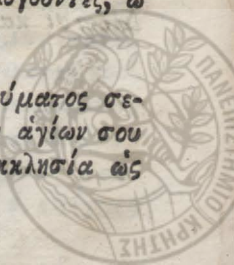
Ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν τοῦ Σταυροῦ προσόμοια γ'. καὶ τοῦ Ἱεράρχου προσόμοια γ'.
Εἰ δὲ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ τύχοι, εἰπὲ μόνον τὰ τοῦ Ἁγίου τέσσαρα.

Πρὸς τὸ: Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν. Ἦχος Δ'.

Γερέων ἐν χρίσματι λαμπρυνθεὶς τὴν διάνοιαν, τοῦ Χριστοῦ τὸ ποίμνιον καθωδήγησας ἐπὶ νομὴν τὴν σωτήριον, καὶ νῦν ἐξεδήμισας πρὸς τὴν ἄλυπον ζωὴν, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, ἔνθα πέφυκε τῆς τρυφῆς ὁ χειμάρρους, καὶ δικαίαν ἢ πληθὺς καὶ τῶν ὁσίων, ὦ Βησσαρίων θεόπνευστε.

Καὶ φρονήσει λαμπόμενος, καὶ τῇ πίστει κοσμούμενος, καὶ καλῶν μεθέξει σεμνυνόμενος, πρὸς τὸν Θεὸν ἐξεδήμισας, τὰ γέρα ληψόμενος τῶν καμάτων σου στερρῆ, καὶ τῶν πόνων τὰ δράγματα. Ὁθεν σήμερον τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἐκτελοῦμεν, τὸν Θεὸν δοξολογοῦντες, ὦ Βησσαρίων θεόπνευστε.

Εν καθέδρᾳ ἐκάθισας ὑψηλῇ ἱεράτατε, ταπεινώσει πνεύματος σεμνυνόμενος· καὶ εὐλογῶν τελεώτατα λαοὺς ἐπιθέσει τῶν ἁγίων σου χειρῶν, τῷ Θεῷ καθιέρωσας. Ὁθεν ἅπαντα ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία ὡς ποιμένα ἱερόν ἀνευφημεῖ σε, ὦ Βησσαρίων θεόπνευστε.

Τὴν πανένδοξον κάραν σου, Βισσαρίων μακάριε, κατὰ χρέος ἀπαν-
τες προσπτυσόμεθα, καὶ ὑμνωδίαις γεραίρομεν, καὶ πόθῳ δοξάζο-
μεν, ὡς προχέουσαν ἡμῖν ἀεννάως τοῖς χηρῶσι τὰ ἰάματα, καὶ
ἐξαίρουσαν, Πνεύματι ἁγίῳ, παθημάτων ἐπιρρείας, καὶ ἐκ δεινῶν
περιστάσεων.

Δόξα, πρὸς ἦχον Πλ. Β'.

Εν ταῖς ἀγρύπνοις σου προσευχαῖς, ἔχων ἀκλινεῖς πρὸς Θεὸν τοὺς
τῆς ψυχῆς σου νοερούς ὀφθαλμούς, ἡγιασμένε ἀληθῶς Βισσαρίων
πατὴρ ἡμῶν, μετὰ ἀνθρώπων ἐπὶ γῆς μὲν τῷ σώματι, μετὰ Ἀγ-
γέλων ἐν οὐρανῷ δὲ ὑπῆρχες τῷ πνεύματι. Διὰ τοῦτο νῦν καὶ ἡμεῖς
ἄνθρωπον οὐράνιον, καὶ ἐπίγειόν σε ὀνομάζομεν Ἀγγελον, καὶ, Χαί-
ροις, βοῶμεν, ὃ τὴν τῶν ἀσωμάτων πολιτείαν ἐν τῷ σῶ ἐπίδειξά-
μενος σώματι. Χαίροις ὃ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην βαδίσας ὁδόν,
καὶ διὰ ταύτης ἀνελθὼν εἰς τὰ πλάτη τῆς οὐρανοῦ ζωῆς. Ὁμόσκη-
νευ Ἀσκητῶν, ὁμότροπε Ἀποστόλων, Ἱεραρχῶν συμπολίτα, συγχο-
ρευτὰ τῶν Ἀγγέλων, κληρονόμε βασιλείας οὐρανῶν. Ἦς καὶ ἡμεῖς
ἀξιώθειμεν, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου!

Καὶ νῦν, τὸ τῆς Ἑορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις τοῦ Ὁρθρου.

Ἐν τῇ Λειτουργίᾳ.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἡ γ'. εἰδὴ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς, καὶ ἡ ε'.
τοῦ Ἱεράρχου.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου:

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Τὸν Ἀπόστολον δὲ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ζῆτει τῇ ιγ'. Νοεμβρίου.

Κυριακόν: Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον.

ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΑΡΙΣΣΗΣ

Εὐλόγησον Πάτερ.

Ημέρα πανηγύρεως σήμερον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν ἀνέτειλε· πανηγυρίσατε ἅπαντες οἱ φιλόχριστοι. Ἡμέρα ἐορτῆς καὶ πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως εἰς τὴν οἰκουμένην ἐπέλαμψε· πᾶσα ἡ ὁμῆγυρις τῶν ὀρθοδόξων πνευματικῶς συνευφράνθητε. Ἡμέρα ἱεράρχου καὶ ὁσίου ἐφέστηκε· συνδράμετε πάντες οἱ τῶν ἀρχιερέων δῆμοι, καὶ τῶν ὁσίων τὰ τάγματα. Δοξάσατε ἅπαντες τὸν Θεόν, διατὶ ἐν τοῖς ἰστέροις καιροῖς εὐδόκησε νὰ γίνωται ἅγιοι. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ὅλοι ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου ἄσμα καινὸν κατὰ τὸν Δαβὶδ (Ψαλμ. ρμδ'). Διὰ τί καινόν; ὅτι καινοφανῆς καὶ νεοφανῆς ἀστὴρ σήμερον ἀστράπτει καὶ ἀκτινοβολεῖ εἰς τοῦτο τὸ νοητὸν τῆς ἁγίας ἐκκλησίας στερέωμα· ὅτι κομήτης λαμπρότατος, φαιδρύνει τὴν κτίσιν μὲ τὰς χρυσᾶς μαρμαρυγὰς τῶν θαυμάτων του, φέρων μαζὴν τοῦ ἀγαθὰ καὶ σωτηριῶδη, καὶ θείας καὶ πνευματικῆς χάριτας. Ἐρωτᾶτε ποῖος εἶναι οὗτος, καὶ ποταπός; Εἶναι ὁ Βισσαρίων, τῆς μητροπόλεως Λαρίσσης ὁ περιβόητος πρόεδρος, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου πρεσβευτῆς ὁ δυνατώτατος. Βισσαρίων ὁ ἐπίγειος

ἄγγελος, καὶ οὐκ ἴσως ἄλλοι ἄγγελοι ὁ νέος ἐν ταυτῷ καὶ
 παλαιὸς ἅγιος· νέος μὲν, διατι εἰς τοὺς ὑστεροὺς καιροὺς ἔλαμψε
 καὶ ἠγίασε· παλαιὸς δὲ, διατι κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐφάνη τῶν παλαιῶν
 ἁγίων ἰσοστάσιος. Οὗτος σήμερον συγκαλεῖ ὄλους ἡμᾶς, ἀδελφοὶ
 καὶ πατέρες, εἰς τὴν ἐδικὴν του ἑορτὴν καὶ πανήγυριν, διὰ τὰ μᾶς
 φιλεύσῃ μὲ τὴν πνευματικὴν τράπεζαν τῶν ἀρετῶν του· διὰ τὰ μᾶς
 παρακινήσῃ τὰ δοξάζωμεν τὸν Θεόν, ὅπου εἰς τοὺς ὑστερινοὺς και-
 ροὺς ὡς ἅγιον τὸν ἐδόξατε· καὶ διὰ τὰ μᾶς ὠφελήσῃ μὲ τὴν διήγη-
 σιν τῆς Θεαρέστου ζωῆς καὶ πολιτείας του. Διατι ἀγκαλὰ καὶ οἱ
 βίοι ὄλων τῶν ἄλλων παλαιῶν ἁγίων τῆς ἐκκλησίας μας εἶναι ὠφέ-
 λιμοὶ καὶ ψυχοσωτήριοι (διατι προξενούσιν εἰς τοὺς ἀκροατὰς πόθου
 καὶ ζῆλου τῆς ἀρετῆς, καὶ παρακινούσιν αὐτοὺς εἰς τὴν διὰ τῶν ἔρ-
 γων μίμησιν τοῦ καλοῦ), ἀλλ' ὁ ἔνθεος βίος, καὶ ἡ ἐνάρετος πολιτεία
 τοῦ παρ' ἡμῶν σήμερον ἑορταζομένου ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βισσα-
 ρίανος, πλέον ὠφέλιμος εἶναι κοντὰ εἰς ἡμᾶς, καὶ πλέον ψυχοσωτή-
 ριος διὰ δύο αἴτια. Πρῶτον διατι εἶναι νέος, καὶ ἠκμασεν εἰς τοὺς
 ὑστερινοὺς χρόνους· κάθε δὲ νεαρὸν πρᾶγμα, φυσικῶ τῷ τρόπῳ εἶναι
 ζωντανώτερον εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀκμαϊότερον, καὶ
 ἀκολούθως δύναται περισσότερον τὰ παρακινήσῃ τὴν ψυχὴν εἰς τὸν
 ζῆλον τῆς ἀρετῆς· ἐπειδὴ κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκούοντας ἔχει τὰ
 συλλογισθῆ καὶ τὰ εἰπῆ ταῦτα μὲ τὸν λογισμόν του: Ἐὰν ὁ ἅγιος
 Βισσαρίανος ἐστάθῃ εἰς τοὺς ὑστερινοὺς αὐτοὺς καιροὺς, καὶ τίποτε
 δὲν τὸν ἐμπόδισεν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀγιότητα ὁ καιρὸς καὶ ἡ
 νεότης τῶν χρόνων, διὰ τί ἐγὼ τὰ προφασισθῶ πῶς ἐκεῖνος ὁ και-
 ρὸς, ὅπου ἐγένοντο οἱ ἅγιοι, ἦτον ἄλλος, καὶ ἐτοῦτος ὁ καιρὸς εἶναι
 ἄλλος; καὶ τὰ μὴ μιμηθῶ ὅσον τὸ δυνατόν μοι τὸν ἅγιον Βισσα-
 ρίανον, εἰς τὸ τὰ ἐργασθῶ καὶ ἐγὼ τὸ καλόν, καὶ τὴν ἀρετὴν; Δεύ-
 τερον εἶναι ὠφελιμώτερος εἰς ἡμᾶς ὁ βίος τοῦ ἁγίου Βισσαρίανος,
 διατι ὁ ἅγιος οὗτος δὲν ἐστάθῃ κἀνένας ξένος, οὔτε ἀπὸ κἀνένα μα-
 κρυνὸν τόπον, ὅπου τὰ μὴν τὸν ἠξεύρομεν, καθὼς ἐστάθισαν ἄλλοι
 παλαιοὶ ἅγιοι· ἀλλὰ εἶναι ἐδικὸς μας συμπατριώτης, καὶ πνευματι-
 κὸς μας Πατὴρ, γέννημα καὶ θρέμμα τούτου τοῦ ἐδικοῦ μας τόπου,
 τοῦ ὁποίου σχεδὸν ἡμεῖς ἠξεύρομεν καὶ τοὺς προγόνους, καὶ τὸν
 οἶκον, καὶ τὴν ἐπισκοπὴν, καὶ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν, καὶ μὲ τοὺς ἰ-
 δίους μας ὀφθαλμοὺς βλέπομεν, καὶ μὲ τὰ ἰδιά μας χέρια ψιλαφῶ-
 μεν, καὶ κατοικοῦμεν, καὶ ἀπολαμβάνομεν τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του·
 ἡγοῦν τέσον τὸ περίφημον τοῦτο καὶ ἱερὸν μοναστήριον, ὅσον καὶ
 τὸ θαυμαστόν του γεφύριον. Ὅθεν καὶ ὅταν ἀκούωμεν τὴν ἐνθεον
 πολιτείαν του, ἀκόλουθον εἶναι τὰ παρακινούμεθα περισσότερον εἰς
 τὴν μίμησιν τῶν Θεαρέστων του κατορθωμάτων καὶ πράξεων, λέγον-
 τες ἔτι εἰς τὸν ἑαυτὸν μας: Ἐὰν ὁ ἅγιος Βισσαρίανος εἶναι ἐδικὸς
 μας συμπατριώτης, καὶ πνευματικὸς μας πατὴρ, καὶ τίποτε δὲν
 ἐμπόδισεν ἀπὸ τὸν τόπον εἰς τὸ τὰ κἀμῃ τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου,
 καὶ τὰ γένη ἅγιος· διατι ἡμεῖς οἱ συμπατριώται του, καὶ τὰ τέκνα

τὰ ἔδικά του, νὰ προφασίζαμεν, πως ὁ ὕψος οὗτος μᾶς γίνεται ἔμπόδιον εἰς τὴν ἀρετὴν; καὶ διατι νὰ μὴ μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, ὅσον τὸ δυνατόν, τὸν ἔδικόν μας ἅγιον, καὶ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν.

Ὅτι δὲ τὰ πράγματα, ὅπου εἶναι νεώτερα, καὶ οἰκειώτερα εἰς ἡμᾶς, περισσότερον καταπέθουσιν ἀπὸ τὰ παλαιὰ καὶ ἀλλότρια, μάρτυρας ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, ὃς τις εὐαγγελιζόμενος τὴν παρθένον Μαρίας, διὰ νὰ τὴν καταπέισῃ περισσότερον περὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ καὶ ἀσπόρου τόκου της, δὲν ἔφερεν εἰς παράδειγμα τὰς παλαιὰς στεῖρας, τὴν Σάρραν λέγω, ἢ τὴν Μιτέραν τοῦ Σαμφῶν, ἢ τὴν Ἄνναν τὴν Μιτέραν τοῦ Σαμουὴλ τοῦ Προφήτου, οὐδὲ ἔφερε κανένα ξένον καὶ ἀλλότριον ὑποκείμενον· ἀλλ' ἔφερε τὴν Ἐλισάβετ, ἣτις τότε νεωστὶ εἶχεν ἐγγαστραθῆ, καὶ ἦτις πρὸς τούτοις ἦτον συγγενὴς καὶ οἰκεία τῆς Θεοτόκου. "Καὶ ἴδου ἡ Ἐλισάβετ ἡ συγγενὴς σου, καὶ αὐτὴ συνειληφύια υἱὸν ἐν γήρα αὐτῆς" καὶ οὗτος μὴν ἔπτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στεῖρα, (Λουκ. Α'). Καὶ λοιπὸν ἐπειδὴ καὶ εἶναι τόσο ἀφέλιμος καὶ ψυχροσώτηριος ὁ βίος τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος, ἀνοίξατε τὰ ὄρα τῆς ψυχῆς σας, εὐλογημένοι φιλέοργοι ἀκροαταὶ, ὅπου ἐσυναχθῆτε σήμερον εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ καὶ πανήγυριν, διὰ νὰ τὸν ἀκροασθῆτε μὲ προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν, καὶ ἀκολουθῶς νὰ τὸν μιμηθῆτε διὰ τῶν ἔργων, ἵνα καὶ παρὰ τοῦ Ἁγίου λάβητε τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς φιληκοίας καὶ μιμησεῶς σας.

Οὗτος ὁ αἰδίδιμος Πατὴρ ἡμῶν Βησσαρίαν, ὁ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων υἱὸς, ὁ κατὰ τοὺς Προφήτας τῇ ἀληθείᾳ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ κατὰ τὸν Μωϋσῆν πιστὸς θεράπων ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ὁ κατὰ τὸν Δαυὶδ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, καὶ ὁ κατὰ τὸν Ἀπόστολον οἰκονόμος καὶ ὑπηρέτης τῶν τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων· πατρίδα εἶχε τὴν ἐν Θετταλία εὐρισκομένην καὶ παρὰ πάντων κοινῶς ὀνομαζομένην Μεγάλην Πόρταν· διατι, τὰ ἐκεῖσε δὶά βουνὰ πλησιάζοντα ἕνα εἰς τὸ ἄλλο, καὶ στενεύοντα τὸν τόπον, σχηματίζουσιν ἀπὸ μακρόθεν ἅσαν μίαν μεγάλην πόρταν. Πατρίδα λέγω, μίαν χώραν, οὔτε πολλὰ μεγάλην καὶ περιφανῆ, οὔτε πάλιν μικρὰν καὶ εὐτελῆ, ἀλλὰ μετρίαν εἰς τὸ ὄνομα καὶ εἰς τὸν πλουτισμόν, ὑπερβαίνουσαν ὅμως τὰς ἐν τῇ Θετταλία λοιπᾶς χώρας, τόσο διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων, ὅπου εἰς αὐτὴν πλημμυροῦσιν, ὅσον καὶ διὰ τὸν ἐν αὐτῇ περίφημον καὶ θαυμαστὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὃς τις εἶναι οἰκοδομὴ παλαιὰ καὶ βασιλική.

Οἱ δὲ γονεῖς τοῦ Ἁγίου ἦτον ἄνθρωποι, οὔτε πολλὰ πλούσιοι, οὔτε πολλὰ πτωχοὶ, ἀλλὰ ἐν αἰταρείᾳ ἔχοντες τὰ τοῦ βίου πράγματα, καθὼς τοῦτο ζητεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ὁ Παροιμιστὴς λέγων: "Πλοῦτον καὶ πενίαν μίμοι δός· σύνταξον δέ μοι τὰ δεόντα καὶ τὰ αὐτάρκη (Κεφ. Α'. 8.)· ἐν ἀπλότητι καὶ δικαιοσύνῃ πορευόμενοι, καὶ μὲ τούτους ἰδίους των κόπους εὐγάνωντας τὰ πρὸς τὴν ζωὴν ἀναγκαῖα· καὶ πρὸ πάντων ἦσαν πλουτισμένοι μὲ τὸν πλοῦτον τῆς πρὸς

τὸν Θεὸν ὀρθοδοξίας, καὶ ἐπιθυμίας, ἡτις εἶναι καὶ μόνος, καὶ κί-
ριος, καὶ ἀληθινὸς πλοῦτος, τὸν ὁποῖον ὅταν ἔχη ὁ ἄνθρωπος, ἔχει
ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου, καὶ ἀμπτωγὸς ἦναι· καὶ ὅταν
δὲν τὸν ἔχη, δὲν ἔχει οὔτε ἓνα ὄβολον, καὶ καὶ ἦναι ὑπέρπλοτος·
καθὼς τὸ ὀρίζει καὶ ὁ σοφὸς Σολομῶν: "Τοῦ πιστοῦ ὄλος ὁ κόσ-
μος τῶν χρημάτων, τοῦ δὲ ἀπίστου, οὔτε ὄβολός," (Κεφ. ΙΖ'. 6.).

Ἀπὸ τοιούτους λοιπὸν γονεῖς γεννηθεῖς ὁ Ἅγιος, ἀνετράφη παρ' αὐ-
τῶν ἐν παιδείᾳ καὶ ρουθεσίᾳ Κυρίου, καθὼς παραγγέλλει ὁ Ἀπό-
στολος Παῦλος νὰ ἀνατρέφωσι τὰ τέκνα των οἱ γονεῖς (Ἐφεσ. 4'.
4.). καὶ ἐδόθη ἀπὸ αὐτοὺς εἰς διδασκάλους, διὰ νὰ μανθάνῃ τὰ
ἱερά γράμματα τὰ λεγόμενα κοινά, τὰ ὁποῖα καὶ ἔμαθεν, ἕως νὰ
φθάσῃ εἰς τὸν δέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας του, μὲ τὸ νὰ ἦτον εὐφυῆς
εἰς τὸν νοῦν. Ὄθεν ἐκ τῆς μαθήσεως τῶν ἱερῶν γραμμάτων, ἐθερ-
μάνθη ὁ Ἅγιος εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· ἐστοχάσθη πῶς ὅλα τοῦ
κόσμου τὰ πράγματα εἶναι φθαρτὰ καὶ μάταια, καὶ διὰ τοῦτο ἀ-
πέβαλεν ἀπὸ τὴν καρδίαν του, καὶ ἐμίσησε παιδιόθεν γάμον, πλοῦ-
τον, δόξαν καὶ τὰς λοιπὰς ἡδονάς, καὶ ἠγάπησε τὴν παρθενίαν, καὶ
τὴν ἀγγελικὴν ζωὴν τῶν μοναχῶν· καὶ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἠθέλησε
νὰ σπιάσῃ τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ, καθὼς λέγει ὁ Ἰερεμίας:
"Ἀγαθὸν ἀνδρὶ, ὅταν ἄρῃ ζυγὸν ἐκ νεότητος αὐτοῦ (Θρην. γ'. 27.)."
Ὡς πόσον ἀληθῶς ἐπληρώθη εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον ἐκεῖνο ὅπου ἔ-
γραφεν ὁ Θεῖος Παῦλος πρὸς τὸν Ἀπόστολον Τιμόθεον περὶ τῶν
γραμμάτων, λέγωντάς του: "Ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερά γράμματα οἶδας,
τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν (Β'. Τιμ. Γ'. 15.).",. Διὰ τὴν
κοιτὰ εἰς τὴν γεροτικὴν φρόνησιν ὅπου εἶχε παιδιόθεν οὗτος ὁ Ἅ-
γιος, κοιτὰ εἰς τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν ὅπου εἶχεν ἐκ νεότητος εἰς τὸ
καλόν, καὶ κοιτὰ εἰς τὴν θεῖαν χάριν ὅπου εἶχε πάντοτε, καὶ ἐ-
παρακίνη ἐσωτερικῶς τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν ἀρετὴν, εἶχεν ἀέμνη
καὶ μεγάλην βοήθειαν, τῶν ἱερῶν γραμμάτων τὴν μάθησιν· ὅθεν
διὰ μέσου αὐτῶν ἀναγνώσκοντας διάφορα βιβλία, καὶ μελετῶντας
τοὺς ἐναρέτους βίους τῶν Ἁγίων, ἠγάπησε νὰ ὁμοιωθῇ καὶ αὐτὸς
μὲ αὐτοὺς, καὶ ἔτξι ἐσοφίσθη, διὰ νὰ εὕρῃ τὴν πολύτιμον σωτηρίαν
του, καθὼς πρέπει νὰ κάμνουν καὶ ὅσοι ἄλλοι ἠξεύρουν γράμματα.

Πόθεν τοῦτο εἶναι φανερόν; ἀπὸ τοὺς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους
ἐμίσησε τὸν κόσμον καὶ ἀνεχώρησεν. Ἐπειδὴ, ὄντας ὁ Ἅγιος δέκα
μόνων χρόνων παιδάριον, καὶ εὐρισκόμενος εἰς τὴν παιδικὴν ἐκεῖνην
ἡλικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν φυσικὰ τὰ παιδιά ἀγαποῦν τοὺς γονεῖς καὶ
συγγενεῖς, καὶ τοὺς ὀμηλικούς των, ἀπεστράφη ὅλα ταῦτα ὁ ἀοίδιμος,
καὶ ἐπεθέμισεν ὑψηλοτέραν καὶ ἀγιωτέραν ζωὴν, ὡσὰν νὰ ἦναι ἐ-
πτερωμένος εἰς τὸν Θεῖον ἔρωτα· ὅθεν παραιτήσας πατέρα, μητέρα,
ἀδελφοὺς, συγγενεῖς, πατρικὸν οἶκον, τοὺς συνῆλικιάτας του πάντας,
τρέχει ὡς διψῶσα ἔλαφος, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν τότε μητροπολίτην
τῆς Λαρίσσης, Μάρκον ὀνομαζόμενον, ὃς τις εὕρισκετο εἰς τὰ Τρίκ-
καλα, ὅπου ἐκατοίκουν ὅλοι οἱ μητροπολίται τῆς Λαρίσσης, ἀφ' οὗ ἔ-
παι-
ΣΗΜΑ

Λάρισα ἐπάρθη ἀποστολικῶς ἦτον ἐστολισμέ-
 νος μετὰ τὴν ἀξίαν τῆς ἀρχιερωσύνης, ἔτι καὶ πολλῶ μᾶλλον ἦτον
 ἐστολισμένος μετὰ τὰς Θεουργούς ἀρετάς, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου
 εὐρισκόμενος, ὑπερέβαινε εἰς τὴν ἀσκησιν τοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ μονα-
 χούς· καὶ ἰδοὺ ἐν πρώτοις γίνεται μιμητὴς ὁ Ἅγιος τοῦ πατριάρχου
 Ἀβραάμ, ὃς τις ὑπήκουσε τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν πατέ-
 ρα του· ἐπειδὴ, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος, τὸ πρῶτον
 σκαλοπάτι τῆς οὐρανοῦ κλίμακος, εἶναι τὸ νὰ ξενιτευθῇ τις διὰ
 τὸν Θεὸν ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Εἰς τοῦτον λοιπὸν τὸν ἀγιώτατον
 ἄνδρα ἐρχόμενος ὁ Θεὸς Βισσαρίων, ἀποτάσσεται ὄχι μόνον ὅλα
 ταῦτα θελήματα, ἀλλὰ καὶ ὅλα ταῦτα φρονήματα, τὸ ὅποιον εἶναι
 δυσκολώτερον, καὶ δείχνει εἰς τὸν γέροντά του μίαν ἀληθινὴν καὶ
 τελείαν ὑποταγὴν καὶ ὑπακοήν, μετὰ τὸ νὰ ἐφύλαττεν ἀκριβῶς τὰ ἐξ
 ἐκεῖνα ἰδιώματα ὅπου ἔχει ἡ ὑπακοή· ἦγον πρῶτον ὅτι δὲν ἐκρυπ-
 τευε εἰς τὴν καρδίαν του κανένα λογισμὸν, ἀλλὰ ἐφαίερονε εἰς τὸν γέ-
 ροντά του διὰ τῆς ἐξομολογήσεως ἕλα ταῦτα κρυπτά τῆς καρδίας του·
 διὰ τὸ ὅποιον γράφει ὁ μέγας Βασίλειος, καὶ ὁ ἅγιος Κάλλιστος ὁ
 Φαιθόπουλος· (ὄρον κατὰ πλάτ. κς'. καὶ μς'). Β'. εἶχε βεβαίαν
 ἀγάπην εἰς τὸν γέροντά του, καὶ δὲν ἦτον μετὰ αὐτὸν ἠνωμένος με-
 μίαν πλαστὴν καὶ ψεύτικην ὑποταγὴν· διὰ τὸ ὅποιον λέγει ὁ Ἰωάν-
 νης τῆς Κλίμακος. Γ'. εἶχε πίστιν καθαρὰν καὶ ἄδολον εἰς αὐτὸν,
 καὶ ἐνόμιζεν ὅτι, βλέπωντας τὸν γέροντά του, καὶ ὑποτασσόμενος
 εἰς αὐτὸν, αὐτὸν τὸν ἴδιον Χριστὸν βλέπει, καὶ εἰς τὸν Χριστὸν ὑ-
 ποτάσσεται· διὰ τὸ ὅποιον λέγει ὁ αὐτὸς Ἰωάννης τῆς Κλίμακος,
 καὶ ὁ Θεὸς Κάλλιστος. Δ'. ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν πάντοτε πρὸς τὸν
 γέροντά του εἰς ὅλα ταῦτα λόγια, καὶ εἰς ὅλα ταῦτα ἔργα ὅπου ἔκαμνε,
 χωρὶς καμμίαν προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν. Ε'. εἶχεν ἐκκοπὴν τελείαν
 τοῦ θελήματός του· καὶ ς'. δὲν ἀντέλεγε τελείως εἰς ὅλα ἐκεῖνα ὅ-
 που τὸν ἐπρόσταζεν ὁ γέροντάς του νὰ κάμῃ, ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς ὑ-
 ποτάσσετο, καθὼς καὶ ταῦτα τὰ τρία ἰδιώματα τῆς ὑπακοῆς ἀνα-
 φέρουσιν, ὁ προφθιθεὶς Θεὸς Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, καὶ ὁ ἅγιος
 Κάλλιστος. Ὑποκάτω λοιπὸν εἰς τὴν τοιαύτην ἀληθινὴν καὶ τελείαν
 ὑπακοὴν διέτριψεν ὁ ἅγιος Βισσαρίων χρόνους πολλοὺς, ὑπηρετῶντας
 ἄοκνα μετὰ μεγάλην φρονιμάδα, καὶ μετὰ πολλὴν εὐλάβειαν, ὄχι μόνον
 τὸν πνευματικὸν του πατέρα, καὶ ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ κύριον Μάρκον,
 ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ὄλους τοὺς πτωχοὺς καὶ ξένους καὶ ἀρρώστους, οἱ
 ὅποιοι συνηθίζουσαν πάντοτε νὰ προστρέχουν χάριν ἐλέους καὶ βοή-
 θείας εἰς τὰς τοιαύτας μητροπόλεις, καὶ νὰ καταφεύγουν εἰς τὴν ἐκ-
 κλησίαν τοῦ Θεοῦ, ὡσάν εἰς ἕνα κοινὸν καὶ ἀχείμαστον λιμένα, διὰ
 νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ ναυάγιον τῆς πτωχείας καὶ δυστυχίας. Ἐπειδὴ
 τὰ τῶν μητροπόλεων καὶ ἐπισκόπων πράγματα καὶ εἰσοδήματα διὰ
 τοῦτο ὀνομάζονται πτωχικά, διὰ νὰ μοιράζωνται εἰς τοὺς πτωχοὺς,
 εἰς τὰς χήρας, εἰς τὰ ὄρφανὰ, καὶ εἰς τοὺς ἐρχομένους ξένους, κατὰ
 τὸν μ.α. κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ τὸν ια'. κανόνα τοῦ

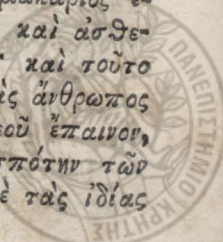
Θεοφίλου· νὰ λαμβάνω ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν του, καὶ ὄχι νὰ τὰ πέρη αὐτὸς ὅλα, καὶ νὰ τὰ θησαυρίζῃ, ἢ νὰ τὰ δίδῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς του μόνον.

Ὁ Θεὸς σὰς ἀφίνω τώρα, ἀγαπητοί μου ἀκροαταί, νὰ συμπεράνετε μόνον σας, πόσον νὰ ἐχαριτώθῃ ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁ Θεῖος Βισσαρίων διὰ μέσου τῆς γνησίας ταύτης ὑπακοῆς; Πόσον νὰ ἔγινε πρᾶος εἰς τὴν καρδίαν; πόσον ἡμερος καὶ ταπεινός, ὡσὰν ἓνα ἀρίον ἀκακόν; πόσον συμπαθητικὸς καὶ φιλάδελφος; πόσον γλυκὺς καὶ παρηγορητικὸς; Ἐγὼ νομίζω, ἀδελφοί, ὅτι ἀκόμη καὶ ὅσοι τότε τὸν ἔβλεπον, τὸν εὐλαδοῦντο ἀπὸ μόνῃν τὴν ἔξω θεωρίαν τοῦ ἀγίου προσώπου του, καὶ ἐπαρακινοῦντο νὰ λέγουν τοιαῦτα λόγια: Ὁ χαριτωμένη ὑπακοή, πόσον τιμᾶς καὶ μεγαλύνεις ἐκείνους ὅπου σὲ ἐργάζονται, καὶ σὲ ἀγαποῦν, καὶ πῶς κάμνεις τοὺς ἐδικούς σου φίλους ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀγγέλους. Ἐπειδὴ λέγουσιν οἱ Θεοφόροι Πατέρες, καὶ μάλιστα ὁ ὁσιος Πέτρος ὁ Δαμασκηνός, ὅτι ἡ ὑπακοή γεννᾷ τὴν ταπεινώσιν· ἡ ταπεινώσιν γεννᾷ τὴν πραότητα· ἡ πραότης γεννᾷ τὴν διάκρισιν· ἡ διάκρισις γεννᾷ τὴν διόρασιν· ἡ διόρασις γεννᾷ τὴν προόρασιν· καὶ ἡ προόρασις ἀναδιβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν τελείαν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν τοῦ πλυσίον. Τί νὰ περιττολογῶ, ἀδελφοί; Ὁ Βισσαρίων καθαρῶς εἰς πρότερον αὐτὸς, ἔγινεν ἱκανὸς νὰ φωτίσῃ, καὶ νὰ τελειοῖ τοὺς ἄλλους, καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ τάξις τῆς φύσεως, καὶ καθὼς τὸ παραγγέλλει ὁ Ἄρεσπαγίτης Διονύσιος εἰς τὸ περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας βιβλίον του. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ τοιοῦτος ἐχειροτονήθη βαδμηδόν, Ἀναγνώστης, Ὑποδιάκονος, Διάκονος, καὶ Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν πνευματικὸν Πατέρα.

Ἐπειδὴ δὲ τότε ἔτυχε νὰ χηρέυσῃ ἀπὸ ἐπίσκοπον ἢ ἐπισκοπὴ τῆς Ἐλασσῶνος καὶ Δομενίου, ὁ ἱερώτατος Μάρκος γνωρίζωντας ἄξιον τὸν Βισσαρίωνα εἰς τὸ νὰ ποιμάνῃ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἐψήφισεν αὐτὸν μὲ ὄλον τὸν κλῆρον, καὶ ἐχειροτόνησε τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης ἐπίσκοπον. Πηγαίνωντας δὲ ὁ Ἅγιος εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του, δὲν ἐδέχθη ἀπὸ τοὺς ἐπαρχιώτας του, ἀλλὰ ἐδιώχθη διὰ δύο αἰτία· ἡ πρώτη καὶ κυριώτερα αἰτία ἦτον ὁ φθόνος χαιρεκάκων καὶ σκανδαλοποιῶν τινῶν Χριστιανῶν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τοῦ φθονεροῦ Διαβόλου, ὅς τις γνωρίζωντας τὴν μεγάλην ἀφέλειαν ὑποῦ ἔμελλε νὰ κάμῃ ὁ Ἅγιος εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐπαρακίνησε τὰ ἴδια τέκνα, νὰ διώξωσι τὸν πατέρα των. Ἡ δὲ ἄλλη αἰτία ἦτον, καθὼς λέγουσιν, ὅτι ἡ ἐπισκοπὴ ἐκεῖνη δὲν ἦτον ἄνωθεν καὶ ἐξαρχῆς ὑποτασσομένη εἰς τὸν μητροπολίτην Λαρίσσης, ἀλλ' ἦτον ἐλευθέρα καὶ αὐτόνομος ἀρχιεπισκοπὴ· ὁ Θεὸς καὶ τότε δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὸν Ἅγιον παρὰ τοῦ Λαρίσσης ἀπογταλέντα. Ἄλλ' εἰς τόσον ἐπροχώρησεν ἡ διαφορὰ καὶ ἡ φιλονεικία αὕτη, ὅπου ἐπῆγαν τινὲς ἐκ τῶν ἄνωθεν σκανδαλοποιῶν Χριστιανῶν τῆς ἐπισκοπῆς εἰς τὸν τότε Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θεόκλητον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν χρυσόκλητον, καὶ λαμβάνουσι παρ' αὐτοῦ ἄλλον ἐπίσκοπον, Νεόφυτον ὀνόματι· καὶ ἀπὸ

τότε ἕως τὰρα ἐπεκράτησε ἡ ἐπιτοπιάσσιται πλέον ἢ Ἐλασσῶνα εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Λαρίσσης, ἀλλὰ νὰ λαμβάνη πάντοτε τὸν ἐπίσκοπόν της ἀπὸ τὸν Πατριάρχην. Ὁ προρρηθεὶς ὁμως Νεόφυτος μετὰ θανάτου εὐρέθη ἀφωρισμένος καὶ ἄλυτος, καὶ τοῦτο ἔγινεν εἰς αὐτὸν, ὡς νομίζω, διὰ τὴν ἀτιμίαν ὅπου ἐπροξένησεν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ διὰ τὴν παρὰ κανόνας καινοτομίαν αὐτὴν. Λέγει γὰρ ὁ λς'. κανὼν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, ὅτι ἀνίσως ἐπίσκοπος χειροτονηθῆ, καὶ ὑπάγη εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ἔπειτα ἢ ἐπαρχία δὲν τὸν δεχθῆ, ὅχι διὰ κανένα ἔγκλημα καὶ κακίαν ἐδικήν του, ἀλλὰ διὰ τὴν μοχθηρίαν καὶ δυστροπίαν τοῦ λαοῦ, αὐτὸς μὲν νὰ εἶναι πάλιν τῆ ἀληθείας ἐπίσκοπος, οἱ δὲ κληρικοὶ καὶ ἱερεῖς τῆς πόλεως ἐκείνης νὰ ἀφορίζωνται, διατι δὲν ἐπαιδαγωγῆσαν τοιοῦτον λαόν.

Ὁ δὲ ἅγιος Βησσαρίων δὲν ἐλυπήθη τελείως διὰ τὴν ἀτιμίαν αὐτὴν ὅπου τοῦ ἔκαμαν, ἀλλὰ μᾶλλον εὐρῶν αὐτὴν εὐλογον αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν ἀνεχώρησε μετὰ χαρᾶς, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὰ Τρίκκαλα, πρὸς τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα, καὶ εἰργάζετο πάλιν ὡς φιλόπονος μέλισσα τὸ γλυκύτατον μέλι τῆς ὑπακοῆς, τὸ ὅποιον ἀφ' οὗ ἐγεύθη μίαν φοράν, δὲν ἐδύνετο πλέον νὰ τὸ ἀφήσῃ, οὐδὲ πρὸς ἄραν νὰ τὸ ὑστερηθῆ. Ἡξευρε γὰρ καλώτατα ὁ αἰόδιμος, ὅτι ὅποιος εὐρίσκεται ὑποκάτω εἰς ὑπακοὴν γέροντος, καὶ κόπτει τὸ θέλημα του, εἶναι μιμητὴς γνήσιος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅς τις, καθὼς λέγει ὁ Παῦλος, ἔγινεν εἰς τὸν οὐράνιον του Πατέρα ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ (Φίλιπ. Β'. 8)· καὶ αὐτὸς μόνος του ἔλεγεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους "Οὐκ ἦλθον ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός," (Ἰω. ῤ'. ΔΗ'). Ὅθεν χωρὶς νὰ στοχασθῆ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης ὅπου τότε εἶχεν, ὑπηρετεῖ ὡς ἕνας ταπεινότατος δούλος, μὲ κάθε προθυμίαν καὶ εὐλάβειαν τὸν γέροντά του, καὶ ὄλους ἀκόμη τοὺς πτωχοὺς καὶ ξένους καὶ ἀσθενεῖς ὅπου ἐπρόστρεχον εἰς τὴν μητρόπολιν, ὡς προεῖπομεν. Καὶ τὸ θαυμασιώτερον ἦτον, νὰ βλέπη τινὰς τότε τὸν θεῖον Βησσαρίωνα, νὰ πιγαίνει εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀρρώστους, νὰ κάθεται κοντὰ τοὺς, νὰ τοὺς παρηγορῆ, πολλαῖς φοραῖς δὲ καὶ νὰ τοὺς ἀσπάζεται, καὶ νὰ καταφιλῆ τὰς πληγὰς των, καθὼς ἢ μήτηρ ἀσπάζεται καὶ καταφιλεῖ τὰ ἴδια τέκνα της, καὶ νὰ ἐπιχέη, ὡς ὁ Σαμαρείτης ἐκεῖνος, εἰς τὰ τραύματα καὶ τὰς ἀσθενείας των τὸ ἔλαιον τῆς συμπαιθείας καὶ ἰλαρότητος, καὶ τὸν οἶνον τῆς εὐφροσύνης καὶ παρηγορίας, κατὰ τὴν τοῦ Εὐαγγελίου παραβολήν. Ἐκεῖνο ὁμως ὅπου κάρνει νὰ θαυμάζη κάθε νοῦς, ἦτον ὅτι καὶ μόνος του ὁ μακάριος ἔπερνε τὰ λαιρωμένα καὶ κοπρισμένα ρούχα τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν, καὶ ἐπήγαινε, καὶ τὰ ἐπλυε μὲ τὰ ἴδιά του χέρια· καὶ τοῦτο ἐποίει εἰς τὸν καιρὸν τῆς νυκτός, διὰ νὰ μὴν τὸν ἰδῆ τινὰς ἄνθρωπος καὶ τὸν ἐπαιέσῃ, καὶ ἐκ τούτου ζημιωθῆ τὸν παρὰ Θεοῦ ἔπαινον, καὶ μισθόν· καὶ βέβαια κατὰ τοῦτο ἐμιμεῖτο τὸν Δεσπότην τῶν ἀπάντων Χριστόν, ὅς τις ἐζῶθη τὸ λέντιον, καὶ ἔνιψε μὲ τὰς ἰδίας

του χειρας τους πνευματικους αὐτοῦ τοῦ προδότου του, καὶ ἔδωκε ταύτην τὴν ἐντολὴν εἰς αὐτοὺς λέγων "Ἵπόδειγμα ἔδωκα ὑμῖν, ἵνα, καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ποιήτε," (Ἰω. ΙΓ'. 15.).

Εἰς ταῦτα λοιπὸν καὶ τὰ τοιαῦτα θεάρεστα καὶ χριστομίμητα ἔργα τῆς ὑπακοῆς διεπέρασε τὴν δευτέραν φοράν τέσσαρας ὀλοκλήρους χρόνους ὁ Ἅγιος, καὶ ἀκολούθως ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ χαρίσματα μεγαλύτερα. Ἐπειδὴ δὲ τότε ἔτυχε νὰ τελευτήσῃ ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἐπισκοπῆς Σαγαῶν. Νικάνωρ ὀνομαζόμενος, ἀνδραπος ὀνομαστὸς εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐζητήθη παρὰ τοῦ λαοῦ ὁ ἅγιος Βισσαρίων, διὰ νὰ διοικῆ τὴν ἐπισκοπὴν ἐκεῖνην ἐπιτροπικῶς, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἔμεινεν χρόνους ὀλοκλήρους ἕξ, ποιμαίνοντας θεαρέστως καὶ θεοφιλῶς τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομένοντας, ἦγον καταδρομὰς, ἐξορίας, κρίσεις, καὶ ἄλλας ἐνοχλήσεις ἀδίκως καὶ παραλόγως ἀπὸ ἑνα ἀνίερων ἱερέα ὅπου ἦτον ἐκεῖ, Δομέτιον ὀνόματι, τὸν ὁποῖον παρεχώρησεν ὁ Θεὸς νὰ κατατρέχῃ τὸν Ἅγιον, διὰ περισσοτέραν δοκιμὴν τῆς ἀρετῆς του, καὶ διὰ μεγαλύτερον στέφανον, καθὼς παρεχώρησε καὶ τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Χαλκέα, καὶ τὸν Ἰμέναιον, καὶ Φιλίττον, καὶ Δημήτριον τὸν Ἀργυροκόπον, καὶ τοὺς ἄλλους ἐχθροὺς τοῦ Εὐαγγελίου νὰ κατατρέχωσι τὸν Ἀπόστολον Παῦλον διὰ μεγαλύτεραν του εὐδοκίμισιν· διὰ τοῦτο καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πόλεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοῖκει ὁ προῤῥηθεὶς Κακοδομέτιος, ἕως τὴν σήμερον φαίνεται σχεδὸν ἔρημον, καὶ κάμνιαν δὲν ἔχει προκοπὴν. Ἐπειδὴ λέγουσιν οἱ Θεοφόροι Πατέρες, καὶ μάλιστα ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεσσαλονίκης, ὅτι διὰ νὰ γένη τινὰς τέλειος εἰς τὴν ἀγιότητα, δὲν φθάνει μόνον νὰ ὑπομῆ τούς κόπους καὶ πόνους τῆς ἀρετῆς, ὅπου αὐτὸς μὲ τὸ θέλημά του ἐδιάλεξε νὰ ἐργάζεται· διατὶ τοῦτο δὲν εἶναι τόσον δυσκολοκατόρθωτον, διὰ τὸ τῆς γνώμης ἐκούσιον· ἀλλὰ πρέπει πρὸς τούτοις καὶ νὰ ὑπομῆ εὐχαρίστως τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰς θλίψεις καὶ καταδρομὰς, ὅπου χωρὶς τὸ θέλημά του συμβαίνουσιν εἰς αὐτὸν ἔξωθεν, εἴτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, εἴτε ἀπὸ τοὺς δαίμονας, εἴτε καὶ ἀπὸ τὴν φύσιν· διατὶ τοῦτο εἶναι ἀληθῶς πρᾶγμα δυσκολοκατόρθωτον, διὰ τὸ τῆς γνώμης ἀκούσιον· "Δι' ὑπομονῆς γὰρ ἐκουσίων τε καὶ ἀκουσίων πόνων πᾶς σπουδαῖος τελειοῦται, τῶν μὲν ἐπιτιθεμένων ἔξωθεν, τῶν δὲ ἐπιφερομένων ὀκοθεν,"· Καὶ ἄλλος Θεοφόρος λέγει "Πρᾶξις καὶ πάθος εἰς ἓν συνελθόντα τελειοῦσι τὸν κατὰ Χριστὸν ἀνδραπον,"· Καὶ πάλιν λέγει ὁ αὐτὸς θεῖος Γρηγόριος, ὅτι χωρὶς νὰ ὑπομῆ τινὰς εὐχαρίστως ἐκεῖνα τὰ κακὰ ὅπου τοῦ συμβαίνουσι χωρὶς τὸ θέλημά του, οὐδὲ τὰ καλὰ ὅπου κάμνει μὲ τὸ θέλημά του, θέλουσι λάθουν παρὰ τοῦ Θεοῦ εὐλογίαν καὶ χάριν· "Χωρὶς τῆς ὑπομονῆς τῶν ἀκουσίων ἡμῖν ἐπερχομένων, οὐδὲ τὰ ἐκουσίων πεπραγμένα τεύχεται τῆς θείας εὐλογίας" (ἐν τῇ πρὸς ξένην Ἐπιστ.).

Ταῦτα ἠξυῤῥαντας καὶ ὁ ἅγιος Βισσαρίων, ὑπέμεινε μετὰ χαρᾶς τὰς παρὰ τοῦ Δομετίου καταδρομὰς, εὐχαριστῶν μὲν τὸν Κύριον

ὅπου τὸν ἐδυνάμωσε καὶ ἐδίδαξε τὴν δικαιοσύνην τῆς ἀρετῆς, καὶ νὰ ἀξιώθῃ καὶ αὐτὸς τοῦ μακαρισμοῦ ἐκείνου τοῦ λέγοντος: "Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν," (Ματ. Ε'. 10.)· συγχωρῶν δὲ ἀπὸ καρδίας καὶ ψυχῆς τὸν Δομέτιον, χωρὶς νὰ φυλάττῃ κάμμιαν μνησικακίαν πρὸς αὐτόν. Τί λέγω μόνον ἐτι τὸν ἐσυγχώρει; καὶ δι' αὐτὸν ἀπόμνη προσήχεται ὁ Ἅγιος πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὡς μέγαν του εὐεργέτην καὶ φίλον ἐνόμιζε, μιμούμενος τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ὃς τις ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κρεμάμενος παρακαλεῖ τὸν οὐράνιον του Πατέρα διὰ νὰ συγχαρῆσιν τοὺς σταυρωτάς του, λέγων. "Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι." (Λουκ. ΚΓ'. 34.)

Τοιαῦτα ἀποστολικά καὶ εὐαγγελικά ἔργα πράττοντος τοῦ Ἁγίου, ἀποθνήσκει καὶ ὁ ἱερώτατος Μάρκος, ὁ πνευματικὸς αὐτοῦ πατήρ, καὶ καταλιπὼν τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἀπῆλθεν εἰς τὰς οὐρανίους μονάς, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ ὃν ἐπόθεισε Κύριον. Καὶ παρευθὺς ψήφω κοινῇ πάντων τῶν ἐπισκόπων τῆς ἐπαρχίας Λαρίσσης, καὶ πάντων τῶν κληρικῶν καὶ ἀρχόντων, καὶ γνώμῃ καὶ παρακλήσει ὄλου τοῦ λαοῦ, μᾶλλον δὲ ψήφω καὶ κλήσει τοῦ ἁγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ἀναδιβάσεται ὁ Θεῖος Βισσαρίων εἰς τὸν ἔγκριτον θρόνον τῆς μητροπόλεως Λαρίσσης, παρὰ τοῦ τότε οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Ἰερεμίου· διατὶ ἔπρεπεν ὁ τοιοῦτος μέγας λύχνος νὰ μὴν κρύπτεται ὑποκάτω εἰς τὸν μῦδιον, οὐδὲ νὰ περιορίζεται εἰς μικρὰς πόλεις καὶ ἐπισκοπὰς, ἀλλὰ νὰ τεθῇ ἀναλόγως ἐπάνω εἰς τὴν ὑψηλὴν καὶ μεγάλην ταύτην λυχίαν, διὰ νὰ λάμψῃ μακροτέρας καὶ λαμπροτέρας τὰς ἀκτῖνας καὶ ἀστραπὰς τῶν χαρίτων του, καθὼς λέγει ὁ Κύριος, ὅτι "Οὐ καίουσιν λύχνον, καὶ τιθεασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μῦδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ," (Ματ. Ε'. 15.).

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἀνέβη εἰς τὸν μητροπολικὸν αὐτὸν θρόνον ὁ Ἅγιος, τί νομίζετε; ἄρα νὰ ὑπερφηανέθῃ διὰ τοῦτο, καὶ νὰ ἐξέπεσε κἄν ὀλίγον τι ἀπὸ τὴν προτέραν του ταπείνωσιν, καθὼς κάμνουσιν ἄλλοι τινὲς ὁμοίωσχημοι; μὴ γένοιτο! ἀλλ' ὅσον ἔγινεν εἰς τὸ ἀξίωμα μεγαλύτερος, τόσον ἐφαίνετο εἰς τὴν ταπείνωσιν χθαμαλάτερος, ἀκούωντας τὸν σοφὸν Σειράχ νὰ λέγῃ "Ὅσον μέγας εἶ, τοσούτω ταπείνου σεαυτὸν, καὶ ἔναντι Κυρίου εὐρίσεις χάριν," (Σειρ. Γ'. 18.). Οὐ μόνον δὲ εἰς τὴν ταπείνωσιν ἐπρόσθετε περισσοτέραν ταπείνωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν προτέραν του πραότιτα ἐπρόσθετεν ἄλλην πραότιτα· εἰς τὴν φιλαδελφίαν, φιλαδελφίαν· εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, ἐλεημοσύνην· εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἀσθενῶν καὶ φυλακαμένων, ἄλλην ἐπιμέλειαν· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐπάνω εἰς τὰς προτέρας ἀρετάς ὅπου εἶχεν, ἐπρόσθετεν ἄλλας περισσοτέρας.

Διὰ τοῦτο ἐμιμεῖτο τὸν Μαῦσῆν καὶ τὸν Δαβὶδ εἰς τὴν πραότιτα καὶ ἀρεξικακίαν· τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸν Λαῖτ εἰς τὴν φιλοξενίαν· τὸν δίκαιον Ἰωβ εἰς τὴν φιλαδελφίαν καὶ τὴν συμπάθειαν· ὃθεν

καὶ οὗτος ὁ Ἅγιος ἤγαγε τοὺς τῶν χαλῶν, ὀφθαλ-
 „ μὸς τῶν τυφλῶν, πατὴρ τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν καὶ τῶν ἀδύνα-
 „ των. Συνέτριβε τὰς μύλας τῶν ἀδικητῶν, καὶ εὐγανε μέσα ἀπὸ τὰ
 „ ὀδόντια τῶν τὰς ἀρπαγὰς ὅπου ἔκαμαν τῶν πτωχῶν· ἐγλύτωσε
 „ τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν δυναστῶν· ὅταν ἔβλεπε κανένα
 „ ἀδύνατον ἐκλαίει· καὶ ὅταν ἔβλεπε κανένα ὅπου νὰ εὑρίσκηται εἰς
 „ ἀνάγκην, ἐστέναξεν· ἡ θύρα τοῦ ἦτον ἀνοικτὴ εἰς κάθε πτωχὸν ὁ-
 „ ποῦ ἤρχετο· τὴν κρίσιν ὅπου δὲν ἤξευρε, τὴν ἐξηγίαζε καλά, φο-
 „ βούμενος μήπως κάμη ἀπόφασιν ἀδικῶν. Ἐμιμείτο τὸν πάγκα-
 „ λον Ἰωσήφ εἰς τὴν σιτοδοσίαν καὶ τὴν διατροφήν τοῦ λαοῦ· ὃθεν
 „ καὶ εἰς ἓνα καιρὸν ὅπου συνέβη πείνα καὶ ἀκρίβεια εἰς τὴν ἐπαρ-
 „ χίαν του, δὲν ἀκρίβευθη ὁ αἰοίδιμος, ἀλλὰ ἀνοίξε παρευθὺς τὰς ἀ-
 „ ποθήκας τῆς μιτροπόλεως, καὶ τὰς εὐκέρωσεν ὅλας, μοιράζοντας
 „ τὸν σῖτον, εἰς τοὺς πεινασμένους καὶ ἐνδεεῖς· διότι ἤκουσε τὸν Σο-
 „ λομῶντα ὅπου λέγει, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ σκληροκάρδιοι καὶ ἀνελεήμονες
 „ πλούσιοι, ὅπου κρύπτουσι τὸν σῖτον διὰ νὰ τὸν πωλήσουν μὲ πε-
 „ ρισσοτέραν τιμὴν ἐν καιρῷ πείνας καὶ ἀκρίβειας, οὗτοι εἶναι κατη-
 „ ραμένοι ἀπὸ τὸν λαόν, καὶ δὲν θέλουν χαροῦν τὸ τοιοῦτον σιτάρι,
 „ ἀλλὰ θέλουν τὸ ἀρπάσουν ἀπὸ αὐτοὺς τὰ ἀλλότρια ἔθνη· ἐκεῖνοι
 „ δὲ ὅπου μεταδίδουν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐνδεεῖς, θέλουν λάθουν
 „ εὐλογίαν ἀπὸ αὐτοὺς. “ Ὁ τιμιουλκῶν σῖτον, δημοκατάρματος, „
 „ Καὶ πάλιν “ Ὁ συνέχων σῖτον, ὑπολείπειτο αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν· εὐ-
 „ λογία δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μεταδίδοντος, (Παρ. ΙΑ΄. 26.). Ἐ-
 „ μιμείτο τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Ἐλεήμονα εἰς τὴν ἀφθονον καὶ πλου-
 „ σιοπάροχον ἐλεημοσύνην; ὃθεν καὶ ἐποίει ἀόκως τὰ ἑπτὰ σωματικὰ
 „ ἔργα τῆς ἐλεημοσύνης· ἤγουν ἔτρεφε τοὺς πεινασμένους, ἐπότιζε τοὺς
 „ διψασμένους, ἐσυμμάζωνε τοὺς ξένους, ἐνδυνε τοὺς γυμνοὺς, ἐπεσκε-
 „ πτετο τοὺς ἀρρώστους καὶ ἀσθενεῖς, ἐπήγαινε ποτὲ μὲν μόνος του
 „ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐπεμελεῖτο μὲ κάθε λογῆς προθυμίαν καὶ ἀ-
 „ γάπην τοὺς φυλακαμένους· ποτὲ δὲ ἔβαλε καὶ ἄλλους καὶ τοὺς ὑ-
 „ πηρέτους εἰς ὅλα τὰ χρειαζόμενα· καὶ ὅταν ἀπέθνησκε τινὰς, καὶ
 „ μάλιστα πτωχὸς, μετὰ χαρᾶς ἐπήγαινε εἰς τὸν θάνατον, καὶ εἰς
 „ τὴν ταφὴν του, καθὼς ἔκαμε καὶ ὁ αἰοίδιμος Τωδίτ.

Ἐποίει δὲ ταῦτα ὁ Ἅγιος, διατὶ ἤκουσε τοῦ Κυρίου, ὅπου ἐν ἡ-
 „ μέρα κρίσεως ἔχει νὰ εἰπῇ: “ Ἐφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν
 „ ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε, (Ματ. ΚΕ΄. 40.).
 „ Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐλεημοσύνη δὲν εἶναι μόνον σωματικὴ, ἀλλ’ εἶναι καὶ
 „ πνευματικὴ, διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἅγιος Βησσαρίων δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ
 „ νὰ ἐνεργῇ καθ’ ἑκάστην καὶ τὰ ἑπτὰ ἔργα τῆς πνευματικῆς ἐλεημο-
 „ σύνης, τὰ ὅποια εἶναι αὐτά· ἤγουν πρῶτον τὸ νὰ παρακινή πάν-
 „ τоте τοὺς ἁμαρτωλοὺς διὰ μέσου τοῦ λόγου καὶ τῆς διδασκαλίας του
 „ εἰς τὸ νὰ ἀφήσουν μὲν τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ Διαβόλου,
 „ νὰ μετανοήσουν δὲ, καὶ νὰ ἐπιστραφῶσι πρὸς τὸν Θεόν. Β΄. τὸ νὰ
 „ διδάσκη τοὺς ἀνοήτους καὶ ἀμαθεῖς περὶ Θεοῦ καὶ τῆς ἀρθοδοξοῦ

πίστεως. Γ'. τὸ νὰ συμβουλεύη ὁ Θεὸς καὶ ἐπιμελῶς ἐκείνους ὅπου ἐχρειαζόντο συμβουλὴν περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν θεαρέστων πράξεων, ὅπου χρεωστοῦνται εἰς τοὺς Χριστιανούς. Δ'. τὸ νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν πάντοτε διὰ τὴν σωτηρίαν ὅλου τοῦ κόσμου, ἐξαιρέτως δὲ καὶ μάλιστα διὰ τὸ ἐμπιστευθῆν αὐτῷ ποιμνιον, ποτὲ μὲν κελτικῶς καὶ κατ' ἰδίαν, ποτὲ δὲ παρρησίᾳ καὶ κοινῶς, γινόμενος μεσίτης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων διὰ μέσου τῶν φρικτῶν καὶ ἀναιμάκτων ἱερουργιῶν, ἐνδύμενος ὅλην τὴν ἱερατικὴν στολὴν, καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἄδυτον τοῦ ναοῦ, ὡς ἄλλος Μαῦσις καὶ Ἀραβῶν, καὶ ἐξιλαστούμενος τὸν ἅγιον Σαββαῶθ εἰς τὰς ἀμαρτίας καὶ τὰ ἀγνοήματα τοῦ λαοῦ. Ε'. τὸ νὰ παρηγορῇ ὅλους τοὺς τεθλιμμένους καὶ ἀπῆλπισμένους μὲ λόγια παρηγορητικά, διὰ νὰ μὴν βυθίζονται εἰς ὑπέμετρον λύπην, ἀλλὰ νὰ ἔχουν θάρρος καὶ ἐλπίδα εἰς τὸν Θεόν. Σ'. νὰ ὑπομένῃ ἀγογγύστως ὅλας τὰς θλίψεις καὶ δυστυχίας ὅπου τὸν ἠκολούθουν εἴτε ἐξ ἀνθρώπων, εἴτε ἐκ Δαιμόνων, εἴτε ἐκ φύσεως, ὡς προείπομεν, καθὼς τοῦτο μάλιστα βεβαιοῦται ἀπὸ τὴν μεγάλῃ ὑπομονῇ ὅπου εἶχεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν παντοτινὴν ἀσθένειαν ὅπου ἔπασχε· διότι ἔτυχεν ὁ αἰδιδίμος νὰ ἔχη ἓνα σῶμα πολλὰ φιλάσθενον καὶ φιλαρρώστον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τοὺς πόνους ἐκακοπάδει πάντοτε καὶ ἐταλαιπωρεῖτο εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν. Ζ'. δὲ καὶ τελευταῖον, τὸ νὰ συγχωρῇ ἀπὸ καρδίας καὶ ψυχῆς τὰ σφάλματα ἐκεῖνα ὅπου ἤθελον τοῦ κάμη τινές, φυλάττωντας τὴν δεσποτικὴν ἐκείνου παραγγελίαν τὴν λέγουσαν "Ἐὰν ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ἡμῖν ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος," (Ματ. 9'. 14.).

Τί νὰ περιττολογῶ ἀδελφοί; Ἀνίσως, κατὰ τὸν Φιλαδελφείας Γαβριὴλ (ἐν τῷ περὶ μυστηρίων), διὰ τοῦτο λέγεται μητροπολίτης, διότι, ὡς μήτηρ φιλοστοργωτάτη, ἀπλόει τὰς ἀγκάλας του εἰς ὅλας τὰς ἐδικὰς του πόλεις, καὶ τρέφει ταύτας καὶ πνευματικῶς μὲ τὴν διδασκαλίαν τῶν λόγων του, καὶ σωματικῶς μὲ τὰ εἰσοδήματα τῆς μητροπόλεώς του· βεβαιότατα τὸ ὄνομα τοῦτο ἐμπράκτως καὶ διὰ τῶν ἔργων τὸ ἔδειξε εἰς τὸν ἑαυτοῦ του ἀληθινὸν ὁ ἅγιος Βησσαρίαν· διατὶ ἐγνωρίζετο τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰς ὅλην τὴν Λάρισσαν, καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας, ἀληθῶς μία ἄλλη μήτηρ φιλότεινος ὁμοῦ καὶ φιλόστοργος, ἀγκαλιζομένη ὅλους, τρέφουσα ὅλους, προνοοῦσα ὅλους, καὶ συμπονοῦσα καὶ εὐσπλαγχνιζομένη εἰς τὰς συμφορὰς καὶ δυστυχίας, ὅχι μόνον ὅλων τῶν ἐδικῶν της πνευματικῶν τέκνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπὸ χώρας καὶ πόλεις ξένας εἰς αὐτὴν ἐρχομένων. Ἐπειδὴ ἤξευρε καλῶτατα ὁ μακάριος ἐκεῖνο ὅπου ἐπαράγγειλεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Μαῦσῃν, ὅτι νὰ δέχηται ὅλους εἰς τὰς ἀγκάλας του, καθὼς ἡ τροφὸς λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον της τὸ γαλακτοτροφούμενον παιδίον της· "Λάβε αὐτοὺς εἰς τὸν κόλπον σου, ὡσεὶ ἄρα τιθῆνός τὸν θηλάζοντα," (Ἀριθ. 1Α'. 12.). Καὶ μάλιστα ἐκεῖνα ὅπου γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς λέγων "Ὡσάν τροφὸς θάλπει τὰ ἑαυτῆς τέκνα, οὕτως ἡμεῖρόμενοι ἡμῶν εὐδοκοῦμεν

μεταδοῦναι ὑμῖν, ὅτι μόνον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς,» (Ἐπιστ. Α'. Θεσσ. Β'. 7.). Διὰ τοῦτο ἐσπούδαζε πῶς νὰ τοὺς ἀναπαύσῃ ὅλους, καὶ τί νὰ γένη δὲν ἤξευρε, μόνον διὰ νὰ προφθάσῃ εἰς τοῦ καθ' ἑνὸς τὴν δυστυχίαν, ποθῶντας νὰ δώσῃ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῶν, ὄχι μόνον ἀργύρια, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν του ψυχὴν. Θέλετε νὰ πληροφορηθῆτε ταῦτα; ἀκούσατε.

Χριστιανούς πολλοὺς ἐσκλάβωσαν εἰς τοὺς καιροὺς ἐκεῖνους οἱ Ἄγαρνοι ἀπὸ τινα μέρη, καὶ τοὺς ἔφερον μέσα εἰς τὸ κάστρον τῆς Λαρίσσης. Ὁ δὲ ἅγιος βλέπωντας αὐτοὺς λελυπημένους, τεταλαιπωρημένους, κατεσχισμένους, κεκοιναμένους, καὶ πεφοβισμένους ἀπὸ τὴν κακοπάθειαν τῆς σκλαβίας, ἐσυμπόνησε τὴν συμφορὰν τους, ὁ συμπαθέστατος μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοὺς ἐσπλαγχνίσθη ἢ φιλάδελφος αὐτοῦ ψυχὴ, νομίζοντας τὴν δυστυχίαν ἐκείνων, δυστυχίαν καὶ συμφορὰν ἐδικήν του. Ὁθεν ἐξηγόρασεν ἀπὸ αὐτοὺς τεσσαράκοιτα τὸν ἀριθμὸν, καὶ παρηγορήσας αὐτοὺς μὲ λόγια παρηγορητικά, καὶ κυβερνήσας αὐτοὺς εἰς ὅλα τὰ χρειαζόμενα, τοὺς ἀπέστειλε μὲ εἰρήνην καὶ χαρὰν τὸν καθ' ἕνα εἰς τὴν πατρίδα του ἤξευρε γὰρ ὁ Ἄγιος, ὅτι ὁ πρῶτος καὶ κυριώτατος τόπος τῆς ἐλεημοσύνης εἶναι, τὸ νὰ δίδῃ τιμὰς χρήματα νὰ ἐξαγοράζῃ σκλάβους, καὶ μάλιστα γυναῖκας, καὶ ἀνήλικα παιδιὰ· διατί αὐτοὶ κοντὰ ὅπου ὑπερβαίνουσιν ὅλους τοὺς ἄλλους πτωχοὺς εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα, διὰ τὸ ἀνελεύθερον καὶ ὑπεξούσιον, πρὸς τούτοις καὶ πεινῶσι, καὶ διψῶσι, καὶ γυμνητεύουσι, καὶ εἰς φυλακὴν βάλλονται, καὶ ξένοι καὶ ἀγνώριστοι εἶναι πανταχοῦ, καὶ ὅλα τὰ κακὰ εἶναι συμμαζωμένα εἰς αὐτοὺς. Ἐξαιρέτως δὲ καὶ μάλιστα, κινδυνεύουσι περισσότερον νὰ χάσουν καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, καὶ τὴν τιμὴν καὶ σωφροσύνην τους, διὰ τῆς φύσεως αὐτῶν τὸ ἀσθενές· διὰ τοῦτο μὲ καθὲ δίκαιον, εἶναι καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους δυστυχεῖς πλέον ἐλεεινότεροι, καὶ πλέον ἄξιοι βοήθειας καὶ ἀντιλήψεως. Βεβαιότατα, ἀδελφοί, τὸ μέγα τοῦτο καλὸν ὅπου ἔκαμεν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους τούτους ἐν τοῖς ὑστέροις καιροῖς ὁ Θεῖος Βισσαρίων, ἐγὼ ἂν τὸ συγκρίνω μὲ ἐκεῖνα ὅπου ἔκαμεν ὁ πατριάρχης Ἀβραὰμ εἰς τὸν ἀνεψιὸν του τὸν Λῶντ, καὶ εἰς τοὺς Σοδομίτας τὸν παλαιὸν καιρὸν, ἐλευθέρωσας αὐτοὺς ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τῶν ἐθνικῶν βασιλέων, δὲν τὸ εὕρισκω κατ' ἄλλο· καθ' ὅτι ἐκεῖνος ἠλευθέρωσε μὲν περισσότερους ἀνθρώπους, ἀλλ' ἀπὸ μόνην τὴν σκλαβίαν τοῦ σώματος· ὁ δὲ ἅγιος Βισσαρίων ἠλευθέρωσε καὶ ὀλιγωτέρους, ἀλλὰ τοὺς ἠλευθέρωσε ἐν ταυτῶ καὶ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τοῦ σώματος, καὶ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τῆς ψυχῆς, φυλάττωντας τὴν ἐντολὴν ὅπου γράφει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τοῦ Παροιμιστοῦ: "Ῥῦσαι ἀγομένους εἰς θάνατον, καὶ ἐκπριοῦν κτεινομένους μὴ φείσῃ," (Κεφ. ΚΔ'. 15.).

Καὶ ἄλλο δὲ ἀκόμη ἀκούσατε, ἀκροαταί, μεγαλύτερον τοῦ Ἁγίου κατόρθωμα. Ἀπὸ τὸ βουνὸν τοῦ Μετσόβου τρέχει ἕνας μεγαλύτερος ποταμὸς, ὃς τις διαβαίνοντας διὰ μέσου τῶν τόπων τοῦ Ἡερομέρου,

καὶ στερεὸν εἰς ὅλον www.tezaurilifurgic.ro, ἔκαμε τοὺς Χριστιανούς ὅπου κατοικοῦν εἰς τὸ πλῆσιον τοῦ ποταμοῦ χωρίον, Βουστεριτζαν ἐπονομαζόμενον, ἐλευθέρους πάντη ἀπὸ κάθε δόσιμον Ἐκκλησιαστικόν, ἐπὶ σκοπῶ τοιούτῳ, διὰ τὰ ἔχασιν ἐκεῖνοι παντοτεινὰ τὴν φροντίδα τὰ ἀνακαινίζουσι, ὅποιον μέρος τοῦ γεφυρίου ἤθελε τύχη τὰ χαλάσῃ. Κατὰ ἀλήθειαν ἡ διάβασις αὕτη τοῦ Ἀσπροποτάμου, τὴν ὁποίαν κατάρθασεν ὁ Θεὸς Βησσαρίαν εἰς ὅλους τοὺς ἐγκατοίκους τῆς Θετταλίας, δὲν εἶναι κατωτέρα ἀπὸ τὴν διάβασις τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκήρυξεν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ εἰς ὅλους τοὺς Ἰσραηλίτας· διατὶ ἐκεῖνη ἀγκαλιὰ καὶ ἔγινε διὰ θαυματουργίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἔγινε μίαν μόνην φοράν, καὶ ὄχι ἄλλην. Αὕτη δέ, ἂν καὶ ἔγινε διὰ τέχνης ἀνθρωπίνης, μένει ὅμως εἰς πολλοὺς χρόνους, ἐλευθερώουσα πάντοτε ὅλους τοὺς διαβάτας, ἀπὸ τὴν ζημίαν καὶ κόπωσιν τῆς μακρᾶς ὁδοιπορίας, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν θάνατον τῆς πικρῆς τῶν ὑδάτων. Οὐ μόνον δὲ τὸ γεφύριον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ γεφύρια, καὶ δρόμους πολλοὺς ἀποδόμησε καὶ κατεσκευάσεν ὁ Ἅγιος εἰς ὅλην τὴν Θετταλίαν, καὶ ἄλλα μὲν ἀπὸ αὐτὰ ἀνεκαίνισε μόνον καὶ ἐστερέωσεν, ἄλλα δέ, καὶ ἐκ θεμελίαν ἔκτισε· καὶ τοιουτοτρόπως ἔγινεν εἰς ὅλους παντοδαπὸς εὐεργέτης, καὶ προθυμότητος ἀντιλήπτωρ καὶ βοηθός. Ἦξευρε γὰρ ὁ μακάριος, ὅτι μὲν κάμενα ἄλλο μέσον δὲν γίνεται ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸν Θεὸν ὅμοιος, ὡσὰν μὲ τὸ τὰ εὐεργετῆ, καὶ τὰ κάμη καλὸν εἰς τοὺς ἀδελφούς του, καθὼς λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. “Οὐδεὶ ἄλλῳ ἀνθρώπος Θεῶ ὁμοιοῦται, ὡς τῶ εὖ ποιεῖν.

Ταῦτα μὲν εἶναι τὰ ἑξωτερικὰ καλὰ, ὅπου ὁ ἅγιος κατάρθασεν εἰς τὸν λαόν του. Καιρὸς δὲ εἶναι τὰ εἰπῶμεν ἐδῶ ἕνα, ἢ δύο, καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐσωτερικὰ, καὶ Ἐκκλησιαστικὰ κατορθώματά του, καὶ οὕτω τὰ δώσωμεν τέλος εἰς τὸν λόγον μας. Συνίθειαν εἶχεν ὁ ἅγιος τὰ μὴ χειροτονεῖ ἐπισκόπους ἀπλῶς τοὺς τυχόντας ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοὺς ἀξίους καὶ ἱκανοὺς εἰς τὸ τὰ ποιμάνουσι θεαρέστως καὶ σωτηριωδῶς τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, καὶ ἐκεῖνους ὅπου ἔβλεπε πῶς μιμοῦνται τὴν αὐτοῦ πολιτείαν, καὶ εἶναι ἀνεπίληπτοι, εἰρηνικοὶ, ἀφιλάργυροι, υψάλιοι, σώφρονες, ἐπιεικεῖς, καθὼς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παραγγέλει, καὶ οἱ Θεοὶ καὶ ἱεροὶ κανόνες διαγορεύουσι· τοσοῦτον δὲ ἠγάπα πολλὰ ὁ Ἅγιος τὰ εἶναι μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπισκόπων του ἀγάπη, ὁμόνοια, καὶ εἰρήνη, εἰς τρόπον ὅπου δὲν ἤθελε λογιάζῃ τινὰς ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους του, πῶς ἔχει πρᾶγμα ἐδικόν του, ἀλλὰ ὅλα τὰ πράγματα, τόσον αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπισκόπων του, ὅσον καὶ πάντων τῶν ἐν τῇ μητροπόλει ἀνθρώπων του, τὰ εἶναι κοινοδιάρκεια, καθὼς ἦτον καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ εὐαγγελίου ὅλα τὰ πράγματα τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν Χριστιανῶν, κοινὰ εἰς ὅλους, ὡς ἱστορεῖ ὁ ἱερός Λουκάς εἰς τὰς πράξεις “Τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία· καὶ ψυχὴ μία· καὶ οὐδεὶς τὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι. Ἀλλ' εἶχον ἅπαντα κοινὰ,, (Πράξις Δ'. 32.)

Ὁθεν τόση ἀγάπη ἀδελφῶν ἠγάπησεν εἰς τὸν καί-
 ρὸν ἐκείνον ἀναμεταξὺ τοῦ Ἁγίου, καὶ τῶν ἐπισκόπων του, ὅπου
 οὔτε οἱ ἐπίσκοποι τοῦ ἔκαμναν κανένα πρᾶγμα χωρὶς τὴν γνώμην
 αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἐνόμιζον ὡς κεφαλὴν καὶ μητροπολίτην του, οὔτε
 αὐτὸς ἔκαμνέ τι ἔξω ἀπὸ τὴν γνώμην τῶν ἐπισκόπων του, καὶ ἐ-
 πληροῦτο ἀληθῶς εἰς αὐτούς ὁ Θεὸς ἐκείνος καὶ ἱερός τῶν ἁγίων
 Ἀποστόλων λδ. κανῶν, οὕτω διορίζων "Τοὺς ἐπισκόπους ἐκάστου
 ἔθους εἰδέναι γρηὶ τὸν ἐν αὐτοῖς πρῶτον, καὶ ἠγεῖσθαι αὐτὸν ὡς
 κεφαλὴν, καὶ μηδέν τι πράττειν περιττὸν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης.
 Ἐκείνα δὲ μόνον πράττειν ἕκαστον, ὅσα τῇ αὐτοῦ παροικίᾳ ἐπι-
 βάλλει, καὶ ταῖς ὑπὲρ αὐτὴν χάρις. Ἀλλὰ μηδὲ ἐκείνος ἄνευ τῆς
 τῶν πάντων γνώμης ποιείτω. Οὕτω γὰρ ὁμινοῖα ἔσται, καὶ δο-
 ξασθήσεται ὁ Θεὸς διὰ Κυρίου ἐν ἀγίῳ Πνεύματι, ὁ Πατὴρ, ὁ
 Υἱός, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα,,".

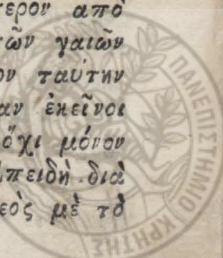
Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἠγάπησεν ὀλοφύγως τὸν Θεὸν ἐν καρᾷ του
 ἡλικίας, κανένα δὲ σημάδι αἰσθητὸν δὲν ἔμελλε νὰ ἀφήσει μετὰ θά-
 νατον τῆς τόσης πρὸς Θεὸν ἀγάπης του, ἠβουλήθη νὰ δείξῃ ταῦτο,
 ἀλλὰ νὰ τὸ δείξῃ μέγαλον καὶ περιφανὲς ἀναλόγως, καθὼς ἦτον με-
 γάλῃ καὶ περιφανῆς ἡ ἀγάπη του. Καὶ δὴ ἀπεφάσισε νὰ οἰκοδομήσῃ
 ναὸν εἰς τὸ ὄνομα, καὶ τὴν δόξαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 τοῦ ἐν τῷ ὄρει Θαβῶρ μεταμορφωθέντος. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν καμμίαν
 εὐεργεσίαν ἕως τότε δὲν ἔκαμεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ τάγμα τῶν μοναχῶν,
 ἠβουλήθη νὰ κατορθώσῃ καὶ ταύτην· ἀλλὰ νὰ τὴν κατορθώσῃ με-
 γάλῃ καὶ παντοτεινῇ. Ὁθεν καὶ ἀπεφάσισεν ὁμοῦ μετὰ τὸν ναὸν
 τοῦ Κυρίου νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ μοναστήριον εἰς κατοικίαν ἐκείνων
 ὅπου φεύγου τὰς τοῦ κόσμου μερίμνας, καὶ ἀγαποῦν νὰ ζήσουν
 μοναδικὴν ζωὴν, ταῦτόν εἶπεν εἰς κατοικίαν καὶ ἀνάπαυσιν τῶν
 μοναχῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐρεύνα, καὶ ἐξέταζεν ἐπιμελῶς, ποῦ νὰ εὐ-
 ρῆ τόπον ἀρμόδιον διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ τοιοῦτον μοναστήριον· καὶ
 φαίνεται μοι πῶς νὰ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἡ ἀγία του ψυχὴ ἐκείνο το
 Δαδιτικόν. "Οὐ δάσω ὑπὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου, καὶ τοῖς βλεφά-
 ροις μου νυσταγμὸν, καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου, ἕως οὐ εὐρῶ
 τόπον τῷ Κυρίῳ, σκῆνωμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ," (Ψαλμ. ΡΑΒ'. 4.).
 Καὶ λοιπὸν πλησίον τῆς αὐτοῦ πατρίδος, εὐρῶν τόπον ἐπιτήθειον
 εἰς τὸ νὰ τελειώσῃ τὸν Θεοφιλῆ του σκοπὸν, ὁμοῦ μετὰ τὸν κύριον
 Ἰγνάτιον τὸν Θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Καποΐας καὶ Φαναρίου ἠ-
 κδόμησεν ἐν Θεμελίῳ περικαλλέστατον ναὸν τοῦ ἐν Θαβῶρ μετα-
 μορφωθέντος Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 λαμπρόν τε καὶ χαριέστατον, ὡς ἄλλον δεύτερον οὐρανόν. Ἀλλὰ καὶ
 ὅλον τοῦτο τὸ ἱερόν καὶ περιάνυμον καὶ θαυμαστὸν μοναστήριον ἐξ
 αὐτῶν τῶν βάρθρων ἀνήγειρεν ὁ αἰόδιμος, καὶ προικίσας αὐτὸ με-
 διάφορα ὑποστατικά, καὶ πράγματα κινητὰ καὶ ἀκίνητα πρὸς ἀνά-
 παυσιν τῶν ἐνασπουμένων, καὶ νόμους καὶ κανόνας παραδούς, πῶς
 πρέπει νὰ πολιτεύωνται, οἱ ἐν αὐτῷ εὕρισκόμενοι μοναχοί, καθὰς

φαίνονται γεγραμμένα διαθήκην· (τὴν ὁποίαν ἐσύνθεσε καὶ συνέγραψε τὸ πνευματικὸν αὐτοῦ τέκνον, ὁ λογιώτατος διάκονος κύρ Γρηγόριος, ὁ ὑπεραγαπάμενος αὐτοῦ ὑποτακτικὸς, ὃς τις δι' ἐπιμελείας καὶ ἐξόδων τοῦ Ἁγίου ἔμαθιτεῦθι τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα) μὲ τοιοῦτους λέγω κόπους ὁ Ἅγιος συνέστησε καὶ συνεκρότησε τὸ μοναστήριον αὐτὸ, ἔτσι καθὼς τῶρα εὐρίσκεται (ἀγχαλὰ καὶ ὕστερον παρὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Νεοφύτου ἀρχιερέως, τοῦ καὶ διαδέχου γενομένου, καὶ ἄλλων ἐπισκόπων, καὶ δὴ παρὰ ἄλλων πολλῶν ἀδελφῶν τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου εἰς τὸ κρεῖττον καὶ μείζον μετεσκευάσθη, ὡς νῦν ὁράται). Ἀλληθῶς, ἀδελφοί, τοῦτο τὸ μέγα κατόρθωμα τοῦ ἁγίου Βησσαρίωνος ὑπερβαίνει ὅλα τὰ ἄλλα κατορθώματα, ὅσα ἔκαμεν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν· μὲ τοῦτο τὸ θαυμαστὸν ἔργον, ἔβαλε σφραγίδα καὶ ἐστεφάνωσεν ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα του, εἰς τὸ ὁποῖον ἀρμόζουν ὅλοι οἱ ὑψηλοὶ καὶ μεγάλοι τίτλοι. Καὶ μὲ κάθε δίκαιον, πρέπει τοῦτο νὰ ἐπιγράφεται, καὶ νὰ ὀνομάζεται ἔργον θαύρεστον, ἔργον ἀθάνατον, καὶ ἔργον μεγαλοπρεπές.

Πρέπει νὰ ὀνομάζεται ἔργον θαύρεστον, ἐπειδὴ διὰ μέσου αὐτοῦ τοῦ μοναστηρίου, ὡσὰν διὰ δικτύου τινὸς καὶ σαγήνης, ἐσαγήνευσεν ὁ Ἅγιος μέσα ἀπὸ τὴν ματαιότητα καὶ πλάνην τοῦ κόσμου, καὶ ἔφερεν εἰς τὸ τάγμα τῶν μοναχῶν, ὄχι μόνον τοὺς δύο του ἀνεψίους, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἄλλας ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας ἀνθρώπων, τοὺς ὁποῖους ὅλους ἐπρόσφερεν εἰς τὸν δεσπότην Χριστὸν, ὡσὰν τόσας θυσίας εὐάρεστους, ζώσας καὶ λογικὰς, καὶ ὡσὰν τόσα εἴδη κα-
θαρά καὶ γλυκύτατα. Ἐπειδὴ τὸ μοναστήριον τοῦτο τὸ ὠκοδόμησε, καὶ τὸ ἐσύστησεν ὁ Ἅγιος διὰ νὰ εἶναι σχολεῖον τῆς ἀρετῆς, καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ φυλακτήριον, πόνων ἀσκητικῶν φροντιστήριον, ἀγγελικῆς πολιτείας ἐργαστήριον, τῶν παλαιῶν καὶ ἁγίων κοινοβίων μιμητήριον, τῶν ξένων καταγώγιον, τῶν πτωχῶν καταφύγιον, καὶ ὅλων τῶν χειμαζομένων ἀπὸ τὴν ζάλην καὶ φορτοῦσαν τοῦ κόσμου λιμένα σωτήριον· καὶ δὴ τὸ μοναστήριόν του τοῦτο τὸ ἔκαμε, διὰ νὰ δοξολογῆται παντοτινὰ εἰς αὐτὸ ὁ Θεός· καὶ ἐδῶ ὅπου πρότερον ἠκούοντο μόναι αἱ φωναὶ τῶν ἀγρίων θηρίων, τῶρα ἀκούονται, καὶ λαλοῦνται ὕμνοι ἀγγελικοὶ καὶ οὐράνιοι, εἰς τὴν ἁγίαν καὶ ζωοποιὸν Τριάδα ἀναφερόμενοι. Καὶ ἐδῶ ὅπου πρότερον ἑκατοῖκουν ἄλογα ζῶα, τῶρα κατοικοῦν ἄνθρωποι λογικοί· καὶ ὄχι μόνον ἀπλῶς λογικοί, ἀλλὰ ἄνθρωποι, οἱ τινες μὲ τὸ ὑλικὸν τοῦτο σῶμα, ἀγωνίζονται νὰ μιμηθῶν τῶν αὐτῶν Ἀγγέλων τὴν πολιτείαν, καὶ παρομοιάζουν μὲ τὴν παρεμβολὴν ἐκείνην τῶν Ἀγγέλων, ὅπου εἶδεν ὁ πατριάρχης Ἰακώβ καὶ εἶπε: “Παρεμβολὴ Θεοῦ αὐτῆ,” (Γέν. ΛΒ'. 2.). Διὰ τὸ ὁποῖον προσφωῶς εἶπε καὶ ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος “Ὡσπερ Ἀγγέλων παρεμβολὴ ἁγίων, οὕτω μοναχῶν πλῆθος ἐπὶ τὸ αὐτὸ διαπαντὸς ἐχόντων τὴν διάνοιαν πρὸς τὸν Θεόν· μὲ ἓνα λόγον, ἐδῶ εἰς τοῦτον τὸν πρῶτον ἄγιον τόπον, τῶρα ἐπιτελοῦνται καθ' ἑκάστην μυστικὰ καὶ ἀναίμακτοι θυσίαι, καὶ ἱερουργίαι τοῦ παναγίου σώματος καὶ

αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἷμα ἵποια ἦτον, καὶ εἶ-
 ναι, θῆλημα Θεοῦ τὸ εὐάρεστον καὶ προηγούμενον καὶ τέλειον· ὅλαι
 δὲ αἱ ἄλλαι νομικαὶ θυσίαι τῶν μόσχων καὶ τῶν κριῶν, ἦτον μόνον
 κατὰ τὸ ἐπόμενον θῆλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέβλήθησαν·
 “Θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἐθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι”.

Πρέπει τὸ μοναστήριον τοῦτο νὰ ὀνομάζεται ἔργον ἀθάνατον·
 διατί οὔτε ἡ φύσις ἐπέτυχε τόσον τὸν σκοπὸν τῆς ἀθανασίας μὲ
 τὴν διαδοχὴν τῆς γενεαλογίας, κάμνουσα νὰ ἐπιζητοῦν οἱ Πατέρες καὶ
 μετὰ θάνατον εἰς τὰ ἐξ αὐτῶν γεννώμενα τέκνα· οὔτε ἡ τέχνη,
 κατασκευάζουσα διάφορα μηχανήματα· ὅσον ἐπέτυχε τὴν ἀθανασίαν
 καὶ τὸ αἰώνιον μνημόσυον ὁ Θεὸς Βησσαρίων μὲ τὸ μέσον τοῦ
 ἱεροῦ τούτου μοναστηρίου· διότι αὐτὸ ἔχει νὰ κηρύττῃ πάντοτε, καὶ
 πανταχοῦ, καὶ εἰς πάντας, μὲ χιλίας γλώσσας καὶ στόματα, πό-
 σον ὀλοφύχως ὁ Βησσαρίων ἠγάπησε τὸν Θεόν, καὶ τὸ ἀγγελικὸν
 τάγμα τῶν μοναχῶν, διὰ τῶν ὁποίων τὴν ἀγάπην μὲ τόσους κόπους
 τὸ ἔκτισε. Καὶ λοιπὸν ἄς συμφανοῦσιν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μετὰ τὸν
 κατακλυσμὸν ἄνθρωποι, ὅσον γιγαντιαῖοι εἰς τὸ σῶμα, τόσον πυγ-
 μαῖοι εἰς τὸν οὐν, καὶ ἄς ζητοῦν νὰ οἰκοδομήσουν πύργον ἕως τοῦ
 οὐρανοῦ, διὰ νὰ βάλουν μίαν ἐπιγραφὴν ἐπάνω εἰς τὰ ἄστρα, καὶ
 νὰ ἀφήσουν τὸ ὄνομά τους ἀθάνατον. “Δεῦτε καὶ οἰκοδομήσωμεν
 πύργον, οὗ ἡ κεφαλὴ ἔσται ἕως τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς
 ὄνομα” (Γεν. Α'. 4.). Ἄς περιπατῇ ὁ Ἑρακλῆς εἰς τὰ ἄκρα τῆς
 ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως, διὰ νὰ στήσῃ ἐκεῖ τὰς Ἑρακλείους στή-
 λας του. Ἄς κτίξῃ ὁ Φίλιππος τὴν Φιλιππούπολιν, ὁ Ἀλέξανδρος
 τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ὁ Ἀδριανὸς τὴν Ἀδριανούπολιν. Ἄς κατα-
 σκευάζουν ὅλοι οἱ ἄλλοι βασιλεῖς καὶ σατράπαι, καὶ ἡγεμόνες τοῦ
 κόσμου, τοὺς πυροειδεῖς ὀφελίσκους, τὰ κυκλικὰ τόξα, καὶ τοῖς
 τεχνικοῦς ἀνδριάντας των, καὶ ἄς ἐπιφηνίζον τὰ ὀνόματά των ἐπάνω
 εἰς τὰ ἰδιά των οἰκοδομήματα, καθὼς λέγει ὁ Θεὸς Δαβὶδ “Ἐπε-
 καλέσαντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν” (Ψαλ. ΜΗ'.
 11.). Διατί αὐτοὶ ὅλοι, μὲ τὰ τόσα πολυέξοδά των ἔργα αὐτὰ, δὲν
 ἐδυνήθησαν νὰ διαμένουν ἀθάνατοι. Καὶ ἀγκαλὰ ἕως τάρᾳ φηνίζον-
 ται τὰ ὀνόματά των, ἀλλὰ φηνίζονται μόνον εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τὸ
 διάστημα μόνον τῆς προσκαιροῦ ταύτης ζωῆς, κατὰ τὸν μέγαν Βα-
 σίλειον, λέγοντα: “Οὐκ ἐγγράφεται ἀσεβοῦς ὄνομα ἐπὶ βίβλῳ ζωῆς,
 ἀλλὰ τῇ γῇ ἐναπομένει τὰ ὀνόματα”· Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ἀγίου Βησ-
 σαρίωνος, μὲ τὸ μέσον τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου τούτου, ἐφηνίσθη καὶ
 φηνίζεται, καὶ παντοτεινὰ μέλλει νὰ φηνίζεται περισσότερον ἀπὸ
 ὅλους ἐκεῖνους τοὺς γαίφρονας, ὅπου ἐπεκαλέσαντο ἐπὶ τῶν γαιῶν
 αὐτῶν τὰ ὀνόματά τους, ὅχι μόνον εἰς ὅλην τὴν ὑδρόγειον ταύτην
 σφαῖραν· ὅχι μόνον ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καθὼς ἐφαντάσθησαν ἐκεῖνοι
 οἱ πρῶτοι γίγαντες, ἀλλὰ καὶ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ὅχι μόνον
 εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν. Ἐπειδὴ διὰ
 τὸ περίφημον τοῦτο ἔργον τοῦ Βησσαρίωνος, ἔγραψεν ὁ Θεὸς μὲ τὸ

www.tezauriliturgic.ro

Θεῖόν του δάκτυλον, ἡ δὲ ἑξήκοντα ἔτη ἐκεῖνο τὸ βιβλίον τῆς Ζαῆς, ταῦτόν εἶπεν εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἀθανασίας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ δὲν θέλει ἐξαλειφθῆ ποτέ, ἀλλὰ θέλει διαμένει ἀθάνατον, εἰς ὄλον ἐκεῖνο τὸ ἄπειρον διάστημα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. „Χαίρετε, ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς,“ (Λουκ. Γ. 10.).

Πρέπει τὸ μοναστήριον τοῦτο νὰ ὀνομάζεται καὶ ἔργον μεγαλοπρεπές· διότι αἰσίως, κατὰ τοὺς ἠθικούς, ἢ ἐντελής ἰδέα ἐνός μεγαλοπρεποῦς ἔργου χαρακτῆρίζεται, ἢ ἀπὸ τὴν μεγαλειότητα τοῦ ἐργαζομένου, ἢ ἀπὸ τὴν μεγαλειότητα τοῦ ἔργου, ἢ διὰ τὴν μεγαλειότητα τοῦ τέλους, διὰ τὸ ὁποῖον γίνεται, τίς δὲν βλέπει ὅτι καὶ τὸ μοναστήριον τοῦτο εἶναι πλουτισμένον ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὄρους τούτους; Ἀπὸ μέρους τοῦ ἐργαζομένου, διατί καὶ ὁ Θεῖος Βησσαρίων, ὁποῦ τὸ ἐκτίσεν, ἦτον μεγαλοπρεπής, καὶ διὰ τὸ μητροπολιτικὸν ἀξίωμα ὁποῦ εἶχε, καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν του καὶ ἀγιότητα, (ἥτις εἶναι ἡ ἀληθής, καὶ κυρία μεγαλοπρέπεια) καὶ διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ὄντως ἠρωϊκὴν καὶ γενναίαν φιλοτιμίαν, καὶ ἐλευθεριότητα ὁποῦ ἔδειξεν, ἕως οὗ νὰ τὸ τελειώσῃ. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἔργου, διατί τὸ μοναστήριον τοῦτο, καὶ διὰ τὴν μεγαλειότητα τοῦ πλήθους καὶ μικροῦς του, καὶ διὰ τὴν εὐρυχωρίαν τῶν οἰκιῶν ὁποῦ περιέχει καὶ ἔσω καὶ ἔξω, καὶ διὰ τὴν πολλὴν ποσότητα καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν αὐτῷ κατοικούντων μοναχῶν, εἶναι παρόμοιον μὲ τὰ ἐν τῷ ἀγίῳ ὄρει τοῦ Ἀθωνος μεγαλοπρεπῆ καὶ βασιλικὰ μοναστήρια. Ἀπὸ δὲ τοῦ τέλους καὶ τοῦ σκοποῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη, εἶναι τὸ μοναστήριον τοῦτο τόσον μεγαλοπρεπές, εἰς τρόπον ὁποῦ, ὅλα τὰ ἑπτὰ λεγόμενα θαύματα τοῦ κόσμου, ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Ἐφεσον, ἢ πυραμῖς τοῦ Κλεώπα εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὁ τάφος τοῦ Μανωῶλου εἰς τὴν Καρίαν, τὰ κρεμαστὰ τεῖχη τῆς Βαβυλωνος, ὁ κολοσσός τῆς Ρόδου, ὁ πύργος τῆς Φάρου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὸ ἐλεφαντινὸν ἀγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός, καὶ κοντὰ εἰς αὐτὰ τὸ ὄγδον θαῦμα τοῦ κόσμου, ὁποῦ ἔκαμε σκιάν εἰς ὅλα τὰ ἑπτὰ, ὁποῖον ἐστάθη τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ. Ὅλα τοῦτα λέγω τὰ θαύματα, καὶ μὲ ὄλον ὁποῦ ἐνομίσθησαν κοντὰ εἰς τὰς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων, πῶς νὰ ὑπερβαίνουν τὰ βουνα, καὶ νὰ σκεπάζουν τοὺς ὀρίζοντας, συγκρινόμενα ὁμῶς μὲ τὸ μεγαλοπρεπές καὶ θεῖκόν τέλος τούτου τοῦ μοναστηρίου, νομίζονται κοντὰ εἰς τοὺς φρονίμους, ἢ ὡσάν τόσαις φωλαεῖς ἔρημαις τῶν πουλιῶν, ἢ ὡσάν τόσα κρημνισμένα χαλάσματα καὶ οἰκόπεδα, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὸ βασίλειόν τους οἱ νυκτιόρακες, καὶ οἱ ποντικοί, καὶ τὰ ἄλλα κνώδαλα καὶ ζῶφια. Ἐπειδὴ τὸ τέλος μὲν ἐκείνων, ἐστάθη μία ματαία φιλοδοξία· ἢ ὁποῖα ἀνθεῖ καὶ ἀπανθεῖ παρόμοια μὲ τὰ ἀνθη τοῦ ἔαρος. Τὸ τέλος δὲ τούτου τοῦ μοναστηρίου ἐστάθη μία παντοτινὴ δόξα Θεοῦ· καὶ μία παντοτινὴ ἀφέλεια καὶ σωτηρία ψυχῶν αὐτῶν ψυχῶν ἀθανάτων, ἐκ τῶν ὁποῖων μιᾶς μοναχῆς, ὄχι τὰ ἑπτὰ θαύματα, ὄχι τὰ ὀκτῶ, ἀλλὰ ὅλος ὁ αἰσθητός οὗτος κόσμος δὲν

είναι ἀντάξιός. "Οὐκ ἐστὶν ἀρίθμος πᾶς ἀξιὸς ψυχῆς ἐγκρατοῦς," (Σειράχ. ΚΓ'. 15.).

Μὲ τοιαῦτα κατορθώματα ἐπέρασε τὴν ζωὴν του ὁ Θεὸς Βησσαρίων ἀδελφοί, μὲ τοιαύτας Θεοειδῆς καὶ χριστομιμήτους ἀρετὰς ἐστόλισε τὴν ἱεράν του ψυχὴν. Μὲ τέτοια Θεάρεστα ἔργα, ἐδόξασεν αὐτὸς ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Θεόν, καὶ ἐπαραινῆτε καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὰ τὸν δοξάσωσι, καὶ τὰ λέγωσιν ἔτι καθ' ἑαυτοὺς "Δόξα σοι Κύριε δόξα σοι," ὅπου καὶ τῶρα εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροῦς, εἶδομεν μὲ τοὺς ἰδίους μας ὀφθαλμοὺς ἀληθινὸν καὶ ἅγιον ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ, ὅμοιον μὲ ἐκείνους τοὺς παλαιούς ἁγίους ἀρχιερεῖς, ὅπου ἀκούομεν. Ἀληθῶς ἀδελφοί ἐπληρώθη εἰς τοῦτον τὸν Θεὸν ἱεράρχην ἐκεῖνο ὅπου γράφει ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ πλουσιώτης. "Ἄπτει λύχρον ὁ Θεὸς ἱερέα, καὶ τίθεισιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς λυχνίας, τῆς ἑαυτοῦ φωτοφόρου καθέδρας, ἵν' ἐξαστράπτῃ φωτισμὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ δογμάτων καὶ πράξεων σκότους ἀπηλλαγμείων, ὅπως ὁρῶντες οἱ λαοὶ τὰς ἀκτῖνας τῆς ζωτικῆς λαμπρότητος, πρὸς ἐκείνας εὐθύνονται, καὶ τὸν Πατέρα τῶν φῶτων δοξάσωσι,". Μᾶλλον δὲ ἐπληρώθη εἰς αὐτὸν τὸ λόγιον τοῦ Κυρίου τὸ λέγον "Οὕτω λαμπράτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς,".

Μὲ τοιοῦτους κόπους ἐποίμανεν ὁ αἰδίμιος τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποιμνιον, μὲ τοιαύτην ἐπιμέλειαν καὶ ἀγάπην ἐγένωσκεν ὅλα τὰ λογικὰ πρόβατά του σχεδὸν κατ' ὄνομα, καθὼς ἦτον προσταγμένος ἀπὸ τοῦ Πνεῦμα τοῦ Ἁγίου ὅπου λέγει "Γνωστῶς ἐπιγράσῃ ψυχὰς ποιμνίου σου, καὶ ἐπιστήσεις καρδίαν σου σαῖς ἀγέλαις," (Παρ. ΚΖ'. 23.). Καὶ ποτὲ μὲν τὰ ἐδόσκιζε μὲ τὴν διδασκαλίαν του εἰς τόπον χλόης, τῆς πρακτικῆς ἀρετῆς τῶν καλῶν ἔργων, καὶ μάλιστα τῆς μετανοίας καὶ ψυχικῆς διορθώσεως· ποτὲ δὲ εἰς ἕδαρ ἀναπαύσεως τῆς Θείας γνώσεως καὶ θεωρίας. Διὸ καὶ αὐτὰ ἀντιστρέφως ἐγένωσκον τὸν καλὸν ποιμένα τους, καὶ τὸν ἠκολούθουν, ὅπου ἐπήγαγε, καὶ τῆς φωνῆς του ἤκουον μὲ κάθε ὑπακοήν καὶ εὐπείθειαν, κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Κυρίου: "Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν," (Ἰω. Ι'. 14.). μὲ τοιαύτην ἐνάρετον πολιτείαν ἐγένετο ὁ Βησσαρίων μίμημα μὲν καὶ σφραγὶς καὶ ἐκτύπωμα τῶν παλαιῶν Ἁγίων, παράδειγμα δὲ καὶ κατῶν καὶ πρωτότυπον τῶν ταριῶν ἀρχιερέων, μὲ τὸ τὰ ἦτον πλουτισμένος ἀπὸ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ὅπου συνιστῶσι τὸν ἀληθινὸν καὶ τέλειον ἐπίσκοπον καὶ ἀρχιερέα· τὰς ἐποίας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπαριθμεῖ εἰς τὸ Γ'. Κεφ. τῆς πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῆς λέγων: "Δεῖ τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, ἠγαθὸν, σώφρονα, κέλμιον, αἰσχρολογητικόν, διδακτικόν, μὴ πάροικον, μὴ πλῆκτον, μὴ αἰσχρομερῆ, ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον,". Καὶ καθὼς ἡ φιλεργὸς καὶ φιλόπονος μέλισσα συνάγει ἀπὸ κάθε δένδρον τὰ εὐαδέστατα αἶθρα,

καὶ ἐργάζεται τὸ www.tezauruliturgic.ro ὁ Ἅγιος οὗτος ἰσύτα-
 ξεν εἰς τὴν θείαν του ψυχὴν ἄλλην μὲν ἀρετὴν ἀπὸ ἑνα Ἁγίου, ἄλ-
 λην δὲ ἀπὸ ἄλλου· ἀπὸ καθ' ἑνα ἐπῆρε μίαν, καὶ ἀπὸ ὅλους ὅλας,
 καὶ οὕτω κατεσκευάσθη τὸ ἠδύτατον μέλι τῆς ἀγιότητος.

Τέλος πάτων, ἀφ' οὗ ἐπέραςε τὴν μίαν ἡλικίαν, ἦτοι τοὺς τεσ-
 σαρακοντα χρόνους τῆς ζωῆς του, καὶ ἐπλησίαζεν εἰς τοὺς πενήκοντα,
 κατεκυριεύθη πλέον ὁ μακάριος ἀπὸ τὴν συνειδησμένην καὶ πολυ-
 χρόνιον ἀσθεσίαν, ὅπου ἔπασχε. Καὶ προγνωρίσας ὅτι ἐμελλε νὰ
 τελευτήσῃ, μὲ τὸ νὰ ἀδυνατήσαν αἱ ζωτικαὶ του δυνάμεις, ἐπροσκέ-
 λησε τοὺς ἀρχιερεῖς, ὅπου ἦτον ἐπίσκοποί του, καὶ τοὺς μοναχοὺς
 ὅλους, ὅπου ἦσαν εἰς αὐτὸν ὑποτεταγμένοι, καὶ τοὺς ἐνουθέτησεν
 ὅλα ἐκεῖνα ὅπου ἔπρεπε νὰ τοὺς ρουθετήσῃ, καθὼς ἦτον ἀρμοδιον
 εἰς τὸν καθ' ἑνα, διὰ νὰ ἐπιμελοῦνται, διλονότι νὰ φυλάττουν τὰ ἴ-
 δια τοῦ ἐπαγγέλματός των, καὶ νὰ φροντίζουν τόσον διὰ τὴν σωτηρίαν
 τὴν ἑδικήν τους, ὅσον καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ ψυχικὴν διόρθωσιν
 τοῦ ἐμπιστευθέντος εἰς αὐτοὺς χριστιανύμου λαοῦ. Καὶ οὕτως ἀπο-
 χαιρετήσας αὐτοὺς, καὶ ἀσπασάμενος μὲ τοὺς τελευταίους καὶ συ-
 νήθεις ἀποχαιρετισμοὺς, ἐκτείνας τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κλίνης,
 ὡς ὁ πατριάρχης Τακάβ, παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖ-
 ρας Θεοῦ, καὶ μὲ μεγάλην εἰρήνην ἐκοιμήθη τὸν δικαίους πρέποντα
 καὶ οφειλόμενον ὕπνον, ἀκμάσας περίπου τὰ χίλια πεντακόσια πε-
 νήκοντα ἔτη ἀπὸ Χριστοῦ· καὶ οὕτως ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἐν ἐκ θεο-
 τητός του ἠγάπησε· καὶ συναριθμεῖται μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς ὁ ἀρχιε-
 ρεὺς· μὲ τοὺς ἐλεήμονας ὁ ἐλεῆμων· μὲ τοὺς δικαίους ὁ δίκαιος, καὶ
 μὲ τοὺς ἁγίους ὁ ἅγιος· καὶ ἀπολαμβάνει τὴν οὐράνιον βασιλείαν·
 ἔνθα ἡ ἀνεκλάλητος χαρὰ, ὁ χειμάρρους τῆς τρυφῆς, ἡ πανήγυρις
 τῶν πρωτοτόκων ὁ ἦχος τῶν εορταζόντων καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα
 ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώ-
 που οὐκ ἀνέβη,, (Κορινθ. Β'. 9.).

Λαβόντες λοιπὸν τὸ ἱερόν καὶ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἅπαντες οἱ
 ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ μονάζοντες καὶ ὅλος ὁ λαὸς μετὰ μεγάλ-
 ης παρρησίας καὶ προπομπῆς, ὁμοῦ καὶ μετὰ πολλῶν δακρῶν καὶ
 κλαυθμῶν, ἐνταφίασαν αὐτὸ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Νικολάου,
 τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ ἴδιος Ἅγιος ὑποκάτω εἰς τὸ μοναστήριον,
 μίαν ὥραν ἀπέχουσαν, μέσα δηλαδὴ εἰς τὴν ἀμπελικήν· ὅς τις ναὸς
 τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἦδη ἐν τῷ αὐτῷ. ἔτει, ἐπὶ ἀρχιμανδρίτου καὶ
 ἡγουμένου τῆς ἱεραῆς μονῆς ταύτης κυρίου Ἱεροθέου, καὶ ἐπὶ σκευο-
 φύλακος κυρίου Εὐθυμίου, ἀνηγέρθη καὶ ἀνφοδομήθη δι' ἐπιμελείας
 αὐτῶν ἐκ βάρων, καὶ ἐγένετο ναὸς περικαλλὴς καὶ θαυμάσιος, θα-
 λογύριστος, μὲ κοιμπέδες αἰαίους, καὶ μὲ χοροὺς ἔνδον ἐπιτηδεύους.
 Ἐν δὲ τῷ καιρῷ ὅπου ἔκτισον οἱ μαστόροι τὸν παντοκρατορικὸν
 κουμπέ, καὶ ἄλλοι ἔσκατον τὸ ἔδαφος, εὗρέθη ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου
 ἔμπροσθεν εἰς τὰ βυμόθυρα ἄδειος, ὅμως τόσον ἀρρητον ευωδίασαν
 εὐγαλει, ὥστε ἔπεσον οἱ μαστόροι ἀπὸ τὰ ἀπάνω τοῦ αὐτοῦ, καὶ

δὲν ἐβλάφθησαν εἰς τὸ www.tezaurilurgico.ro ὁ τάφος τοῦ Ἀγίου ὡς ἄλλη πηγή τοῦ Σιλωάμ, καὶ τρέχουσιν ἀσθενεῖς πολλαχόθεν, καὶ λαμβάνουσιν ἴασιν τῶν νοσημάτων τους. Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν.

Ὁ δὲ Θεὸς θέλωντας νὰ φανερώσῃ κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὡς ἅγιον τὸν Θεῖον Βησσαρίωνα, ἀπέδειξε μετὰ θάνατον τὸ Θεῖον αὐτοῦ λείψανον πεπλουτισμένον μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀναντήρητα σημεῖα τῆς χάριτός τε καὶ ἀγιότητος, ἤγουν μὲ τὸν ὠραῖον καὶ ἀγίομορφον χρωματισμὸν, μὲ τὴν πολλὴν καὶ ἀρρήτον εὐωδίαν, καὶ μὲ τὰ ἐξαίσια θαύματα, ὅπου ἐνεργεῖ εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προσερχομένους. Τοῦ ὁποῖου λείψανου ἡ φανέρωσις ἔγινεν οὕτως. Μετὰ παρέλευσιν μερικῶν καιρῶν ἀπὸ τῆς κοιμήσεως τοῦ Ἀγίου, ἀνθρώπος τις Ἀγαρννός, ὅστις πάντοτε εὐρίσκειτο εἰς τὴν μητρόπολιν, διὰ τὰς ἐξωτερικὰς χρείας, ὅπου συχνάκις ἀπολοθοῦσιν οὗτος, ἀγκαλιὰ καὶ ἐθιπκός, βλέπωντας ὁμῶς τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰ λαμπρὰ κατορθώματα τοῦ Ἀγίου, τὸν ἐνόμιζε διὰ μεγαλον καὶ ἅγιον ἄνθρωπον, ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, "Οἶδε καὶ πολέμιος θαυμάζειν ἀνδρὸς ἀρετὴν". "Ὄθεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν κρυφίως ἐπῆγε, καὶ ἀνοίξε τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου, καὶ, ὦ τοῦ θαύματος! αἰσθάνθη ἀρρήτον εὐωδίαν ὅπου εὐγυαιεν ἀπὸ τοῦ λείψανόν του· διὸ καὶ ἐκατάλαβε βεβαιότατα, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἅγιον. Καὶ λοιπὸν πέρνωντας τὸ ἅγιον λείψανον, ἐπῆγε, καθὰς ἄδεται λόγος, εἰς τὴν Φραγγίαν, καὶ τὸ ἐπῶλθε διὰ πολλὰ χρήματα.

Καὶ κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, καὶ κατὰ βούλησιν τοῦ Ἀγίου, ὁ προρρήθεις Ἀγαρννός, καὶ μὲ ὄλον ὅπου ἐψηλάφησεν ἱκανῶς, δὲν ἦν ὁμῶς τὴν πάντιμον κάραν τοῦ Ἀγίου, ἀλλ' ἔμεινε κεκρυμμένη εἰς ἓνα μέρος διὰ νὰ τὴν ἔχουν παρηγορίαν οἱ ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, καὶ διὰ νὰ μὴν ἰσπερηθῇ τελείως ἀπὸ τοιοῦτον θησαυρὸν ἡ ἱερά μοιρὰ αὐτῆ αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἔκτισε μὲ τόσους κόπους καὶ ἰδρώτας ὁ Ἅγιος. Ὡς οὖν ἔμαθον οἱ Πατέρες τοῦ μοναστηρίου, ὅτι ὁ τάφος τοῦ Ἀγίου ἀνοίχθη, ἔδραμον παρευθὺς μὲ πολλὴν σπουδὴν, καὶ εὐρόντες τὸν τάφον ἐσκαμμένον, καὶ κενὸν ἀπὸ τοῦ λείψανον τοῦ Ἀγίου, ὑπερβαλλόντως ἐλυπήθησαν, ἐευνήσαντες δὲ καλῆτερα, εἶρον τὴν σεβασμίαν κάραν τοῦ Ἀγίου εὐαδιάζουσαν, ὡς ῥόδον εὐοσμῶν, καὶ κρῖνον ἠδύπνοον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ὑπὲρ πάντα τὰ ῥόδα, καὶ κρῖνα, καὶ νάρδους, καὶ κρόκους, καὶ ξύλα τοῦ λιβάνου, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην εὐωδίαν τῶν γήινων πραγμάτων, καθὰς δύναται καθ' ἓνας νὰ αἰσθανθῇ, καὶ νὰ εὐφρανθῇ αἰσθητῶς καὶ νοητῶς, προσκυνῶντας αὐτὴν καὶ ἀσπαζόμενος μετ' εὐλαθείας καὶ πίστεως, καὶ τιμωσιάζωντας εἰς αὐτὴν τὸ αἰσθητήριον τῆς ὁσφρησεώς του. Οὕτω λοιπὸν ἔφερον αὐτὴν οἱ μοναχοὶ ἐπάνω εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ ἀπέδεικτο, ὡς θησαυρὸν ἀτίμητον, καὶ κειμήλιον τῶν κειμηλίων ἀπάντων τοῦ μοναστηρίου πολυτελέστερον, τὸ ὁποῖον ἐτίμησεν, ἐδόξασεν, ἐμεγάλωνε, καὶ ἐθαυμάστωσεν εἰς ὄλον τὸν κόσμον τὸ ἱερὸν τοῦτο μοναστήριον,

ὑπὲρ πάντα τὰ ἰατρὰ ἄγραφα, κινητὰ ὁμοῦ
καὶ ἀκίνητα.

Ἐπειδὴ δὲ διάφορα εἶναι τὰ χαρίσματα, καὶ αἱ ἐνεργεῖαι τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὰ ὅποια μοιράζει εἰς τὸν ἕνα Ἅγιον, τὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, κατὰ τὴν ἀναλογίαν καὶ τὸν βαθμὸν τῆς τοῦ καθενοῦς ξεχωριστῆς δεκτικῆς δυνάμεως, καὶ καθαρότητος, ὡς λέγει ὁ μακάριος Παῦλος “Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσι, τὸ δὲ αὐτὸ „ Πνεῦμα· καὶ διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσιν, ὁ δὲ αὐτὸς Θεός, ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσι, „ (Κορινθ. ΙΒ'. 4. 2.). Διὰ τοῦτο, καθὰς, λόγου χάριν, ἔδωκεν ὁ Θεός εἰς μὲν τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον, τὸ νὰ ἰατρείῃ τὰ ζῶα· εἰς δὲ τὸν ἅγιον Τρύφωνα τὸ νὰ διώκῃ τὰ βλαπτικὰ ζῴφια ἀπὸ τοὺς κήπους, καὶ εἰς ἄλλους Ἁγίους ἄλλο· ἔτι ἔδωκεν ἐξαιρετον χάρισμα καὶ εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον καὶ πατέρα ἡμῶν Βισσαρίωνα, τὸ νὰ διώκῃ τὴν θανατηφόρον καὶ πανωλέθριον ἀσθένειαν τῆς κοινῶς λεγομένης πανούκλας, καὶ διὰ μέσου τῆς σεβασμίας αὐτοῦ καὶ παντίμου κάρας, νὰ γίνεται πανταχοῦ τοῦ πάθους τούτου ἰατρὸς ταχύτατος, καὶ μέγας ἀντιλήπτωρ καὶ βοηθός· καὶ τοῦτο τὸ βλέπομεν νὰ γίνεται μὲ τὴν δοκιμὴν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, εἰς πολλοὺς καὶ διαφοροὺς τόπους. Διότι εἰς ὅποιον τόπον ἤθελεν ἀκολουθήσῃ ἡ βραμερὰ αὕτη καὶ θανατηφόρος πληγὴ, καὶ ἤθελε προσκαλεσθῆ μετ' εὐλαθείας ἡ θαυματουργὸς αὕτη καὶ πάντιμος κἀρα τοῦ ἁγίου τούτου Βισσαρίωνος, εὐθὺς ὅπου ἐπτελέσσουν ἁγιασμὸν με αὐτὴν, καὶ νὰ παρακαλέσουν τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Ἁγίου με πίστιν θερμὴν, καὶ με ἀναστεναγμοὺς καὶ δάκρυα, ὡς τῆς θαυμαστῆς καὶ μεγίστης τοῦ ἁγίου Βισσαρίωνος χάριτος, εὐθὺς λέγω καὶ ἐν τῷ ἄμα παύει ἡ φθορὰ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς. Καὶ ὄχι μόνον εἰς τοὺς τόπους τῆς Θετταλίας, καὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἠπείρου, θαυματουργεῖ ἡ ἀγία αὐτοῦ κἀρα, καὶ ἡ ἀγία του σιαγᾶν, καὶ προσκαλεῖται διὰ τὴν τοιαύτην τῆς πανούκλας ἀσθένειαν, καὶ διὰ ἄλλας ἀκόμι πληγὰς καὶ νόσους· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν περιφνημον καὶ μεγαλόπολιν Οὐγκροβλαχίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ποτὲ ἔχομεν παράδοσιν ὅτι ἐπῆγεν ἐν τῇ ζωῇ του ὁ Ἅγιος, ἢ προσκληθεὶς διὰ τὴν πολλὴν του φήμην καὶ ἀγιότητα, ἢ διὰ χρεῖαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ μοναστηρίου· ἐπῆγεν ὅμως εἰς βλαχίαν, καὶ ζῶν εὐλόγησε τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ ἐλειτούργησεν ἐκδόσει πατριαρχικῇ, καὶ ἀδείᾳ τοῦ ἐκεῖσε ἀρχιερατεύοντος, καὶ τοῦ τότε ἡγεμόνος· φαίνεται δὲ ἐν τῷ μοναστηρίῳ καλουμένῳ Ἀρτζεσι καὶ ἐν ἀντιμίνσιον καθιερωμένον ἀπὸ τοῦ ἁγίου Βισσαρίωνος γράφον οὕτως “Ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Λαρίσσης Βισσαρίων,,. Ἐπανακάμψας δὲ ὁ Ἅγιος εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἀπὸ Βλαχίας, καὶ τὴν ἱεράν μονὴν τοῦ Δουσίου οἰκοδομήσας ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ὡς προδεδῶλται, ὁ καὶ ἠκούσθη εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ μάλιστα ὅτι ἡγίασε καὶ ἐθαυματούργησε. Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ἐπῆγε θανατικὸν εἰς τὴν Βλαχίαν, ἐπεμφαν καὶ ἐπῆραν τὴν ἀγίαν καὶ θαυματόδρυτον κἀραν τοῦ Ἁγίου ἀπὸ

τὸ μοναστήρι, καὶ μόνον ἐπὶ τὸν τόπον τῆς Βλα-
 χίας, ἔπαυσεν ἡ πανούκλα, καὶ ἔδειξαν μεγάλον σέβας καὶ τιμὴν
 οἱ Βλάχοι εἰς τὴν θαυματόδρυτον κάραν τοῦ Ἁγίου. Ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὸν καιρὸν τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ γαλινοτάτου αὐθέντου καὶ ἡγε-
 μόνος κυρίου Κωνσταντίνου Μαυροκορδάτου, κατὰ τὴν πρῶτην του
 ἡγεμονίαν, ἐμολύνθη ἀπὸ θανατικὸν τὸ περίφημον Βουκουρέστιον,
 καὶ ἐπῆγαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἄρχοντες εἰς τὸν αὐθέντην καὶ ἡγε-
 μόνα, λέγοντες ὅτι ἔχομεν ἰατρὸν τῆς ὀλεθρίου ταύτης νόσου, τὴν
 θαυματόδρυτον κάραν τοῦ ἁγίου Βισσαρίωνος ἀρχιεπισκόπου Λα-
 ρίσσης, καὶ παρακαλοῦμεν νὰ σταλθοῦν αὐθεντικά γραμματα καὶ
 ἄνθρωποι νὰ φέρουν τὴν ἁγίαν κάραν· καὶ εὐθὺς ὁ εὐσεβεστάτος
 αὐθέντης καὶ ἡγεμὼν ἔπεμψε καὶ ἔφεραν τὴν ἁγίαν κάραν ἀπὸ τὸ
 μοναστήριον τοῦ Δουσίκου· καὶ εὐθὺς ὅπου ἐπλησίασεν ἡ ἁγία κάρα,
 ἐξῆλθεν ὁ ἴδιος αὐθέντης μετὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, προεξάρχοντας
 τοῦ μητροπολίτου καὶ τοῦ ἱερατικοῦ τάγματος, καὶ πλῆθος πολὺ
 τοῦ λαοῦ, καὶ ὑπεδέχθησαν αὐτὴν εὐλαβῶς, καὶ μὲ δαΐσεις γονυπε-
 τεῖς, καὶ καταφιλήσαντες αὐτὴν μὲ θερμὴν κατάνυξιν, καὶ μὲ θερμὰ
 δάκρυα, ἐσυνάδευσαν αὐτὴν ἐντίμως καὶ μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸ Βου-
 κουρέστιον· εὐθὺς δὲ καὶ τὸ θανατικὸν ἔπαυσε, καὶ ἔφαλλεν ἁγιασ-
 μούς ἡ Βλαχία ἅπασα, καὶ ἐπληροφόρηθη καὶ ὁ Ἠγεμὼν τὰς θαυ-
 ματουργίας τοῦ Ἁγίου αὐταῖς ὄψεσι. Διότι ἔτυχε νὰ εἶναι καὶ ἀ-
 κριδα τότε εἰς ὅλον τὸν τόπον τῆς Βλαχίας ἀδιακόπως τρεῖς χρόνους·
 καὶ ἀκριδα ὄχι κατὰ τὴν συνειθισμένην ποσότητα ὅπου εἶδομεν
 ἡμεῖς, καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ἀλλὰ ἀκριδα παρὰ φύσιν ποσότητος
 τόσον, ὥστε ὅπου οἱ ἵππεῖς διαβαίνοντες ἀναμέσον τοῦ πλῆθους
 τῶν ἀκριδῶν, ἐκρημνίζοντο καὶ ἐκινδύνευον, τὰ δὲ δένδρα φορτωμένα
 ὄντα ἀπὸ τὰς ἀκριδας, ἐτζακίζοντο. Καὶ ἦτον σχεδὸν καθὼς τὰ
 σύγνεφα εἰς τὸ περιέχον, οὕτω σύγνεφα ἀκριδῶν εἰς τὴν γῆν τῆς
 Οὐγκροβλαχίας. Καὶ ἦτον νὰ θαυμάζη τινὰς, καὶ νὰ ἐκπλήττεται,
 βλέπωντας τοσαύτην ἀκριδα ἧς οὐκ ἦν ἀριθμὸς κατὰ τὸν Δαβίδ.
 Ἐν δραμον τέλος πάντων πάλιν οἱ Οὐγκροβλάχοι εἰς τὴν Ἁγίαν κάρ-
 ραν, μὲ τὴν ὁμοίαν κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν ὅπου εἶχαν δεῖξιν καὶ
 διὰ τὴν αἰτίαν τῆς πανούκλας. Καὶ ἀφ' οὗ ἔφαλον ἁγιασμοὺς μέσα
 εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ ἔξω εἰς ὅλα τὰ περίχωρα καὶ κατιλίκια, καὶ
 ἐφώτισαν μὲ τὸν ἁγιασμόν τὰ χωράφια, ἀμπέλια, κήπους, περιδόλια,
 καὶ ὅλον τὸν τόπον ἐκείνον, ὃ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ Βασιλεῦ!
 καὶ ὃ χάρις τῆς θαυματουργοῦ τοῦ σοῦ θεράποντος Βισσαρίωνος
 κάρρας! ἐκεῖνο τὸ κατὰ ψάμμον πλῆθος τῶν ἀκριδῶν, ὅπου ἐσκέπαζε
 τὴν γῆν καθήμενον, καὶ ὅταν ἐπετοῦσεν ἐσκέπαζε τὸν οὐρανὸν, καὶ
 τὸν ἐσκοτίζε, καὶ ἐμπόδιζε τοὺς διαβάτας, καὶ κατέτρωγε πᾶν δέν-
 δρον κάρπιμον καὶ ἀκαρπον, ὡσάν νὰ ἐδιώκετο ὑπὸ τῆς ἀμάχου
 θείας δυνάμεως τῆς ἐν τῇ θαυματουργῇ κάρρᾳ τοῦ Ἁγίου, ἀρθεῖν, ἔ-
 πεσεν εἰς τὸν Δοῦναβιν ποταμὸν μὲ ἦχον καὶ τρισμὸν, καὶ ἀπε-
 πνίγη. Καὶ ἐφαίνετο ἐν θαῦμα παράδοξον, τὸ καθαρὸν καὶ διείδēs

ὕδωρ τοῦ Δουναβίου μετὰ τὸν ἄκρον μετὰ ἀκρίδας. Οὕτως οὖν εὐεργετηθέντες οἱ Βλάχοι, ἐξέπεμψαν πάλιν τὴν ἁγίαν κάραν λαμπρῶς καὶ ἐτίμως εἰς τὸ μοναστήριον, μετὰ τὴν ἰδίαν τιμὴν ὅπου τὴν ἐδέχθησαν.

Αὐτὸ τὸ ἴδιον θαῦμα εἰς τὰς ἀκρίδας ἔδειξε καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας καὶ χώρας τῆς Θεσσαλίας πολλάκις, καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἢ θαυματουργὸς αὕτη κάρα, καὶ οὐ μόνον τὸν πανῶν λοιμὸν παύει καὶ ἐξοστρακίζει, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην λοιμικὴν, καὶ ἄλλας διαφόρους ἀσθειας χαλεπὰς. Καὶ προσέτι μυριάκις ἐσταμάτισε καὶ τὸν ἄλλον λιμὸν, τούτεστι τὴν πείναν, καὶ τὴν ἀφορίαν τῆς γῆς μετὰ τὴν κατάθασιν τῆς βροχῆς· διότι πολλὰς φοραῖς προσεκλήθη εἰς πολλὰς χώρας ἢ ἁγία αὕτη κάρα καὶ ἔβρεξεν ὑετὸν ὁ οὐρανὸς διὰ τὰς θερμὰς δεήσεις, καὶ διὰ τὴν πίστιν καὶ εὐλάβειαν ἐκείνων ὅπου τὴν ἐπροσκάλεσαν. Τὸ ἐν Καλαρρῦτῃ δὲ γεγόμενον θαῦμα, πῶς σιωπηθῆσεται; Οὐ πρό πολλῶν χρόνων ἐπισυνέβη ἐκεῖ θάνατος ὀξύς ἀπὸ τὴν κοινῶς λεγομένην καρδίαν, ἣ τις (ὡς οἶμαι) ἐστὶν ἢ δυσειτερία, ὑφ' ἧς ἀπέθνησκον πολλοὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Προσκληθείσης δὲ τῆς ἁγίας κάρας, καὶ εὐλαδῶς ὑποδεξαμένων αὐτὴν τῶν χριστιανῶν, εὐθύς καὶ ὁ θάνατος ἔπαυσε, καὶ ἠλευθερώθησαν οἱ ἄνθρωποι τῆς θανατηφόρου ταύτης ἀσθενείας. Καὶ ἕτερον θαῦμα γέγονεν εἰς χωρίον Κλινοβόν. Ἔθος ἔχουσιν οἱ τοῦ χωρίου τούτου εὐσεβεῖς χριστιανοὶ νὰ ψάλλωσι καθ' ἔτος ἀγιασμοὺς εἰς τὸ χωρίον, καὶ κοινῶς, καὶ εἰς κάθε ὀσπήτιον μετὰ τὴν ἁγίαν κάραν· καὶ ὅλα μὲν τὰ ὀσπήτια ἔψαλλον, μία δὲ μόνον γυνὴ τρεῖς καὶ τέσσαρες φοραῖς ἀπελθόντων τῶν πατέρων εἰς τὸν οἶκόν της, ἀπεδίωξεν ὑβριστικῶς τὴν ἁγίαν κάραν. Καὶ ὡς τοῦ θαύματος, ἔλαθεν εὐθύς ἀόρατως ἐν ῥάπισμα, καὶ ἔπεσεν ἠμίθνητος κατὰ γῆς, καὶ ἐφάναζεν ἑλεεινῶς ἀπὸ τὸν πόνον τοῦ ῥαπίσματος· τὴν ἐσήκωσαν δὲ βασταντὰ οἱ συγγενεῖς της, καὶ τὴν ἐπήγαγον εἰς τὸ κονάκι τῆς ἁγίας κάρας, καὶ μετὰ μεγάλην φωνὴν ἐζήτηε συγχάρησιν ἀπὸ τὸν ἅγιον Βησσαρίωνα, καὶ ἐξωμολογεῖτο παρῆρσιάν τὴν ἁμαρτίαν της, λέγουσα εἰς τοὺς πατέρας ὅπου εἶχαν τὴν ἁγίαν κάραν, ἐγὼ ἅγιοι πατέρες, ἕως τῶρα ἤμην θυγάτηρ τοῦ Σατανᾶ, μετὰ τὸ νὰ ἤμουν μάγισσα, καὶ σήμερα εἶχον νὰ κάμω μίαν μαντείαν, καὶ ἂν ἤρχετο ὁ ἅγιος εἰς τὸ σπήτι μου, δὲν ἐνεργούσεν ἡ μαντεία μου· διὰ τοῦτο ἐθύμωσεν ὁ ἅγιος, καὶ μοῦ ἤλθε τὸ ῥάπισμα ἀόρατως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἰδοὺ τετύφλωμαι, καὶ κινδυνεύω εἰς θάνατον. Καὶ παρακαλῶ σας νὰ μεσιτεύσετε εἰς τὸν ἅγιον, καὶ κάμνω ἀποχὴν τῆς μαντείας, καὶ τῶν ἄλλων κακῶν μου, μόνον νὰ λάβω τὴν ὑγίαν μου ἢ ταλαίπωρος· διότι στοχάζομαι πόσον θέλω τιμωρηθῶ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Τότε ἐσηκώθη εὐθύς εἰς τῶν ἱερομονάχων ὀνόματι Ἱερόθεος, καὶ ἐδιάβασεν εὐχὰς ἱεράς ἐπ' αὐτὴν, καὶ τὴν ἐστάυρωσε μετὰ τὴν ἁγίαν κάραν εἰς τὴν κεφαλὴν της, καὶ οὕτως ἰάθη ἢ γυνὴ κηρύττουσα καὶ δοξάζουσα τὸν ἅγιον.

Εἰς τὸ διαλειφθὲν χαριόεντος, εὐλαθείας χάριν, ἐπῆρε κρυφίως μέρος βραχυτάτου τῆς ἁγίας κάρας, διὰ τὴν ὁποίαν ἱεροσουλὴν πολλὰ ἐπαίδευθη ὑπὸ τοῦ ἁγίου ὁ ἱερεὺς, με' ἀσθενείας πολλὰς, καὶ με' θανάτους τῶν ζώων του· ὥστε καὶ ὁ ἱερεὺς ἀπέθανεν ὑπ' ἀσθενείας χαλεπῆς, καὶ εἰς τὸν θάνατόν του παρήγγειλεν εἰς τὰ παιδιά του νὰ δώσουν τὸ μέρος τοῦ ἁγίου λειψάνου εἰς τὸ μοναστήριον. Τὰ ὁποῖα παιδιά, ἀφ' οὗ εἶδον τὴν πληγὴν τῆς ἀνωτέρω γυναικὸς, ἔδωκαν τὴν μερίδα τοῦ ἁγίου λειψάνου ἀπὸ τὸν φόβον τους, διὰ νὰ λάβῃ τὴν συγχώρησιν καὶ ὁ πατήρ των.

Καὶ ἄλλο θαῦμα εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον Κλινοδὸν ἐτέλεσεν ὁ Ἅγιος. Μία γυναικίκα εἶχεν ἕνα ἡμίονον, ἠσθένεισεν ὁ ἡμίονος, καὶ ἐπι-καλεσαμένη τὸν Ἅγιον ἡ γυνὴ, λαβόντος τοῦ ἡμίονου τὴν ὑγίαν, πολλὰς ὠμολόγει τὰς χάριτας εἰς τὸν Ἅγιον· καὶ ποτε χειμῶνος ὡρὰ διαβαινόντων τῶν πατέρων εἰς τὸ χωρίον τοὺς ἐπροσκάλεσε νὰ κα-ταλύσουν εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ τοι πτωχῆς οὗσης· οἱ ὁποῖοι πατέ-ρες βιασθέντες ἀπὸ τὰς θερμάς της δεήσεις, κατέλυσαν εἰς τὸν οἶκον τῆς γυναικὸς, ἥτις πολλὰ νύχαριστεί τὸν Ἅγιον, διὰ τὴν ὑγίαν ὁ-ποῦ ἐχάρισε τοῦ ἡμίονου της. Θαῦμα δὲ ἐπάνω εἰς τὸ θαῦμα ἐπι-κολύθησε· διότι ὁ υἱὸς αὐτῆς πηγαίνωντας τροφὰς τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ποιμαίνοντι τὰ πρόβατα, ἔτυχε νὰ περάσῃ τὸν ἐκεῖσε ποταμὸν κα-τεδασμένον ἀπὸ πολυομβρίαν, καὶ ἐσύρθη με' ἕνα ξύλον εἰς τὴν μέσσην τοῦ ποταμοῦ ἀποπνιγόμενος. Τότε ἐφάνη αὐτῷ, ἀπληπισμένῳ ὄντι, ἕνας ἀρχιερεὺς ὑψηλὸς, μαυρογένειος, μαυρόφρυς, φορῶν σκέπην μαυρὴν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ βαστῶν εἰς τὰς χεῖρας ῥάβδον ἀρχιερα-τικὴν, καὶ δέδωκεν αὐτῷ τὴν ῥάβδον· καὶ τῆς ῥάβδου ἀψάμενος ὁ παῖς, εὔρεθη τῇ ἰδίᾳ στιγμῇ ἔξω τοῦ ποταμοῦ. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ φανείς, πήγαίε εἰς τὸ ὀσπήτιόν σου, καὶ τὸ ἐσπέρας θέλεις με' ἔχει ἐκεῖ. Ἦλθεν οὖν ὁ παῖς διηγούμενος τὸ συμβῆναι καὶ τὸ θαῦμα, ἀλλὰ δὲν παρωμοίαζε τὸν φανέντα με' κανένα ἀπὸ τοὺς πατέρας· ἰδῶν δὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου ἐφώναξεν ὁ παῖς, αὐτὸς εἶναι ὁποῦ με' ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸν πνιγμόν. Εὐχαριστήσασα δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὸν Ἅγιον καὶ διὰ τοῦτο τὸ θαῦμα, ἔδωκεν εἰς τὸ μοναστήριον τὸν ὑγιανθέντα ἡμίονον εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης. Ὡσεὶ ψάμμος θα-λάσσης κατὰ ἀλήθειαν τὰ θαύματα ὁποῦ ἐπιτελεῖ ἡ ἁγία αὐτῆ κἀρα διὰ τῆς θείας δυνάμεως, εἰς τὰ χωρία τοῦ κάμπου προσκα-λουμένη μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας τῶν Χριστιανῶν· καταπάνει εὐθὺς τὸν θάνατον, καὶ τὰς ἀσθενείας τῶν ζώων τους. Ὅταν τὰ τζεφτιλίγια τῶν ἡγεμόνων μολύνωνται ἀπὸ τῆς πανούκλας, οἱ ἴδιοι συμπασάδες παρακνοῦσι τοὺς Χριστιανούς, καὶ φέρουσι τὴν ἁγίαν κάραν, καὶ ὀνομάζουσι τὸν ἅγιον Βησσαρίωνα διώκτην τῆς πανού-κλας, καὶ συνερίζονται ποῖος νὰ πάρῃ πρῶτον τὴν ἁγίαν κάραν, νὰ ψάλλῃ ἁγιασμόν εἰς τὸ τζεφτιλίγι του. Καὶ πρῶτοι οἱ ἀσεβεῖς τάζουσι νὰ δώσουν σιτᾶρι εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ δίδωσι, καὶ πα-ρακνοῦσι νὰ δώσουν καὶ οἱ Χριστιανοί. Ἐντὺς δὲ ἀσεβῆς ἀράπης

www.tezaurilurgic.ro

εἰς ἕν Λαρισσαῖον ἄνθρωπον, οὗς Χριστιανούς λιτανεύον-
 τας μετὰ τὴν ἁγίαν κέραν, καὶ μετὰ ἱεράς εἰκόνας, καὶ τῶν ἱερέων
 ὄντων περιβεβλημένων τὰς ἱερατικὰς στολὰς, καὶ τῶν Χριστιανῶν
 βοῶντων τὸ, Κύριε ἐλέησον, ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ τὴν χριστιανομα-
 χίαν του, ὕβρισε τὴν ἁγίαν κέραν, καὶ ἐβλασφήμησε τὸν Ἅγιον.
 Καὶ εὐθύς, ὡς τοῦ θαύματος, καὶ ὡς τῆς μεγάλης πίστεως τῶν Χρι-
 στιανῶν, ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἀνάγειν κάτω εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ἔταράτ-
 τετο κυλιόμενος, καὶ ἀφρίζων ὡς δαιμονῶν. Μετὰ πολλὴν δὲ ὥραν
 ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἐγερθεὶς ὀλίγον διηγήθη πῶς ἔπεσε
 ἀπὸ τὸ ἀνάγειν κάτω, καὶ λέγει, ἐγὼ ἀκούωντας ἀπὸ μέσα ἀπὸ
 τοὺς ὀντάδες τοὺς Χριστιανούς βοῶντας τὸ, Κύριε ἐλέησον, καὶ βλέ-
 πωντας τοὺς παπὰδες ἐνδεδυμένους χρυσᾶ ὑποκάμισα, καὶ βαστῶν-
 τας καὶ ἕνα κουτὶ ἀσιμένιον, ὕβρισα ὁ ἀνόσιτος καὶ τοὺς παπὰδες
 καὶ τὸν Ἅγιόν τους, καὶ εὐθύς βλέπω ὀπίσω μου ἕνα καλόγηρον, καὶ
 μετὰ ἄρπαξε, καὶ ἔπεσα κάτω. Τώρα σὰς παρακαλῶ Χριστιανοί,
 νὰ τὸν παρακαλέσετε ἐκεῖνον ὅπου εἶδα, νὰ μὴν ἔλθῃ πάλιν, καὶ
 μετὰ πνίξῃ, καὶ σὰς κάμω ὄρκον εἰς τὴν πίστιν μου πῶς δὲν ὕβριζω
 ἄλλην φοράν, καὶ μάλιστα νὰ τὸν ἔχω καὶ φίλον μου. Καὶ ἄλλους
 πολλοὺς Ὀθωμανοὺς ὕβριστὰς ἐτιμώρησεν ὁ Ἅγιος ἀοράτως, καὶ τοὺς
 ἐφοβήρισε. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν ὁμολογοῦσιν ὡς Ἅγιον. Πολλὰκις ὁ
 ἅγιος Βησσαρίων οὗτος ἐφάνη ὡς ζωντανὸς εἰς τεθλιμμένους ὅπου
 τὸν ἐπεκαλέσθησαν μετὰ εὐλάβειαν, καὶ εἰς ἀσθενεῖς, καὶ εἰς φυλακα-
 μένους, καθὼς καὶ ὅταν ἐζοῦσεν ὁ μακάριος ἐπήγαγε παρηγορῶν
 τοὺς τεθλιμμένους καὶ ἀσθενεῖς.

Εἰς ἕνα χωρίον τοῦ κάμπου ἐπαινεῖτο ἕνας μάταιος ἄνθρωπος,
 πῶς δὲν ἔμβαινε πανοῦκλα εἰς τὸ χωρίον του, ἐμποδισμένη οὕσα ἀ-
 πὸ τοὺς προπάτορας τοῦ χωρίου· ἐμολύνθη τέλος πάντων αὐτὸς ὁ
 ἴδιος, καὶ ἐξεβλήθη τοῦ χωρίου του ὡς μεμολυσμένος. Ἐδοξε δὲ αὐτῷ
 κατακειμένῳ καὶ ἀλγοῦντι, ὅτι δύο γυναῖκες γερόντισσαι τὸν ἔσυρ-
 ναν βιαίως νὰ τὸν πνίξουν εἰς τὸν ἐκεῖσε παρράρεοντα ρύακα, καὶ
 φανεῖς ὁ Ἅγιος ταῖς ἐπετίμησε, καὶ ἠλευθέρωσε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ
 τὴν πανοῦκλαν, ὁ ὁποῖος ἐλευθερωθεὶς ἐδιηγεῖτο τὸ θαῦμα τοῦ Ἅ-
 γίου, καὶ ἐκατηγόρει τὸν ἑαυτὸν του ὡς ἄγνωστον. Καὶ πολλοὺς ἄλ-
 λους ἀναρίθμητους ἠλευθέρωσεν ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν πανοῦκλαν, καὶ
 ἀπὸ ἄλλας δεινὰς ἀσθενείας, καὶ διαφόρους περιστάσεις.

Πολλὰ δὲ καὶ ἀναρίθμητα ἐτέλεσε θαῦματα, καὶ καθ' ἑκάστην
 ἐπιτελεῖ. Καὶ ἀκούσατε ἐν παράδοξον θαῦμα ὅπου ἔγινεν ἐν ἑτεί
 αψμ'. καθ' ὅ ἔτος εὐγῆναν ἀλλόφυλοι ἐξ Ἀλβανίας λησταί, καὶ ἐλευ-
 λατοῦσαν τὸν κόσμον ἀνηλεῶς τε καὶ ἀπηνῶς· ἐξ ἧς αἰτίας ἐθίασαν
 τοὺς πατέρας τὰ περίξ χωρία νὰ βάλλουν τὰς γυναῖκὰς των μέσα
 εἰς τὸ μοναστήρι διὰ νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τῶν Ἀλβανικῶν.
 ὅθεν καὶ ἐμῆσαν αἱ γυναῖκες μέσα εἰς τὸ μοναστήρι. Ἄλλ' ὁ ἅγιος
 Βησσαρίων, ὅπου μετὰ ἀρὰς φρικτοτάτας, καὶ ἀφορισμοὺς ἀλύτους
 ἐμπόδισε τὴν εἴσοδον τῶν γυναικῶν, δὲν ἄργησε νὰ θαυματουργήσῃ

διὰ τῆς θείας δυνάμεως, ὁ σεισμός φοβερός μόνον μέσα εἰς τὸ μοναστήρι, καὶ ἔγινε μία ἕξαφνος τρομερὰ βροντὴ καὶ ἀστραπὴ, ὅπου ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταφλεγῇ τὸ μοναστήριον, καὶ τότε ἐσχίσθη τὸ μέγαλον κυπαρίσσι, τὸ ὁποῖον ἦτον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μοναστηρίου, ἀφ' οὗ εὐρίσκονται μέχρι τοῦ νῦν αἱ τράπεζαι τῶν πατέρων. "Ὅθεν οἱ πατέρες βλέποντες τὴν τοσαύτην ὀρμὴν τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ μοναστηρίου, εὐθὺς ἐδίωξαν τὰς γυναῖκας ἀπὸ τὸ μοναστήριον, καὶ ἐκόπασεν ὁ θυμὸς τοῦ Ἁγίου καὶ ὁ κίνδυνος, ὁ δὲ ἐκ Σηλατίνης πνευματικὸς Ἰωσήφ, ὁ συμβουλευσας διὰ νὰ βάλλουν τὰς γυναῖκας μέσα εἰς τὸ μοναστήριον, εὐρέθη μετὰ θάνατον αὐτοῦ, ἴσως διὰ τοῦτο τὸ αἷτιον.

Παρόμοιον δὲ θαῦμα ἠκολούθησε μετὰ τοῦτο. Κυρία τις ἀλλόφυλος ἐκ Τρίκκης, ἐξελθούσα πρὸς διατριβὴν τῶν βουῶν, ἠβουλήθη νὰ ἀπεράσῃ καὶ ἀπὸ τὸ μοναστήριον καὶ δὴ ἐλθούσα ἐβίασε τοὺς πατέρας νὰ τὴν ἀναβάσουν ἐπάνω. Πολλὰ ἐκοπίασαν οἱ πατέρες νὰ τὴν ἐμποδίσουν, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν, ἄρχισαν λοιπὸν νὰ τὴν τραβοῦν ἐπάνω μετὰ τὸ δίκτιον, καὶ ἐν τῷ ἅμα, ὡ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ βασιλεῦ! ἐγένετο σεισμός, καὶ βροντὴ τόσον μεγάλη, ὥστε ἐσχίσθη τὸ κάστρον τοῦ μοναστηρίου μόνον ἀπὸ τὴν ἕξω ἐπιφάνειαν, καὶ φαίνεται ἕως τὴν σήμερον ὁθεν καὶ δὲν ἐπρόφθασε τὸ ἀλλόφυλον γύναιον νὰ ἀναβῇ καταβάσα ὁμως, καὶ φυγὴ χρυσαμένη, ἐφοβέριζε τοὺς πατέρας, μάγους καὶ ἀπατεῶνας τούτους ἀποκαλοῦσα, καὶ προσέτι ἠπέιλει νὰ χαλάσῃ τὸ μοναστήρι. Ἄλλ' ἐν τῇ ὁδῷ ὅπου ἐπήγαιεν εἰς Τρίκκαλα, εὗρεν αὐτὴν ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ἐκδίκησις τοῦ Ἁγίου, καὶ κατέστρεψε τὸν βίον ἐλευϊῶς. Φαίνεται δὲ καὶ ἡ πέτρα ἐφ' ἣν ἐτέθη αὐτὴ ἡ ἀλλόφυλος, καὶ ἦδη καλεῖται πέτρα τῆς ἀλλοφύλου κυρίας ἐκ Τρίκκης, τῆς ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος παταχθείσης.

"Ἀπειρα τῶ ὄντι τοῦ Ἁγίου τούτου τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἠκούσαμεν, καὶ αὐταῖς ὄψεσιν εἶδομεν μαρτυροῦσιν αἱ χῶραι πάσις τῆς Θεσσαλίας, καὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἠπείρου, καὶ αὐτὴ ἡ περιφημὸς Οὐγκροβλαχία μαρτυροῦσιν οἱ κατὰ τόπους ἱεροὶ αὐτοῦ ναοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐκτίσθησαν μετὰ θαῦμα τοῦ Ἁγίου, καὶ διὰ τὰς εὐεργεσίας ὅπου ἔλαβον οἱ Χριστιανοί, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ ἡμῶν, καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἡμῶν. Καὶ ἔχει μόνον ἡ ἀγία αὐτοῦ κἀρα καὶ ἡ σιαγὼν θαυματουργεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερά αὐτοῦ φελόνια, εἰσέτι καὶ νῦν σωζόμενα ἐν τῷ ἱερῷ μοναστηρίῳ θαυματουργοῦσι, τοῖς μετὰ πίστεως ψαύουσιν αὐτῶν. Θαυματουργεῖ δὲ καὶ ἡ σωζομένη ράβδος αὐτοῦ, ἔχουσα τοὺς ἱερούς Ἀποστόλους σκαλιστούς, καὶ εἰς τὸ ἐκ μονοκέρωτος μπιλοειδὲς κόκκαλον περιέχουσα ὀλόκληρον τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι, διὰ γραμμάτων σκαλιστῶν ἡ ὁποῖα ράβδος ἐμβαπτομένη ὕδατι, καὶ τοῦ ὕδατος πινομένου, καταπαύει πυρετὸν, ρίγος, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀσθένειαν ἐκείνων ὅπου ζητοῦν τὴν Θεραπείαν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας.

Ὀλίγον ἔλειψε www.itezauriditurgic.ro θαῦμα ὅπου ἡ ἀγία του σιαγὰν ἔδειξεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου τὸν Ἰερόθεος, καὶ ὁ γέρον πνευματικὸς Χρῖσανθος κατήρχοντο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Φορτοῦνα μεγάλη καὶ φρικτὴ εὔρε τὸ καίκιον μεθ' οὗ κατέβαινον περὶ τὰ Τρίκερα, εἰς τόσον ὅπου ὁ ἀτακτος καὶ σφοδρὸς ἄνεμος, τοὺς ἔξωσεν εἰς τὴν Εὐριπον, καὶ ἦλθεν ἐγγὺς τὸ παραδί νὰ κτυπηθῇ εἰς τὰς ξέρας, καὶ νὰ καταδυθῆ. Εἰς τὴν τοιαύτην λοιπὸν ἀπόγνωσιν λαβὼν ὁ γέρον πνευματικὸς Χρῖσανθος τὴν ἀγίαν σιαγόνα, τὴν ἐβούτισεν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἰπὼν, ἅγιε Βισσαρίων βοήθησον· μὴ θέλῃς νὰ πνιγῶμεν μαζὶ μὲ τὴν σιαγόνα σου. Καὶ εὐθύς, ὦ τοῦ θαύματος! γαλήνη ἐγένετο, καὶ ἐξέστησαν οἱ ναῦται ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τερατουργήματι. Πολλάκις δὲ ὁράται κατ' ὄναρ ὁ ἅγιος οὗτος Βισσαρίων εἰς ἐπίους πατέρας τῆς μονῆς ταύτης, καὶ ποτὲ μὲν ἐπιτιμᾷ καὶ ἀπειλεῖ τοὺς ἀτάκτους, καὶ διδάσκει αὐτοὺς ἀπέχεσθαι τῆς κακίας· ποτὲ δὲ παρηγορεῖ τινὰ λυπούμενον, ἢ ἀσθενοῦντα, καὶ ἢ εὐθύς δίδει, ἢ ἐπαγγέλεται τὴν ὑγίαν· πολλάκις δὲ καὶ παιδεύει μετὰ θάνατον τοὺς πλεονέκτας πατέρας, καὶ συλοῦντάς τι τοῦ Ἁγίου, ὅταν περιέρχωνται μετὰ τῆς ἀγίας κάρας, καθὼς ἐπαίδευσεν καὶ ἓνα διάκονον τοῦ μοναστηρίου μεθ' ἑαυτὸν τῆς πανούκλας, κρύψαντα μίαν ζυγὴν μαχαίρια ἀργυρᾶ. Πολλάκις ἐφάνη διάκων τὴν δυσώυμον πανούκλαν, φανεῖσαν μετὰ αἰλοκτότους μορφάς, καὶ οἰοεὶ φθεγγομένην, Τί με Βισσαρίων διάκεις; Φεύγω, οἶμοι! σοῦ ἐλθόντος, ἐγὼ σταθῆναι οὐ δύναμαι. Ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς πηγῆς ὕδωρ τὸ πρὸ τοῦ ἁγίου βήματος ῥέον, ἰάτρευσε τοὺς ἐσκοτισμένους ὀφθαλμοὺς ἐνὸς πτωχοῦ τῶρα εἰς τοὺς καιροὺς μας.

Εἰς τὴν ἱεράν του ταύτην μονὴν ὁ ἅγιος οὗτος Βισσαρίων, κατέλιπε τὴν διαθήκην του πλήρη χάριτος καὶ ἀγιότητος, ἣτις καὶ ἀναγινώσκεται ἐν καιροῖς διαρισμένοις ὑπὸ τῶν πατέρων. Ἐν ταύτῃ τῇ διαθήκῃ του συμβουλεῖ τοὺς πατέρας τὰ δεόντα, καὶ δίδωσι κανόνας ὠφελιμωτάτους καὶ ψυχωφελεστάτους· ἐν ταύτῃ τῇ διαθήκῃ του παραγγέλλει καὶ εἰς τοὺς διαδόχους αὐτοῦ ἀρχιερεῖς τῆς Λαρίσσης νὰ ἐπισκέπτωνται τὸ μοναστήριόν του πνευματικῶς τε καὶ πατρικῶς, καὶ μόνον μίαν λίτραν κηρίον νὰ λαμβάνωσι παρὰ τοῦ μοναστηρίου εἰς σημεῖον ὑπακοῆς, ἀρκούμενοι μόνον τῷ μνημοσύνῳ τοῦ ὀνόματος αὐτῶν· οἱ ὅποιοι ἀκολουθοῦσιν εἰς τὰς διαταγὰς καὶ παραγγελίας τοῦ Ἁγίου, ὑπογραφοῦμενοι ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ διαθήκῃ τοῦ Ἁγίου, καὶ οὐχ' εὐρέθῃ ποτὲ τίς ζητήσας τι, ὑπὲρ ὃ ὁ ἅγιος παραγγέλλει· ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Λαρίσσης λίαν εὐλαβῶς φέρονται εἰς τὸν ἅγιον, ἀδωροδοκίτως δίδόντες τὰς ἀδείας, εἰς τὸ νὰ περιέρχωνται οἱ πατέρες εἰς τὰ ταξείδια. Καὶ ὡς ἐμψυχον πατέρα καὶ γέροντα τιμᾷσιν τὸν ἅγιον.

Ταῦτα δὲ γίνονται, ὡς ἀκραταί, εἰς ἀπόδειξιν ζωντανῆς τῆς ἀγιότητος τοῦ Θεοῦ τούτου πατρὸς Βισσαρίωνος, καὶ διὰ νὰ γνωρίσωμεν ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς πόσῃ παρρησίᾳ εὔρεν ὁ ἅγιος Βισσαρίων

πρὸς τὸν Θεόν, καὶ www.tenzaufiturgic.ro ἱερανοῖς· διατὶ αὐτὸς
 μόνος του ὑπόσχεται νὰ δοξάσῃ ἐκείνους ὅπου τὸν δοξάζουσι· “Τοὺς
 δοξάζοντάς με δοξάσω,” (Α΄ Βασιλ. Β΄. 32.). Ὁ Θεὸς ἐδόξασεν ὁ
 Θεὸς τὸν Βησσαρίωνα, καὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ
 Βησσαρίων ἐδόξασε τὸν Θεὸν μόνον εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀλλ’ ὁ
 Θεὸς ἐδόξασε τὸν Βησσαρίωνα, καὶ εἰς τὴν παρούσαν, καὶ εἰς τὴν
 μέλλουσαν, καὶ εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ὁ Βησσαρίων ἐδόξασε τὸν
 Θεόν, καθ’ ὃ ἄνθρωπος, μὲ ἔργα, καὶ ἀρετὰς δυνατάς εἰς τὴν ἀ-
 σθενῆ φύσιν τῶν ἀνθρώπων· ὁ δὲ Θεὸς ἐδόξασε τὸν Βησσαρίωνα
 καθ’ ὃ Θεός, ἦγον μὲ χαρίσματα θεοπρεπῆ, μὲ ἀξιώματα ὑπερ-
 φυσικὰ καὶ οὐράνια.

Τοιοιουτρόπως μὲν ὁ Θεὸς Βησσαρίων ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ
 ἀντεδοξάσθη παρὰ Θεοῦ. Ἡμεῖς δὲ, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, πῶς ἡμ-
 ποροῦμεν νὰ δοξάσωμεν τὸν Θεόν, καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ Βησ-
 σαρίωνα; πῶς; Ἐγὼ νὰ σᾶς εἰπῶ ἐν ἀληθείᾳ. Ἀνίσως μιμούμεθα
 τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίανος. Ἀνίσως
 ἀκολουθῶμεν τὸ παράδειγμα τῆς ἐναρέτου αὐτοῦ πολιτείας. Καὶ ἀ-
 νίσως ἐπιμεληθῶμεν νὰ περιπατῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ὁδὸν ἐκείνην
 τῆς σωτηρίας ὅπου αὐτὸς ἐπεριπάτησεν εἰς τὴν ζωὴν του. Ναι,
 καλὴ εἶναι καὶ ἡ δόξα ὅπου προσφέρομεν εἰς τὸν Ἅγιον μὲ τὰς δια-
 λόγου ψαλμαδίας ταύτας, καὶ ἱεροὺς ὕμνους, καὶ ᾄσματα, καὶ ἐγ-
 κώμια, μὲ τὰ ὅποια τὸν ἐπαινοῦμεν δι’ ὅλης τῆς νυκτός· δέχεται
 ναι, καὶ ταύτην τὴν δόξαν ἡ χριστομίμητος αὐτοῦ ψυχὴ, ἀλλὰ καλ-
 λιτέρα εἶναι ἡ δόξα ὅπου τοῦ προσφέρομεν διὰ τῶν ἔργων, καὶ διὰ
 τῆς μιμήσεως τῶν ἀρετῶν του. Ὁ Θεὸς καὶ ταύτην περισσότερον δέ-
 χεται ὁ Θεὸς πατὴρ, καὶ εἰς ταύτην περισσότερον χαίρει, καὶ πε-
 ρισσότερον εὐχαριστεῖται. Τί τὸ ὄφελος, φιλέοργοι ἀκροαταί, ἀνίσως
 δοξάζωμεν τὸν Θεὸν Βησσαρίωνα μὲ τὰ χεῖλη μόνον, καὶ μὲ τὸν
 λόγον, μὲ τὰ ἔργα δὲ τὸν ἀτιμάζωμεν, κάμνοντες τὰ ἐναντία, ἀπὸ
 ἐκεῖνα ὅπου αὐτὸς ἔκαμε, καὶ εὐρέσθησε τῷ Θεῷ; Ὁ βασιλεὺς Ὁ-
 ζίας ὅταν ἀπετόλμησε νὰ θυσιάσῃ ὡς ἱερεὺς ἐνώπιον Κυρίου, νομί-
 ζωντας μὲ τοῦτο νὰ τοῦ προσφέρῃ δόξαν, τὸν ἔλεξαν οἱ ἱερεῖς, καὶ
 τοῦ εἶπαν: “Οὐκ ἔσται σοι τοῦτο εἰς δόξαν παρὰ Κυρίου τοῦ
 Θεοῦ,” (Β΄ Παραλ. ΚΓ΄. 18.). Καὶ ἡμεῖς ἂν μόνον μὲ λόγον δο-
 ξολογοῦμεν τὸν ἅγιον Βησσαρίωνα, καὶ διὰ τοῦ ἔργου δὲν τὸν μι-
 μοῦμεθα, αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐλεγμὸν ἔχομεν νὰ ἀκούσωμεν: “Οὐκ ἔσται
 ἡμῖν τοῦτο εἰς δόξαν παρὰ τοῦ ἁγίου Βησσαρίανος.”

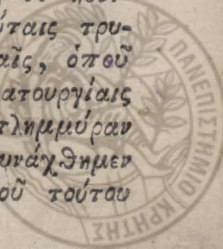
Βλέπετε, ἀδελφοί, τὸν οὐρανόν, καὶ τὸν λαμπρὸν Ἥλιον, καὶ τὴν
 ἀργυροειδῆ Σελήνην, καὶ τὰ πολύφωτα ἄστρα; βλέπετε τὰ τέσσαρα
 στοιχεῖα; βλέπετε τὰ πολυποίκιλα δένδρα, καὶ τὰ ἀναρίθμητα γένη
 καὶ εἶδη τῶν ἀλέγων ζώων; ὅλα ταῦτα ἀκαταπαύστως ὑμνοῦσι τὸν
 Θεόν, καὶ δοξάζουσι, ὄχι μὲ φωνὰς καὶ λόγους, ἀλλὰ ἐμπράκτως
 καὶ μὲ τὰ ἔργα, ἐπειδὴ διὰ μέσου τῆς ωραιότητος καὶ λαμπρότητός
 των, διὰ μέσου τῆς δυνάμεως καὶ τῆς εὐτάκτου κινήσεως, καὶ ὅλων

τῶν ἄλλων φυσικῶν ἀφαιρέσεων, παρακινῶσι τοὺς βλέποντας αὐτὰ λογικοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑμῶσι τὸν Ποιητὴν τους, καὶ νὰ τὸν δοξάζωσι. Διὰ τοῦτο ὁ μὲν προφήτης Δαβὶδ εἶπεν "Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ", Ὁ δὲ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει: "Πάντα ὑμνεῖ καὶ δοξάζει φαναῖς ἀλαλήτοις· ἐπὶ πᾶσι γὰρ ἡ εὐχαριστεῖται ὁ Θεός· καὶ ὄντως ὁ ἐκείνων ὕμνος ἡμέτερος γίνεται, ἡ παρ' ἂν ἐγὼ τὸ ὑμνεῖν λαμβάνω," (λόγος εἰς τὴν νέαν Κυριακὴν). Στοχασθῆτε λοιπὸν, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, πόση ἀτιμία, καὶ πόση ἐντροπὴ εἶναι, τὰ μὲν ἀναισθητὰ καὶ ἄλογα ποιήματα τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸν δοξάζωσι μὲ τὰ ἔργα των· ἡμεῖς δὲ οἱ λογικοί, καὶ κατ' εἰκόνα Θεοῦ κτισθέντες ἄνθρωποι, νὰ τὸν ἀτιμάζωμεν μὲ τὰ ἔργα μας, καὶ νὰ γινώμεθα κατὰ τοῦτο χειρότεροι τῶν ἀλόγων ζῶων, καὶ ἀναισθητῶν κτισμάτων.

Διὰ τοῦτο κοντὰ εἰς τὴν διὰ λόγου δοξολογίαν ὅπου κάμνομεν τοῦ ἁγίου Βησσαρίωνος, ἃς προσθέσωμεν καὶ τὴν διὰ τῶν ἔργων δοξολογίαν, τὴν πλέον εὐπρόσδεκτον εἰς αὐτὸν, καὶ ἃς τὸν μιμηθῶμεν ὅλοι, ὅσοι ἐσυναΐχθημεν εἰς τὴν ἑορτὴν του, καὶ ἠκούσαμεν τὰ ἐνθεα κατορθώματά του, ἀναλόγως ὁ καθεὶ ἕνας, καὶ κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὸ ἐπάγγελμα ὅπου ἔχει. Οἱ μὲν οὖν ἀρχιερεῖς, ἃς μιμηθῶν τὴν μεγάλην ταπεινώσιν τοῦ Ἁγίου, ὅπου εἶναι ἀρετὴ ὑποποιός, τὴν ὁποίαν ἀρετὴν ἔδειξεν ἐμπράκτως ὁ μέγας ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς, ὅταν ἐνίψε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του. Οἱ μονάζοντες δὲ καὶ ἱερεῖς, ἃς μιμηθῶν τὴν ἐλεημοσύνην καὶ συμπάθειαν ὅπου ἔδειξεν ὁ Ἅγιος εἰς τοὺς πτωχοὺς, εἰς τοὺς φυλακωμένους, εἰς τὰς χήρας καὶ ὀρφανά. Ἄλλος ἃς μιμηθῆ τὴν ἀδελφὴν τῆς ταπεινώσεως, ὅπου εἶναι ἡ πραότης, τὴν ὁποίαν ἐξαιρέτως εἶχεν οὗτος ὁ Ἅγιος, καθὼς ἡ βιογραφία αὐτοῦ ἐπαράστησεν. Ἄλλος ἃς μιμηθῆ τὴν ἀγιότητα αὐτοῦ ὅπου ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἠγωνίζετο, πῶς νὰ ἀρέσῃ τῷ Θεῷ, καὶ ἐφύλαττεν ἀπαρασαλεύτως τὰς ἐντολάς αὐτοῦ. Ἄλλος ἃς μιμηθῆ τὴν ἐγκράτειαν καὶ χαλιναγωγίαν τῶν παθῶν ὅπου ἐφύλαττε, καὶ δὲν ἐμίανε τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ ἐτήρησεν ἀλώβητον, καὶ ὑπέταξε τὸ χεῖρον εἰς τὸ κρεῖττον, τουτέστιν ὑπέταξε τὸ σῶμα εἰς τὴν ψυχὴν. Καὶ σχεδὸν καθεὶ ἕνας, ὃν τρόπον εἰσερχόμενος εἰς κανένα πολυανθῆ λειμῶνα, τρυγᾷ ὅποιον ἀπὸ τὰ ἀνθη ἠθέλε τοῦ ἀρέσῃ, τοιοιουτρόπως καὶ ἀπὸ τὸν πολυανθῆ λειμῶνα τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἁγίου τούτου, ἃς τρυγήσῃ· δηλαδὴ ἃς μιμηθῆ καθεὶ ἕνας, ὅποιαν ἀρετὴν ἠθέλε δυνηθῆ νὰ κατορθώσῃ, μόνον κενὸς νὰ μὴ φανῆ, μόνον νὰ μὴ ἀμελήσῃ πᾶς τις πανηγυρίζων τὸν Ἅγιον. Καὶ εἰάν οὕτω ποιήσωμεν, πρῶτον θέλομεν φανῆ εὐάρεστοι εἰς τὸν Θεόν· καὶ δεῦτερον θέλομεν χαροποιήσει καὶ τὸν Ἅγιον, ὁ ὁποῖος θέλει μᾶς ἔχει ὡς τέκνα του πνευματικά, εὐλογῶν ἀοράτως ἡμᾶς καὶ θέλει εἶναι βοηθός μας θερμότατος, τόσον εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ὅσον καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς μελλούσης κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως, θέλει πρεσβεύσει δηλαδὴ τὸν ἀδέκαστον κριτὴν, διὰ νὰ μὴ

συνερισθῆ τὰς ἀπείρου να μὴ μᾶς καταδικάσῃ εἰς πῦρ τὸ αἰώνιον.

Ἄλλ' ὦ θεία καὶ ἱερά τοῦ ἁγίου Βησσαρίωνος κεφαλῇ, (στρέφω γὰρ τὸν λόγον μου πρὸς σέ, καὶ ὡσάν να εἶσαι ἔμφυχος καὶ ζωντανή μετὰ σοῦ διαλέγομαι.) χαίροις· διατι σὺ ἐδόξασες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀντεδοξάσθης παρά Θεοῦ μετὴν ἀπειροδύναμον χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὡ ἀγιωτάτη καὶ σεβασμία κεφαλῇ, χαίροις· διατι ἐσὺ οὔσα ἠνωμένη μετὴν κεφαλὴν τῶν ἀπάντων, τὸν Χριστόν, ὑψώθης, κατὰ τὸ γεγραμμένον, ὡς κάρμηλος· δὲν ἐφρόνεις τὰ ἐπίγεια, ἀλλὰ πάντοτε ἐφρόνεις τὰ ἐπουράνια, οὗ ἐστι Χριστὸς ἐν τῇ δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος, καὶ διὰ τοῦτο ἐστάθης ἀληθινὴ κεφαλῇ, ἡγουν αυτοκράτωρ, καὶ ἡγεμονεύτρια ὄλων τῶν ἀλόγων παθῶν καὶ ὀρέξεων. Ὡ γλυκυτάτη καὶ κοσμοπόθητε τοῦ Βησσαρίωνος κάρα, χαίροις· διατι ἐσὺ ἐφύλαξες σώας καὶ καθαρὰς τὰς αἰσθήσεις εἰς ὄλην σου τὴν ζῶν, καὶ εἶσαι ἀξία διὰ τοῦτο να ἐγκωμιάζῃσαι, μετὸλα ἐκεῖνα τὰ ἐγκώμια ὅπου ἔγραψε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων. Σὲ προσκυνούμεν λοιπόν, ὦ θαυμαστὴ κεφαλῇ· διατι οἱ ἐδικοί σου ὀφθαλμοὶ ἐστάθισαν πάντοτε ἀκέραιοι ὡς περιστεραὶ καθήμεναι ἐπὶ πληρώματα ὑδάτων, λελουμένα ἐν γάλακτι, καὶ ὡς λίμναι ἐν Ἐσεβῶν, καθὼς γέγραπται, τὰ δάκρυα χέουσαι. Σὲ ἀσπαζόμεθα· διότι αἱ ἐδικαὶ σου ἀκοαὶ ἦτον πάντοτε ἀνεωγμένα, διὰ να ἀκούουν τὴν φωνὴν τοῦ νοποῦ ρυμφίου, κατὰ τὸ γεγραμμένον: "Δεῖξόν μοι τὴν ὄψιν σου, καὶ ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου". Σὲ καταφιλοῦμεν μετὸλην μας τὴν καρδίαν· διατι ὁ ἐδικός σου μυκτῆρ ἐστάθην πάντοτε, κατὰ τὸ γεγραμμένον, ὡς πύργος Λιβάνου, σιοπεύων πρόσωπον Δαμασκοῦ, καὶ ἡ ὀσμὴ τῆς ῥίνος σου ὡς μῆλον εὐωδιάζουσα ἐκ τῆς ἀνωθεν εὐωδίας τοῦ Πνεύματος. Σὲ ἐπαινοῦμεν μετὸλην μας τὴν δύναμιν· διατι ἐσὺ ἐπίνεις πάντοτε τὸ στόμα καὶ τὴν γλῶσσάν σου εἰς δοξολογίαν Θεοῦ, καὶ εἰς διδασκαλίαν τοῦ πλησίον. Ὁθεν καὶ ἦτον ὡς σπαρτίον τὸ κόκκινον τὰ χεῖλη σου, καὶ ἡ λαλιά σου ὠραία· μέλι καὶ γάλα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν σου· καὶ ὁ λάρυγξ ἐφαίνετο γλυκασμός, καὶ ὄλος ἐπιθυμία. Τί ὠραιώθισαν οἱ γεγαλακτισμένοι σου ὀδόντες, ὡς ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων, αἱ ἀνέθισαν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, αἱ πᾶσαι ἰδιδυμεύουσαι, καὶ ἀτεκτοῦσα οὐκ ἔστιν ἐν αὐταῖς; Τί ὠραιώθισαν αἱ σιαγόνες σου ὡς τρυγόνος, καὶ ὡς φιάλαι τοῦ ἀρώματος, φύουσαι μυρεφικά; Τί ὠραιώθισαν αἱ παρειαὶ καὶ τὰ μῆλά σου, ὡς λέπυρον τῆς ρόας ἐκτὸς τῆς σιωπῆς σου; Τί ὠραιώθης; τί ἡδύνθης, λιθομαργαρόχρυσε κεφαλῇ, ἐν ταῖς πνευματικαῖς ταῦταις τρυφαῖς σου, ἐν οὐρανίαις εὐωδίαις, καὶ πνευματικαῖς ὀσμαῖς, ὅπου ὑπερβαίνουσιν ἅπαντα τῆς γῆς τὰ ἀρώματα; ἐν θαματοουργίαις μυρίαις, ὅπου μιμῶνται τοῦ Σιλωάμ τὴν πηγὴν εἰς τὴν πλημμύραν καὶ τὸ τρέξιμον; Σὲ μακαρίζομεν ἡμεῖς ὄλοι, ὅπου ἐσυνάχθημεν ἐδῶ σήμερον· διατι, τέλος πάντων, ἐσὺ εἶσαι τοῦ ἱεροῦ ταύτου

μοναστηρίου σου, www.tezauriliturgic.ro ἐσύ εἶσαι τοῦ πα-
 νώλους λοιμοῦ ἢ φθορᾶ, καὶ ὁ ἀφανισμὸς, καὶ πάσης ἄλλης ἀσθε-
 νείας ὁ διώκτης καὶ ἰατρός. Καὶ σοῦ δεόμεθα, καὶ σέ παρακαλοῦμεν
 (μᾶλλον δὲ διὰ σοῦ, καὶ μετὰ σοῦ δεόμεθα καὶ παρακαλοῦμεν ἐν
 ταύτῳ καὶ τὴν ἐν οὐρανοῖς μακαρίαν καὶ Θεοειδεστάτην ψυχὴν σου)
 εἰσάκουσον τῆς ταπεινῆς δεήσεως ἡμῶν· καὶ τὸ μὲν ἱερόν σου τοῦτο
 μοναστήριον φύλαττε ἀνώτερον πάσης ἀνάγκης καὶ περιστάσεως· τὴν
 δὲ ἐπαρχίαν σου ταύτην, καὶ ὄλους ὅπου προσκαλοῦν τὴν ἁγίαν
 καὶ χαριτόδρυτον σὴν κἄραν εἰς πᾶσαν ἀνάγκην των, ρύου καὶ δια-
 φύλαττε παντοίας δεινῆς κακώσεως· καὶ ἡμᾶς ἅπαντας τοὺς ἐορτά-
 ζοντας ἐδῶ πνευματικῶς τὴν ἁγίαν μνήμην σου, καὶ ὄλους τοὺς συ-
 νωνύμους σου, τοὺς καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου σὲ ἐορτάζοντας,
 εἰς μὲν τὴν παροῦσαν ζωὴν σκέπε καὶ διαφύλαττε ἀπὸ πάσης βλάβ-
 βης τῶν ὀρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν· καὶ ἐνδυναμόνε μας, διὰ τῆς
 μιμούμεθα καὶ ἡμεῖς, ὅσον τὸ δυνατόν, τὴν ἐνάρετον ζωὴν καὶ τὰ
 ἔργα σου· εἰς δὲ τὴν μέλλουσαν ἀξιώσον ἡμᾶς τῆς οὐρανοῦ βασι-
 λείας διὰ τῶν πρεσβειῶν σου· ἵνα ἅπαντες ὁμοφρόνως δοξάζωμεν τὴν
 σὲ δοξάσασαν ἁγίαν Τριάδα, τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα
 τὸ ἅγιον. Ἡ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς
 αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τ Ε Λ Ο Σ

Τοῦ βίου.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Ψαλλόμενος μετὰ τῆς ἁγίας κόρας πρὸς τὸν
"Ἅγιον Βησσαρίωνα.

Παίημα Ἰωσήφ Ἀρχιμανδρίτου.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ, Κύριε εἰσάκουσον.
Εἶτα ψάλλομεν: Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ παρὸν Τροπάριον,

Πρὸς τό: Τῇ Θεοτόκῃ ἐκτενῶς.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ ἱερομύστη προσδράμωμεν οἱ ἐν νόσοις χαλεπαῖς
κατακείμενοι, ἐν κατανύξει κρᾶζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς: Ἄγιε βοή-
θησον, Βησσαρίων θεόφρον· σπεῦσον ἐξελθεῖς ἡμᾶς τῆς δεινῆς ἀσθε-
νείας· μὴ ἀποστρέψῃς ὑγείας κενοὺς τοὺς προσκυροῦντας τὴν πάν-
σεπτον κέραν σου.

Δόξα, τὸ αὐτὸ.

Καὶ νῦν: Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε. Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν.

πρὸς ἦχον Πλ. Δ'.

Ῥωθὴ Δ'. πρὸς: Ὑγρὰν διοδεύσας.

Νόσῳ συνεχόμενος χαλεπῇ, πρὸς σὲ καταφεύγω, τὴν ὑγείαν ἐπι-
ζητῶν, ὦ πάτερ θεόφρον Βησσαρίων· ἕξός μοι νῦν ἰατρὸς ἐπιφάνηθι.

Πειρασμῶν κλοιοῦσί με προσβολαί, δεινῆς ἀθυρίας ἐμπιπλῶσαι
μου τὴν ψυχὴν· γαλήνην παράσχου, Βησσαρίων, τῷ τῇ θεῖα κέρα
σου πίστιν προστρέχοντι.

Χριστόν τόν Σωτήρα, Πάτερ σοφέ, δυσώπει ἀπαύστως, λυτρωθῆ-
ναί με τῶν κακῶν· σοί γάρ νῦν προσφεύγω Βισσαρίων, πνεῦμ' ἀνα-
τείνων καί διάνοιαν.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καί τήν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς Θείας, καί προνοίας
τῆς παρὰ σοῦ, ἀξίωσον μόνη Θεομήτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λο-
χεύτρια.

Ῥωδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σὺ ἡμῶν βοήθεια, ὦ Βισσαρίων μακάριε, σὺ ἰατρὸς παθῶν ἀ-
νιάτων, καί δεινῶν ἀπολύτρωσις.

Κάρα σου ἡ πάνσεπτος πηγάζει χύδην τὰ θαύματα πᾶσι πι-
στοῖς, τοῖς προσκαλουμένοις εἰς παθῶν ἀπολύτρωσιν.

Εἶνα καί παράδοξα βλύζουσι θαύματα, ἔνδοξε, κάρας ἐκ σῆς,
τοῖς πιστῶς αἰτοῦσι τὴν φερμὴν σου ἀντίληψιν.

Θεοτοκίον.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ταῖς ἐκστάσις σου Πάναγνε, τὰς προσβολὰς ἀ-
ποκουομένη τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Διάσωσον ἐκ νοσημάτων τοὺς δούλους σου Βισσαρίων, ὅτι πίστει
μετὰ Θεόν, εἰς σὲ καταφεύγομεν, τὴν κάραν σου προσκυνοῦντες ἐκ
πόθου.

Εἰπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, Πανύμνητε.... κ. τ. λ.

Ο' Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα λέγομεν τὸ Τροπάριον.

πρὸς: Πρεσβεία φερμῆ.

Νοσοῦντας ἡμᾶς, καί πίστει καταφεύγοντας πρὸς σκέπην τὴν σῆν',
Βισσαρίων μακάριε, ἴασαι τάχος, δεόμεθα, ὡς ἰατρὸς πανάριστος,
καί ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ πόθου τὴν κάραν σου γεναιό-
ροντας.

ῬΩΔΗ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τοὺς θορύβους τοῦ βίου μου, Ἱεράρχα, κόπασον ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον τῶν παθῶν ψυχῆς καὶ τοῦ σαρκίου μου.

Ο Χριστὸς, ὃν ἐπόθησας, καὶ δι' ὃν ἠγήσω πάντα ὡς σκύβαλα, κεφαλὴν σὴν ἔδωρήσατο τοῖς νοσοῦσι μέγα παραμύδιον.

Απολαύοντες πάντοτε, Βισσαρίων πάτερ, τῶν δωρημάτων σου, ἀναμέλπομεν ἐφύμνιον οἱ γινώσκοντές σε εὐεπήκοον.

Θεοτοκίον.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στύριγμα, καὶ τῆς σωτηρίας τεῖχος ἀκράδατον, κεκτημένοι σε Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης ἐκλυτρούμεθα.

ῬΩΔΗ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Εμπλισον χαρᾶς, Βισσαρίων, τὴν ἐμὴν ψυχὴν, βεβουδισμένην ἐν περιστάσεσι, καὶ ἐπιφοραῖς ἀναιραῖς κινδυνεύουσαν.

Δύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, Βισσαρίων σοφὲ, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, καὶ δυσώπει ἐκτενωῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Θεόν.

Παῦσον τὴν δεινὴν τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, ἐν κατανύξει θερμῆ δέομαι, ὦ Βισσαρίων ἱεράρχα παρμακάριστε.

Θεοτοκίον.

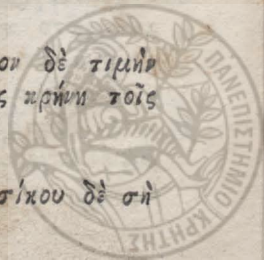
Γασαι, Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιόσασα, καὶ τὴν ὑγίαν τῇ πρεσβείᾳ σου παράσχου μοι.

ῬΩΔΗ Ϛ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ησὴ σεπτὴ κεφαλὴ θεόθεν χάριν ἐδέξατο, ἰᾶσθαι πάθη βροτῶν, ἐλαύνειν τε δαίμονας, λοιμῶν συσχεθέντας τε τῷ παύλει τάχος ἐξαιρεῖσθαι, παρμακάριστε.

Εβίωσας ἐπὶ γῆς ὡς ἄσαρκος παραοίδιμε, ἰσάγγελον δὲ τιμὴν Χριστὸς σοι δεδώρηται· διὸ καὶ ἡ κἀρα σου πιγαῖζει ὡς κρήνη τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα.

Ηλάρισσα ἐπὶ σοὶ ἐν δίκῃ, μάκαρ, ἀδρύνεται· Δουσίκου δὲ σὴ

μονή δικαίως ἀγάλλεται, καὶ ἡ κεφαλή σου, Πάτερ, ἑπισταυρόν ὡς περ πολύτιμον.

Θεοτοκίον.

Ρυσθείημεν τῶν δεινῶν πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογενήτωρ ἀγνή· καὶ τύχοιμεν, πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Διάσωσον ἐκ νοσημάτων τοὺς δούλους σου Βησσαρίων, ὅτι πίστευε, μετὰ Θεόν, εἰς σέ καταφεύγομεν, τὴν κάραν σου προσκυνοῦντες ἐκ πόθου.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, εὐθύς τὸ Κοντάκιον,

πρὸς τό: Ἐπεφάνης σήμερον.

Κατανύξει κράζωμεν καὶ θερμῇ πίστει: Βησσαρίων ἅγιε, ἐκ τοῦ δεινοῦ λοιμοῦ ἡμᾶς, καὶ πάσης νόσου ἐκλύτρωσαι, τοὺς προσκυνοῦντάς τὴν ἐνδοξὸν κάραν σου.

Τὸ προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Τὸ Εὐαγγέλιον. Κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστιν ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας, καὶ Ἱερουσαλὴμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ, καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὄχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἀπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο, καὶ ἰάτο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε: Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίωσιν, καὶ ἐκβάλωσιν τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς ποιηρῶν, ἕνεκα τοῦ υἱοῦ

τοῦ ἀνθρώπου. Χαίρειτε ἐν τῷ κυρίῳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Πρὸς ἦχον Β'.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις, Ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εἶτα: Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ παρὸν Τροπάριον.

πρὸς τό: Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ψυχῆ τε καὶ σώματι νοσοῦντες, δεῦτε ἐν πίστει νῦν κατασπαζόμενοι ἀγιάσθητε· νόσους γὰρ παύεται, δαίμονας ἐλαύνει, καὶ ψυχῆς ἰάται πταίσματα· καὶ γὰρ ἐδέξατο χεῖρην ἐκ Κυρίου τὰς χάριτας Βησσαρίων ὁ μέγιστος, ζήσας ἐπὶ γῆς ὡς περ ἄσαρκος. Σημεῖα δὲ ταῦτα τὰ θαύματα, καὶ κάρα ἡ σεπτή· ἦν προσκυνοῦντες, δεόμεθα: Σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Ο' Ἱερεῦς: Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου.

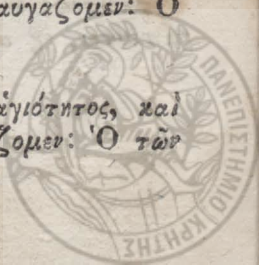
ᾠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῷ ἀγίῳ τεμένει, ἐν ᾧ σῶμα τὸ Θεῖον σου κατατέθεται, προστρέχων πᾶς τις πίστει, εὐμοιρεῖ ἰαμάτων, καὶ κραυγάζει γηθόμενος: Ο' τῶν πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἶ.

Ω' Θαῦμα! πῶς τῷ τάφῳ ἀπεκρίθη ἡ κάρα σου, Βησσαρίων σοφέ, ἡνίκα τὴν σωρὸν σου τῆς πίστεως ὁ ξένος κατεσύλει ὁ ἄθλιος: Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ω' εὐ καλῆ, ὡς εὐώδης, Βησσαρίων παμμακάρι, ὡς χαριτέδρυτος ἡ κάρα σου τυγχάνει· διὸ καὶ εὐχαρίστως γεγηθότες κραυγαζόμεν: Ο' τῶν πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἶ.

Ο' λβον σὲ ἰαμάτων, καὶ πηγὴν εὐσπλαγγνίας καὶ ἀγιότητος, καὶ τείχος σωτηρίας, νοσοῦντων τε ὑγείαν, ἐπιστάμενοι κράζομεν: Ο' τῶν πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἶ.

Σωμάτων μαλακίας, καὶ ψυχῶν ἀρρώστιας, Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

ᾠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τοὺς ἐκ λοιμοῦ τε καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης συσχεθέντας, πάτερ Βησσαρίων, φύλαττε καὶ σώζε, θερμῇ σου προστασία.

Τοὺς ἐν πίστει καὶ εὐλαδείᾳ ζητοῦντας εἰς ἴασιν τὴν σὴν κάραν, θεόφρον, φύλαττε καὶ σκέπε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰς ἀμπελώνων τε καὶ ἀγρῶν ἀφορίας, νόσους τε βοσκημάτων ἀλόγων, ἀλθανον θεόφρον, εὐχαῖς σου εὐπροσδέκτοις.

Θεοτοκίον.

Τῶν πειρασμῶν σὺ τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους Παρθένε, ὄθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ελλάς σὺν Θετταλία, πέδον τε Βλαχίας, Ἠπείρου τόπος, τὴν κάραν ὑμνήσατε τοῦ Βησσαρίωνος θείαν καὶ χαριστόδρυτον.

Πηγάζει γὰρ ὡς κρήνη θαύματα τοῖς πόθῳ προσκαλουμένοις αὐτὴν καὶ ἐκ πίστεως, καὶ διασώζει ἐκ πάσης βλάβης καὶ θλίψεως.

Τοὺς πόθῳ προσκυνοῦντας τὴν σεπτὴν σου κάραν, καὶ τὴν σὴν μνήμην φαιδρῶς ἐορτάζοντας, Πατὴρ ἡμῶν Βησσαρίων, πάντας εὐλόγησον.

Θεοτοκίον.

Κακάσσεως ἐν τόπῳ τῷ τῆς ἀσθενείας ταπεινωθέντα Παρθένε θεράπευσον, ἐξ ἀρρώστιας εἰς ῥῶσιν μετασκευάζουσα.

Ψαλλομένων δὲ τούτων, θυμῷ ὁ Ἱερεὺς ἔνθα γίνεται ἡ Παράκλησις.

Ο τῆς Λαρισσαίων μέγας ποιμὴν, καὶ τῶν μοναζόντων ὁ προστάτης καὶ ὀδηγός, Βισσαρίων πάτερ, παρμάκαρ Ἱεράρχα, ἡμῶν τῶν σὲ τιμῶντων αἰεὶ μνημόνευε.

Κάραν σου τὴν θείαν ὡς θησαυρὸν ἄσυλον πλουτοῦσα, Βισσαρίων, ἡ σὴ μονή, χαίρει καυχωμένη, καὶ σὲ αἰεὶ δοξάζει, τὸν ρεῖθρα ἰαμάτων ἀναπηγάζοντα.

Δέσις προσάγαγε τῷ Θεῷ, Βισσαρίων πάτερ, ὑπὲρ τέκνων τῶν σῶν σοφέ, τῶν τὴν θείαν κάραν τὴν σὴν ἐπιζητούντων, καὶ εὐλογίαν δίδου τούτοις καὶ ἔλεος.

Πᾶς ὁ τῶν ὁσίων θεῖος χορός, καὶ ἀρχιερέων, Βισσαρίων, στίφος σεπτῶν, θεῖόν σου τὸ πνεῦμα ἐδέξαντο σὺν πάσῃ χαρᾷ ἐν τοῖς ὑψίστοις, ὡς τούτων σύσκηνον.

Τάγμασι τοῖς ἄνω συμπαρασταῖς θρόνῳ τῆς Τριάδος, καὶ σὺν στίφει ἱεραρχῶν, καὶ χοροῖς ὁσίων, θεόφρον Βισσαρίων, μνημόνευε τελούντων ἡμῶν τὴν μνήμην σου.

Βισσαρίων πάτερ θαυματουργέ, ρύου σοὺς ἰκέτας ἐκ λιμοῦ τε καὶ τοῦ λοιμοῦ, πληγῆς τε ἀκρίδος, καὶ τελευτῆς τῶν ζώων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Αγγλῆς ἐμπορούμενοι τριλαμποῦς, ἐν μεθέξει θείᾳ, Βισσαρίων σὺν τῷ σοφῷ Ἀχιλλίῳ ἄμα, καὶ τῷ Οἰκουμένιῳ, ἀπῆνα φωτοφόρον ἡμῖν ἐκπέμψατε.

Επισφράγισμα δὲ τούτων ψάλλεται καὶ τό: Τὴν τιμιωτέραν. κ. τ. λ.

Εἶτα τὸ Τρισάγιον κ. τ. λ.

Τὰ Τροπάρια:

Ἐλέησον ἡμᾶς, καὶ τὰ λοιπά.

Ο Ἱερεὺς: Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Ψάλλομεν δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ τὸ παρὸν Τροπάριον.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, πάτερ Θεόφρων Βησσαρίων, ἵνα προσκυνῶμέν σου κεφαλὴν τὴν χαριτόβρυτον.

Τροπάρια εἰς τὸν Ἁγιασμόν.

Τοὺς τὴν κάραν σου τὴν θείαν προσκυνοῦντας, καὶ τιμῶντας αὐτὴν μετὰ πίστεως, πάσης ἀνάγκης, Βησσαρίων, λύτρωσαι.

Προσκυνοῦμεν καὶ τιμῶμεν, Βησσαρίων, τὴν σεπτὴν σου κάραν καὶ τρισόλδιον· λοιμὸν γὰρ παύει, τοῦ Χριστοῦ τῇ χάριτι.

Οἱ ἐν νόσοις κατακείμενοι ἀθλίως, τῆς πανσέπτου, Βησσαρίων, κάρας σου μόνη τῇ ψαύσει, τὴν ῥῶσιν λαμβάνουσι.

6

61 6m

Π Χ Κικεῖ

